Marchizul
care mă iubea
VALERIE
BOWMAN

COLECȚIA

Jubilii de poveste

SERIA „CLUBUL VALEȚILOR"

EL E ÎNTR-O MISIUNE SECRETĂ

Toată Londra îl știe pe Beau Bellham drept marchiz de Bellingham, dar numai câțiva apropiați de încredere știu că lucrează pentru Ministerul de Interne. Specialitatea lui? Să dea de urma trădătorilor Coroanei. Prin urmare, când unul dintre prietenii lui se dă drept valet la o petrecere, ca să își găsească o soție, Beau decide că dacă și el s-ar da drept valet ar avea parte de ocazia și de acoperirea perfecte ca să îi spioneze pe cei pe care îi bănuiește de trădare. Ce nu ia Beau în calcul, în schimb, este ciocnirea cu o servitoare mult prea sigură pe ea, care îi face viața un iad.

EA E PE CALE SĂ ÎI STRICE ACOPERIREA

Domnișoara Marianne Notley e o cameristă cu mai multe secrete decât ace de păr. Când îl cunoaște pe noul valet al stăpânului ei, începe imediat să aibă bănuieli. Arată dumnezeiește și e plin de farmec, dar e cam prea sigur pe el și pune prea multe întrebări pentru gustul ei. Așa că e decisă să afle adevărata identitate a misteriosului valet și e dispusă să se folosească în acest scop de tot farmecul ei. Dar nu peste mult timp, prefăcătoria dintre ei devine foarte asemănătoare cu sentimentele adevărate. În special cu dragostea. Când descoperă în sfârșit adevărul unul despre celălalt, asta va genera confruntarea secolului sau o dragoste de durată?

Valerie Bowman a debutat în anul 2012, și de atunci romanele sale s-au bucurat de recenzii elogioase în *Publishers Weekly*, *Booklist* și *Kirkus Reviews*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7380-0
9 786063 373800

Alma

VALERIE BOWMAN

Marchizul care mă iubea

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

LITERA
București

Mătușii mele, doctorița Ramona Shires.
Clubul Valeților nu ar fi existat fără tine.
Cu toată dragostea.

Personajele

Lucas Drake, conte de Kendall

Are părul șaten-închis și ochii verzi. Este un fost erou din Marina Regală, devenit ulterior conte. Își caută partenera perfectă pentru a o face contesă, iar prietenii lui urzesc un plan nebunesc ca să îi vină în ajutor.

Rhys Sheffield, duce de Worthington
(zis și Worth)

E brunet, cu ochi albaștri și un zâmbet nonșalant. Mare crai, iubitor de jocuri de noroc și pasionat de cai, e înalt, chipeș și are un trecut cu o anumită domniță care s-ar putea să vrea să se răzbune cu prima ocazie.

Beaumont Bellham, marchiz de Bellingham
(zis și Bell)

E blond cu ochi albaștri și deține controlul asupra tuturor aspectelor din viața sa. E spion pentru Ministerul de Interne și nimic nu scapă ochiului său vigilent. Asta până când își găsește perechea în cel mai neașteptat loc cu putință.

Domnișoara Marianne Notley,
camerista lui Lady Wilhelmina Copperpot

Roșcată, cu ochi albaștri și pătrunzători, Marianne e abilă, inteligentă și obișnuită să nu se bazeze decât pe propriile forțe. Când îl cunoaște pe noul valet al stăpânului ei, începe imediat să aibă bănuieli, cu toate că e chipeș din cale-afară. Și fermecător. Dar e limpede că individul ascunde un secret. Îi e ușor să își dea seama, căci ea însăși ascunde unul.

Domnișoara Frances Wharton, fiica baronului Winfield

E șatenă cu ochi căprui și decisă să lupte pentru drepturile celor mulți și săraci. Are o zestre modestă, citește prea mult și, potrivit

mamei sale, e mult prea specială. Frances nu e câtuși de puțin interesată de căsătorie, până cunoaște un valet care ar putea să o facă să se răzgândească.

lady Julianna Montgomery, fiica ducelui de Montlake

Blondă, cu ochi verzi, Lady Julianna este o tânără superbă, bogată și de familie bună. Considerată cândva cea mai bună partidă a sezonului monden, e fericita logodnică a marchizului de Murdock. Dar când descoperă că fosta ei pasiune, Worth, se dă drept grăjdar la conacul unde avea loc o petrecere, Julianna decide că are în față ocazia perfectă să se răzbune pe el pentru că i-a dat papucii.

Ewan Fairchild, viconte de Clayton

Tovarăș nedespărțit al lui Kendall, Worth și Bell, deține reședința de la țară unde are loc răsunătoarea petrecere. E căsătorit cu marea lui iubire, Theodora, pe care a cunoscut-o când și-a rupt piciorul încercând să intre pe furiș în grajdul lui.

Nota autoarei

Trilogia „Clubul Valeților" conține poveștile contelui de Kendall (volumul 1, *Un conte sub acoperire*), ducelui de Worthington (volumul 2, *Șarada ducelui*) și a marchizului de Bellingham (volumul 3, *Marchizul care mă iubea*).

Prologul fiecărei cărți este aceeași scenă scrisă din perspectiva eroului. Stați liniștiți, cu excepția prologului, nici o altă scenă sau conținut nu se repetă.

Dacă *nu* ați citit celelalte cărți, prologul vă va ajuta să înțelegeți originea Clubului Valeților. Dacă *ați* citit celelalte cărți, prologul vă va oferi niște informații în plus despre eroul din acea carte.

Mulțumesc pentru lectură!

VALORIE

Prolog

Londra, iulie 1814

Beau Bellham, marchiz de Bellingham, era în alertă. Mereu era în alertă când ieșea la băut cu prietenii. Fiind singurul care nu consuma alcool, considera că e responsabilitatea lui să se asigure că nu se produce vreun incident. Beau nu bea alcool. Dar nici nu își învinovățea prietenii pentru că o făceau. Voia doar să se asigure că toți ajung acasă în siguranță.

Ocupau o masă de patru persoane, lângă fereastră, la hanul Capra Curioasă, iar Beau aștepta ocazia perfectă pentru a le prezenta prietenilor o idee ce le-ar fi putut părea... ridicolă. Tot analizase diverse modalități posibile de a pune pe tapet o chestiune ridicolă față de cei mai buni prieteni. Chiar la asta se gândea când Kendall pusese halba pe masă și spusese:

– Cred că a sosit momentul să-mi găsesc o soție.

Beau se întorsese brusc înspre el. Kendall îi luase fața, era primul care punea pe tapet o chestiune ridicolă.

Worth și Clayton îl priveau, la rândul lor, pe Kendall de parcă individul și-ar fi pierdut mințile. Ei bine, se anunța o discuție cel puțin interesantă. Chiar așa. Ca de obicei, Rhys Sheffield, duce de Worthington, vorbi primul. În ciuda influenței defunctului său tată, Worth era un om bun. Cam fără scrupule când era vorba de femei, mare pasionat de jocuri de noroc, lui Worth îi plăcea competiția și, cu toate că prietenul lui făcea eforturi să facă pe nepăsătorul și indiferentul, Beau știa că și-ar da viața pentru țara lui. Ba chiar fusese la un pas să o facă. Worth clătină din cap și trase aer în piept.

– O *soție?* Dumnezeule, omule! Nu-i nevoie să te grăbești spre ceva așa de... *permanent.*

– Nu mai întinerim, sublinie Lucas.

– Din contră, zise Worth, la 29 de ani suntem niște cățeluși. Tata avea peste *50* de ani când m-am născut eu.

Kendall se dedicase noului său rol de conte după ce fratele său murise de tuberculoză, iar titlul îi revenise lui. Își lua misiunea foarte în serios. Ba chiar preluase o inițiativă legislativă a fratelui său și încerca să o promoveze în parlament. Era o inițiativă privind legislația muncii. Dar discuția despre căsătorie demonstra că Kendall uita ce se întâmplase data trecută, când fusese logodit. Beau decise că era rândul lui să vorbească și miji ochii înspre Kendall.

– Ești sigur că ești pregătit? Au trecut doar doi ani de când...

Lăsă finalul frazei în aer. Nu era nevoie să redeschidă rana din sufletul prietenului său. Spre deosebire de el și de Worth, care nu obișnuiau să se dedice unei persoane de sex opus, Kendall era profund în sentimente. Fusese distrus când Lady Emily Foswell îl lăsase baltă chiar înainte de nuntă și preferase un bărbat cu un titlu nobiliar.

Worth era dedicat vieții de burlac, în vreme ce Beau se considera căsătorit cu munca sa la Ministerul de Interne. Chiar încercase să renunțe la afurisitul de titlu ca să poată intra în armată, dar i se interzisese. În schimb, i se îngăduise să își folosească talentul altfel. Ca spion la Ministerul de Interne, specialitatea lui era să demaște trădătorii și, la drept vorbind, nimic nu-i făcea mai mare plăcere.

– Slavă Cerului! exclamă Clayton. Nu mai am răbdare să nu mai fiu singurul cu lațul în jurul gâtului.

Ewan Fairchild, viconte de Clayton, se căsătorise de curând și abia se întorsese din luna de miere. Își adora soția, politica și știința, în această ordine. Bogat, prietenos și loial, Clayton își iubea nespus soția, pe Theodora, iar mariajul părea să îi priască.

Beau își împinse paharul cu apă de o culoare îndoielnică și își privi cu luare-aminte prietenii. Se cunoscuseră cu toții la școală, la Eton, și prietenia lor devenise una de durată. Fiecare avea propriul rol în grup.

Kendall era obsedat de ideea de datorie. Luptase în marină și îi promisese fratelui său mai mare, pe patul de moarte, că îi va continua lupta pentru drepturile muncitorilor și se va asigura că proiectul lui legislativ trece de parlament. Mai mult, îi promisese mamei lui, în aceeași zi, că se va îngriji ca familia să aibă un moștenitor. Individul

căra o povară grea. Dar Kendall nu mai vorbise de însurătoare de la povestea cu Lady Emily.

Worth era bufonul grupului, era faimos pentru pentru sarcasmul său. Îi plăcea să se considere un pierde-vară bun de nimic, dar nu prea îl ajutau nici titlul, nici averea. Era totuși un om foarte loial. De exemplu, nu avea de gând să o ierte vreodată pe Lady Emily pentru că îl părăsise pe prietenul lor.

Cât despre Beau, era preocupat de misiunea lui cea mai recentă și devenise obsedat de prinderea trădătorului de la Bidassoa. Cineva din parlament care avea informații despre planurile pe care Wellington le avea în Spania toamna trecută trădase armata britanică, scriind dușmanului o scrisoare în care detalia planul trupelor aflate la Bidassoa. Din fericire, complotul trădătorului fusese zădărnicit, iar britanicii câștigaseră, dar asta nu însemna că trădătorul trebuia să rămână nepedepsit. Beau era decis să îl demaște și să îl dea pe mâna justiției. De aici și planul ridicol care îi încolțise în minte în timp ce discutau despre dorința lui Kendall de a se însura.

– Sunt foarte serios, continuă Lucas. Trebuie să mă ocup de siguranța titlului de conte. Mă tem că am fost prea ocupat cu legea forței de muncă. Am fost neglijent că am așteptat așa de mult să găsesc o soție.

– Eu cu siguranță nu o să te contrazic că ai fost prea ocupat cu legea forței de muncă, zise Worth. Mai degrabă obsedat.

Kendall ridică din umeri.

– Păi, acum că votul a fost amânat până la toamnă în Camera Lorzilor, am mai mult timp să adun voturile de care am nevoie. Aș putea să mă apuc și să-mi caut serios o soție.

Beau mijii ochii. Tocmai îi venise o idee. O altă idee trăsnită.

– Eu nu mă deranjez niciodată să votez în parlament, zise Worth. Nu-mi plac orele. Și toată cearta aia este de-a dreptul extenuantă.

Bell îi aruncă o privire afectată și clătină din cap.

– Doamne ferește să te intereseze locul tău acolo sau vreuna din problemele țării.

Rhys le oferi cel mai fermecător zâmbet al său.

– Am complet încredere că voi, băieți, vă ocupați, răspunse Worth, bătându-l pe spate pe Bell.

– Când va veni momentul votului pentru legea fratelui meu, continuă Lucas, adresându-se lui Worth, eu vin acasă la tine și te scot din pat.

Beau și Clayton izbucniră în hohote de râs.

– Hai să nu vorbim despre asemenea lucruri neplăcute, răspunse oftând Worth. Lucas, ai zis că vrei să-ți găsești soție. Asta-i mult mai interesant. Acum, ce vârstă ai?

Se lăsă pe spate în scaun, mijindu-și ochii și-l măsură pe conte.

– Aceeași vârstă ca tine, bătrâne.

Worth doar îl tachina pe Kendall. Erau de aceeași vârstă, doar câteva luni diferență între ei.

– Păi, atunci, declară Worth, după mine, ai destul timp să-ți găsești o soție.

– Ușor de zis, venind de la un bărbat căruia nu i-a păsat deloc să-și asigure *propriul* titlu, răspunse Lucas, zâmbind amabil spre prietenul său.

Rhys îi întoarse zâmbetul, al lui fiind însă al unui strengar pus pe rele.

– Nu pot să te contrazic cu asta.

Îi zâmbi fetei care le aducea băuturile și mai comandă un rând.

– Da, păi, dacă chiar cauți în mod serios o soție, Lucas, sezonul tocmai s-a terminat, interveni Clayton. Se pare că ai pierdut ocazia. Întreaga aristocrație este pe cale să se retragă în provincie de cum parlamentul se închide, săptămâna viitoare.

– Știu asta, răspunse Lucas încuviințând scurt din cap. Mi se face pielea de găină când este sezonul. Este plin de domnițe fandosite și mame cu ochii numai după avere, dornice să se comporte exemplar în speranța să pună mâna pe un soț bogat. Nu vreau să găsesc o soție așa.

– Cum altfel vrei să găsești una? întrebă Beau.

O, da. Ideea lui avea șanse să funcționeze dacă discuția o lua pe panta potrivită.

– Nu știu exact cum. Mai luă o gură din băutură, devenind tot mai încrezător cu fiecare înghițitură. Dar de data asta am de gând să găsesc o domnișoară care să mă iubească pentru mine însumi.

Asta era. Era unica referire a lui Kendall la Lady Emily Foswell.

– Da! Worth bătu cu pumnul în masă. Vocea de obicei veselă a ducelui era plină de furie. Cred că putem cădea cu toții de acord

că Lady Emily este cea mai josnică ființă cu putință. Nu are nici o scuză pentru ceea ce a făcut, să arunce un bărbat pentru unul cu un titlu mai bun. În ceea ce mă privește, ea nu mai există.

Se putea conta pe Worth să vorbească pe șleau despre această femeie. Dintre ei toți, fusese cel mai înfuriat de comportamentul ei. Și cel mai dornic să se asigure apoi că Lady Emily află că a părăsit un viitor conte pentru un baron.

– Putem să *nu* discutăm despre Lady Emily, vă rog? zise Lucas cu un mârâit, acoperindu-și chipul cu o mână.

Barmanița reapăru cu băuturile și, odată cu ea, reapăru și zâmbetul lui Rhys.

– Continuă să le aduci, iubire, îi zise el, după care se întoarse spre Lucas și adăugă: Eu doar subliniez că dacă vrei o domnișoară care să te iubească pentru tine însuți, sezonul, cu tot ridicolul lui, este ultimul loc unde să cauți.

– Da, răspunse oftând Lucas. Ridică halba în aer pentru a-l saluta pe duce. N-am zis deja asta? Ultimul loc unde m-aș duce ar fi sezonul și petrecerile sale, de asta am și evitat ultimele două sezoane ca dracul tămâia.

– Oh, de *asta* nu ai participat la plictisitoarele baluri de la Almack? răspunse cu o grimasă Worth. Eu credeam că din cauza ceaiului călduț și a discuțiilor banale. De aia stau departe de ele..

– Tu le eviți pentru că nu servesc coniac, și asta o știm cu toții, sublinie Bell, uitându-se fix la Worth, cu brațele încrucișate strâns la piept.

Worth îi făcu prietenului său cu ochiul.

– Pentru asta și pentru că nu-mi oferă creditul pe care mi-l dau la Hollister.

Beau își dădu ochii peste cap. Hollister era locul preferat al lui Worth. Acolo juca jocuri de noroc. Hollister îi deschisese o linie de credit nelimitată, iar Worth câștiga și pierdea acolo mici averi. Constant.

Kendall își scărpină bărbia, privind în gol.

– Dacă domnișoarele aristocrate n-ar ști că-s conte, aș avea o ocazie mult mai bună să găsesc o partidă, mormăi el.

Worth izbucni în râs.

– Aș plăti să văd asta. Un conte îmbrăcat în haine obișnuite pentru a găsi *adevărata iubire*. Are ceva poetic, nu?

Clayton râse și el și clătină din cap, dar Beau mijì și mai tare ochii.

– Nu-i o idee *complet* ciudată, zise el, înclinând ușor capul.

– Ce nu este? întrebă Kendall.

– Ideea de a te preface că ești un om de rând pentru a găsi o soție, răspunse Bell.

Worth îl lovi prietenește pe spate.

– Omule, ai înnebunit? Tu nici măcar nu *bei*.

Beau se îndreptă de spate și i se adresă direct lui Kendall.

– În circumstanțele potrivite, ar putea funcționa, știi?

– Să mă prefac om de rând? răspunse clipind Lucas. Nu văd cum.

– Toată lumea din aristocrație îl cunoaște, punctă și Clayton. Cum ar reuși?

– Sugerezi să poarte o mască sau să-și schimbe înfățișarea? întrebă Worth.

Apoi ducele mijì și el ochii și se scărpină în barbă. Părea că începe și el să ia ideea în serios. Kendall se uita când la Rhys, când la Bell.

– Doar nu sunteți serioși. Clayton are dreptate. Cum ar funcționa vreodată?

– Nu, nu un costum. Bell i se adresă lui Worth. Mă gândeam la ceva, cum ar fi situația... potrivită.

– Cum ar fi? întrebă Rhys, tărăgănând cuvintele și aplecându-se peste masă.

– Voi doi mă speriați, știți asta? răspunse Lucas. Pare că chiar încercați să puneți la cale o metodă prin care ideea asta ridicolă să funcționeze.

Ridicolă, într-adevăr. Beau se străduì să nu zâmbească.

– Ca o... petrecere la casa de la țară, răspunse Bell către Worth, mângâindu-și bărbia și ignorând total îngrijorarea lui Lucas.

Rhys înclină capul într-o parte, cu ochii mijiți în continuare.

– Da, o petrecere la casa de la țară. Înțeleg ce vrei să zici.

– Dar nu poate să fie *orice* petrecere, desigur, continuă Bell. Ar trebui să fie organizată de cineva care știe despre experiment.

– Experiment? interveni Clayton. Puține lucruri îmi plac mai mult decât un experiment și sunt pe cale să trimit invitațiile la petrecerea anuală de la casa mea de vacanță.

– Experiment? repetă și Kendall, nedumerit.

Beau pocni din degete.

– Petrecerea de la casa ta de vacanță ar fi perfectă, Clayton.

– Stai. Stai. Stai. Stai. Stai. Lucas, care stătea între Bell și Worth, împinse cu ambele mâini în umerii prietenilor lui. Trebuia să se trezească repede. Prietenii lui își pierduseră mințile, chiar și Bell, care de obicei era cel calm când lucrurile o luau prea mult pe arătură. O petrecere la casa de la țară nu-mi va schimba identitatea. Domnișoarele din aristocrație tot vor ști cine sunt la o astfel de petrecere.

– Are dreptate, zise Clayton, dând peste cap încă niște guri de bere.

– Nu dacă inviți doar debutantele din acest sezon, răspunse Bell, cu un zâmbet îngâmfat în colțul buzelor. Și nu dacă creezi circumstanțele potrivite.

Kendall trase aer în piept și își dădu halba într-o parte.

– Domnișoarele s-ar putea să nu mă cunoască, dar unele dintre mamele lor, da. Mai multe au fost deja la Curte cu o fiică mai mare care a debutat.

– Aici intervin *circumstanțele* potrivite, răspunse Bell, încrucișându-și brațele la piept, încă zâmbind.

Rhys își scărpină barba de o zi și afișă un zâmbet și mai larg decât cel al lui Beau.

– Pe Dumnezeu, cred că ai descoperit ceva.

Excelent. Dacă Worth îi aprecia planul, Beau avea șanse să îi convingă și pe ceilalți doi.

– Eu refuz să port o mască, dacă la asta te gândești. Este de-a dreptul medieval, declară Lucas, clătinând din cap.

– Nu o mască, răspunse Bell.

Ah, era atât de amuzant să uneltească.

– Sau un costum, continuă Kendall.

Împinse halba și mai departe. Bietul de el, chiar încerca să își revină în simțiri. Ha!

– Nu neapărat un... costum.

Beau și Worth rânjiră unul înspre celălalt.

– Pentru Dumnezeu, o să mă distrez *maxim* uitându-mă la asta, adăugă Worth, încuviințând din cap.

– Uitându-te la ce? întrebă Clayton, cu un aer confuz, încrețindu-și nasul. Eu nu mai știu despre ce naiba vorbiți voi doi.

– Eu vorbesc despre Lucas prefăcându-se a fi un servitor, răspunse Bell, cu un rânjet satisfăcut.

Kendall îl privi uluit.

– Un servitor?

– Da. Este perfect, confirmă Rhys.

Kendall se întoarse spre el și-l privi de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Perfect? Eu? Să fiu un servitor? Cum este asta perfect?

– Asta tot nu rezolvă problema cu mamele domnișoarelor care îl pot recunoaște. Chiar și îmbrăcat ca un servitor, punctă Clayton.

– Ah, ba da, răspunse Bell. Tocmai asta-i frumusețea. Mare parte a oamenilor nu se uită la servitori. Nu sunt atenți la majoritatea lucrurilor, doar la ce au nevoie și ce vor. Măcar atâta am învățat în pregătirea mea ca spion, că oamenii nu-s atenți la detalii. Sunt dispus să pariez că nici una dintre acele domnișoare aristocrate nu se va uita de două ori la Kendall dacă-i îmbrăcat ca un servitor și realizează îndatoririle unui servitor. Până la urmă va purta livrea, pantaloni până la genunchi și perucă pudrată.

– Și are și avantajul că un servitor va fi în excelenta poziție de a descoperi cum se poartă realmente o domnișoară, adăugă Worth, dându-și părul negru lung de pe față cu degetele. Aș face pariu că se poartă cel mai frumos când se adresează unui potențial soț și cel mai urât când se adresează unui servitor. Dumnezeu mi-e martor, asta am văzut mereu la mama.

– Sunteți amândoi nebuni, știți asta? zise Kendall, părând cu adevărat alarmat.

– Nu știu, își drese glasul Clayton, aranjându-și lavaliera. Dar mie mi se pare distractiv. Eu sunt dispus să ofer petrecerea mea iminentă ca locație pentru asemenea experiment.

– Atunci și tu ai înnebunit, decise Kendall.

Excelent. Era unul dintre avantajele faptului că ceilalți prieteni ai lui beau alcool. Deveneau mult mai receptivi la planuri care la prima vedere păreau ridicole.

– Gândește-te, zise Beau concentrându-și atenția asupra lui Kendall care era vizibil cel mai greu de convins. Există potențialul de a-ți oferi exact ceea ce vrei. O imagine nestingherită a celor mai recente debutante, purtându-se exact așa cum ar face-o când tu nu te-ai uita.

Kendall mijii ochii și-l scrută atent pe marchiz.

– Este de-a dreptul alarmant că tu nu vezi problema acestui plan.

Beau ridică din umeri. Cu cât părea mai detașat, cu atât mai bine.

– Ce problemă? Riscul nu-i mare. Dacă te recunoaște cineva, vom cere pur și simplu acelei persoane să intre în joc. Cu siguranță se va distra alături de noi.

– Și dacă găsesc o domnișoară care să-mi placă? răspunse Lucas. Ar trebui să-mi dau pur și simplu jos livreaua și să declar că-s un conte, și să mă aștept ca ea să se îndrăgostească nebunește de mine?

– Deloc, zise Bell. Eu doar sugerez ca tu să *cunoști* aceste tinere domnișoare după felul cum tratează servitorii. Nu mă îndoiesc că cele bune la fire vor fi amabile și plăcute. După ce ai câteva candidate, vei ști pe cine să curtezi sezonul viitor.

Kendall clătină încet din cap și, în sfârșit, trase halba înapoi înspre el. Poate că ideea începea să îi surâdă.

– Sugerezi să-mi aleg o viitoare soție după cum tratează un servitor?

Bell ridică din sprâncene. Apoi vorbi cât de rar putu, accentuând fiecare cuvânt.

– Lady Emily cum trata servitorii?

Beau își dădea seama că fusese argumentul câștigător. Kendall își mușcă buzele cu un aer gânditor. Era momentul să lanseze cea mai ridicolă parte a planului.

– Sunt dispus să o fac cu tine, zise la întâmplare Bell, ridicând din umeri.

– Poftim? Sprâncenele negre ale lui Worth se uniră peste ochii lui albaștri. *Tu* de ce ai face-o?

Bell se relaxă în scaun.

– Pentru că am restrâns la trei posibilități vânătoarea mea după trădătorul de la Bidassoa.

– Bărbatul pe care îl vânezi pentru Ministerul de Interne? întrebă Rhys, coborând vocea.

– Întocmai, zise Bell. Și dacă Clayton îi va invita pe cei trei bărbați la petrecere, mă voi preface și eu că sunt un servitor pentru a-i supraveghea.

Worth lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că aveai un alt motiv, Bell. Mintea ta este mereu preocupată de munca pentru Maiestatea Sa. Chiar și când bem.

Beau zâmbi larg. Nu-l putea duce de nas pe Worth, dar nici nu încerca să își ducă de nas prietenii. Doar voia sprijinul lor.

– De ce să nu folosim ocazia pentru două scopuri utile? Recunosc că mă gândeam la planul ăsta înainte ca Lucas să ne spună că-și caută soție, dar cu atât mai bine dacă ne ajută pe amândoi, zic eu. Dar chiar va trebui să ne comportăm ca servitorii. Va trebui să-i servim pe invitați și să facem toate îndatoririle pe care le au de făcut servitorii.

– Hmm. Îmi place ideea de a spiona sub propriul acoperiș. Clayton mai luă o înghițitură mare din bere. Face toată chestia să fie un pic fascinantă. Și cum eu n-am fost soldat sau n-am servit altfel pe Maiestatea Sa, simt că-i de datoria mea să accept această farsă. Ca să nu mai zic cât îmi plac experimentele. O vei face, Lucas?

Kendall duse halba la gură și o dădu peste cap. Apoi se șterse cu mâneca de la haină.

– Cum să refuz, acum că participă și Bell alături de mine?

Beau făcu eforturi să se abțină să zâmbească victorios. Trebuia să se asigure însă că toți aveau să intre în horă. Nu doar în acea seară, dar și a doua zi, pe trezie. Barmanița reveni cu încă o bere pentru Worth. Ducele îi azvârli o monedă și îi zâmbi seducător. Apoi le acordă iar prietenilor lui întreaga sa atenție.

Eu, unul, sunt așa de interesat să văd cum vor ieși lucrurile

că nu doar voi privi la spectacol, ci voi și paria o sumă mare că voi doi nu o veți scoate la capăt. Pariați cu mine? întrebă el, aruncându-le privirea lui cea mai competitivă.

Bell își dădu ochii peste cap.

– Pentru tine totul este un pariu, Worth.

– Poate, dar trebuie să recunoști că ăsta-i un pariu deosebit de tentant. Worth ridică bărbia către marchiz. Cinci sute de lire că pe amândoi vă va recunoaște o mamă cu ochii ageri, într-o săptămână.

– Accept eu pariul! anunță Clayton. Bănuiesc că vei participa ca oaspete, Worthington.

Kendall pufni în râs și îi luă vorba din gură lui Worth.

– Normal că participă ca oaspete. Amicul nostru Worth n-ar putea *niciodată* să fie luat drept servitor. Clătină din cap cu compasiune către duce. Mă tem că n-ai rezista o noapte servindu-i pe alții.

Rhys se adună și se îndreptă de spate.

– Mă simt ofensat. Dacă voi doi, gogomanilor, puteți, sigur că pot și eu.

Clayton își umflă obrajii și clătină din cap, evitându-i privirea.

– Hmm. Nu-s prea sigur că-s de acord cu asta, amice.

Rhys își încrucișă brațele la piept și-și scrută prietenul.

– Chiar nu crezi că aș reuși?

– Da, recunoscu Clayton cu un aer ușor jenat. Nu dacă chiar trebuie să joci rolul unui servitor și să faci într-adevăr sarcinile. Nu.

Worth se uită înspre Beau.

– Nici tu nu crezi că sunt în stare?

Beau clătină din cap. Încrederea în sine a prietenului său era de poveste. Plus că ducele era conștient, fără doar și poate, de faptul că a face pe servitorul cerea o serie de calități pe care nu le avea.

– Nici o șansă! Scuze, Excelență, dar ești mult prea obișnuit să fii servit ca să servești pe oricine altcineva.

– Dar tocmai așa știu să o fac cum trebuie, răspunse Worth, cu o expresie nemulțumită pe față.

Kendall pufni.

– Mă tem că a te uita la cineva cum servește și a *servi* realmente sunt două lucruri complet diferite.

Rhys făcu ochii mari.

– Tu ești conte, pentru Dumnezeu! De crezi că *tu* poți servi?

– Poate că-s un conte, dar știu ce-i munca grea. Am petrecut ani în marină muncind, băgând calafat în găuri și scoțând viermii din pesmet. Și astea două sarcini erau plăcute pe lângă alte sarcini de-ale mele, zise Kendall.

Rhys lovi cu palma în masă, făcând halbele să se clatine.

– Bine. O *mie* de lire că rezist și eu ca servitor timp de două săptămâni. Sau că măcar rezist mai mult decât oricare dintre voi.

– Acum cine-i nebun? zise Clayton, ridicând sprâncenele înspre Rhys.

– Eu sunt chiar serios, strângând din dinți. O mie de lire, domnilor. Cine acceptă pariul?

– Eu! spuseseră tustrei la unison.

Capitolul 1

Să scape de un valet se dovedi o sarcină mult mai simplă decât anticipase Beau. În definitiv, nu fusese nevoie decât de câteva întrebări discrete prin satul unde locuia lordul Copperpot, de o vizită bine sincronizată la o cârciumă frecventată regulat de valetul personal al lordului și de o ofertă de 40 de lire sterline.

Era o sumă mai mare, probabil, decât ce câștiga valetul într-un an, iar individul fusese mai mult decât încântat să se declare prea bolnav ca să își poată însoți stăpânul la petrecerea de la reședința de la țară a lui Clayton.

Colegii lui Beau de la Ministerul de Interne nu erau străini de acoperiri prin intermediul unei populare agenții londoneze de plasare a forței de muncă, așa că în doar 24 de ore Beau își făcu apariția la ușa lordului Copperpot, gata să ocupe poziția recent eliberată de valetul personal al domniei sale.

Beau îl alesese pe Copperpot din mai multe motive. Primul și cel mai important era că lordul era unul dintre cei trei bărbați pe care Coroana îi suspecta că ar fi trădătorul de la Bidassoa. Al doilea era că Beau și Copperpot nu se cunoșteau, nu fuseseră prezentați oficial vreodată unul altuia, altfel l-ar fi recunoscut fie valetul, fie însuși lordul. În al treilea, dar nu în ultimul rând, se știa că lordul Copperpot avea un valet căruia îi cam plăcea băutura și care rămânea adesea fără o lețcaie. Cele trei motive se îmbinau perfect, făcându-l pe Copperpot nobilul ideal căruia Beau să-i ofere serviciile preț de două săptămâni la petrecerea lui Clayton.

Kendall găsise și un nume pentru experimentul lor. Îi spusese „Clubul Valeților". Asta cu toate că Beau le explicase prietenilor săi că el trebuia neapărat să fie valet personal, nu unul oarecare, care servește la masă și întâmpină oaspeții. Kendall luase decizia să păstreze numele chiar și după ce Worth se rugase de ei ca în loc

de valet să-l lase să se dea drept grăjdar la grajdurile de pe proprietatea lui Clayton.

După ce primise o mulțime de instrucțiuni foarte utile de la doamna Cotswold, menajera reședinței londoneze a lui Clayton, Beau își petrecuse următoarele săptămâni studiindu-și în permanență propriul valet personal, urmărind tot ce făcea și punându-i tone de întrebări.

Sub tutela lui Malcolm, Beau învățase să se îngrijească de haine și de încălțăminte, să se asigure că vasul cu apă pentru spălat era mereu plin, să verifice dacă dulapurile și șifonierele erau curate și aerisite corespunzător și să ascută briciul de bărbierit. Învățase chiar și să tundă, în cazul în care ar fi fost nevoie de acest serviciu pe durata scurtului său angajament cu Copperpot. În secret, spera însă, pentru binele lordului, că nu avea să i se ceară așa ceva.

Beau și Malcolm petrecură două zile deprinzând tehnicile pentru un nod perfect la cravată, precum și diverse stiluri de a o lega la gât. La un moment dat, Beau deveni o prezență constantă atât de enervantă încât se temu că Malcolm avea să-și dea demisia. Nu peste mult timp, Beau fu chemat la reședința de la țară a lordului Copperpot și primi postul de valet personal la recomandarea ducelui de Worthington în persoană. Ducele îi dăduse referințe din care reieșea că un anume domn Nicholas Baxter era un valet personal deosebit de competent care ar fi mândria oricărei case. Marchizul devenit servitor nu putea fi decât bucuros că investise atât de mult timp în pregătire. Cu mai puțin de două zile de la momentul când îl plătise pe adevăratul valet personal al lui Copperpot, Beau deja pornea la drum, alături de anturajul lordului, către reședința de la țară a lui Clayton.

Suita lui Copperpot porni spre Devon cu trei trăsuri. Într-una dintre ele se aflau lordul, soția sa și fiica lor, Wilhelmina, în vârstă de 18 ani. În a doua călătoreau servitoarele, iar în a treia se aflau Beau, doi valeți și un majordom. Drumul era lung și plin de hârtoape, dar Beau decise să folosească timpul pe care îl avea la dispoziție obținând, discret, informații de la unul dintre valeții lui Copperpot. Așteptă până când ceilalți fură pe jumătate adormiți, plăcut legănați de mișcările trăsurii și de soarele cald al amiezii.

– De când lucrezi pentru domnia sa? îl întrebă Beau, cât putut de nonșalant, pe valetul care stătea pe bancheta opusă.

Își modificase și felul de a vorbi, mai puțin elegant și formal ca de obicei. În timp ce-l urmărise fără oprire pe Malcolm care își ducea la îndeplinire îndatoririle, învățase să îi imite și manierismele și felul de a vorbi. Valetul, pe nume Charles, se sprijini mai bine de spătarul banchetei, cu picioarele întinse în față. Celălalt valet, Henry, adormise degrabă alături de prietenul său și sforăia atât de tare că ar fi putut trezi și morții. Charles se scărpină în cap.

– Cred că de doi ani.

Beau încuviință din cap. Evenimentele de la Bidassoa se produseseră toamna trecută. Asta însemna că Charles lucra la acea vreme pentru Copperpot. Beau scoase din buzunar un pachet cu nuci de areca și îi oferi și lui Charles. Știa de la Malcolm că nucile de areca aveau darul de a obține, dacă nu încrederea servitorilor, măcar bunăvoința lor. Beau luase cu el numeroase punguțe cu acele nuci care aveau efecte speciale, între care o senzație de căldură și menținerea vie a atenției.

– Mulțam, domnule Baxter, zise Charles înclinând capul înspre Beau și luând un pumn de nuci.

Beau continuă discuția, atent să nu pună prea multe întrebări indiscrete. Trebuia să-l facă pe valet să capete încredere în el și să nu pară prea interesat de ce se petrece la reședința Copperpot. Era posibil ca lordul să fie nevinovat. Mai existau doi suspecți. Trădătorul își băgase nasul în lucrările unei comisii speciale din parlament și aflase de intențiile lui Wellington de a traversa în toamnă râul Bidassoa și să treacă în Franța, apoi le scrisese francezilor și îi avertizase cu privire la planul britanicilor. Scrisoarea fusese interceptată de un soldat, dar acesta fusese împușcat la scurt timp după aceea. Cu un gest de profund eroism, tânărul reușise totuși să ajungă înapoi la tabără și să îi transmită scrisoarea lui Wellington. Contele avusese onoarea de a-i oferi o medalie nefericitului soldat chiar înainte ca acesta să moară. Britanicii și aliații spanioli și portughezi câștigaseră bătălia de la Bidassoa, dar poate că deznodământul ar fi fost cu totul altul dacă acel soldat nu și-ar fi dat viața pentru ca acea scrisoare să nu ajungă la destinatar, mai precis la Soult, comandantul francez. Doar o mână de oameni din

întreg Regatul Unit știuse de planul britanicilor de a traversa râul. Două persoane au fost excluse, date fiind atât loialitatea lor, cât și lipsa oportunității. Rămăseseră trei: lordul Copperpot, lordul Hightower și lordul Cunningham.

La finalul a numeroase săptămâni de analiză, cei de la Ministerul de Interne ajunseseră la concluzia că nici unul dintre cei trei lorzi nu scrisese scrisoarea. Asta nu însemna că nu mai erau suspecți. Era posibil ca cineva aflat în slujba lor să fi scris cu mâna sa scrisoarea, tocmai pentru ca nici unul dintre ei să nu fie bănuit. Teoria deschidea posibilitatea ca un angajat al unuia dintre ei să fi știut de trădare și să fi participat activ la ea, în schimbul unei sume de bani. Iar Beau știa foarte bine că un om care accepta bani ca să își trădeze patria avea să accepte bani și ca să îl denunțe pe cel care îl plătise. Și tocmai asta urmărea să obțină dându-se drept valet personal vreme de două săptămâni.

Se întâmpla ca prietenul Clayton să fie în termeni amicali cu toți cei trei lorzi în cauză. Reședința lui de la țară se dovedea cadrul perfect pentru tărășenia în cauză. Mai mult, toți cei trei lorzi bănuiți aveau, în mod extrem de convenabil, trei fiice care tocmai își făcuseră debutul în înalta societate fără a primi însă vreo propunere de căsătorie. Prin urmare, petrecerea pentru debutante era cât se putea de tentantă pentru toate persoanele în cauză.

Beau se asigură că amicul Clayton îi invită pe toți cei trei suspecți. Se asigură, de asemenea, că răspândește în acea comisie parlamentară zvonul că la petrecere va veni însuși prințul regent. Din acest motiv fusese invitat și pomposul Sir Reginald Francis. Era inofensiv și chiar îl putea scoate din casă pe prințul regent. Dacă lorzii Copperpot, Hightower și Cunningham aveau ceva în comun, acel ceva era nesfârșita dorință de a-l impresiona pe regent și de a petrece timpul în prezența lui cât mai des posibil.

Clayton îi scrisese cu o săptămână în urmă și îl informase că toți cei trei acceptaseră invitația, că avea să vină și Sir Reginald și, cel mai probabil, urma să își facă apariția și prințul regent. Totul se aranja. Nu era genul de misiune care să presupună riscul de a fi împușcat mortal. Beau avusese parte de acele misiuni. Din plin. Mai ales în ultimii ani, în Franța.

De data asta, misiunea era mai subtilă și presupunea să joace mult teatru. Dacă, în cursul acțiunii, amicul Kendall își găsea o

soție, cu atât mai bine. Cât despre Worthington, nu avea nici o șansă să supraviețuiască dându-se drept servitor. Nici măcar preț de 48 de ore. Chiar dacă munca lui avea să fie la grajduri. Așadar, pe lângă a-și face meseria și eventual, a-l ajuta pe Kendall să își găsească soție, Beau avea și șanse bune să câștige o sumă frumușică dacă reușea să fie ultimul care își dezvăluia adevărata identitate.

În timp ce trăsura se apropia de proprietatea lui Clayton, Beau se rezemă mai bine de spătarul banchetei, își trase pălăria pe ochi și se prefăcu că doarme. Până la finalul celor două săptămâni avea intenția să îl descopere pe trădător și să îl dea pe mâna autorităților.

Una peste alta, tot ce avea de făcut era să joace un pic de teatru la o petrecere la țară. Cât de greu putea să fie?

Capitolul 2

Reședința de la țară a vicontelui Clayton
Devon, august 1814

Domnișoara Marianne Notley privi exorbitantele rochii, mănuși și celelalte accesorii asortate împrăștiate în încăpere și oftă. Stăpâna ei, Lady Wilhelmina Copperpot, nu era câtuși de puțin ordonată. Ajunseseră la reședința de la țară a lordului Clayton de câteva ore, dar tânăra ei stăpână deja își făcuse camera vraiște.

Debutanta avea tendința să probeze o mulțime de articole vestimentare și să le arunce apoi pe jos, așteptând ca Marianne, camerista ei, să le culeagă de pe podea și să le pună la locul lor.

Marianne ridică prima rochie superbă. Era din satin bleu, garnisită cu dantelă fină. I-ar fi plăcut din cale-afară să aibă ocazia să poarte măcar o dată în viață ceva atât de frumos, ceva ce Lady Wilhelmina putea purta zi de zi. Preț de câteva clipe, își puse rochia în dreptul pieptului și o privi pe toată lungimea. Ea și iubita ei mamă, Dumnezeu s-o odihnească, aveau un joc care le distra teribil. Marianne obișnuia să ia una dintre rochiile vechi ale mamei și să danseze prin toată camera cu ea. Se privi în oglindă, surâse și i se adresă unui pretendent imaginar.

– O, desigur, milord. E o plăcere să vă acord acest vals.

Râse, apoi lăsă rochia și o puse pe braț. N-avea timp de prostioare. Trebuia să ducă rochia în garderobă, alături de celelalte ținute minunate pe care nu avea să le poarte vreodată. Ce rost avea să-și dorească ceva ce nu putea avea? Cum ar fi să se prefacă a fi o debutantă.

Marianne se angajase la familia Copperpot la începutul anului. Îi fusese recomandată lui Lady Copperpot de către Lady Courtney din Brighton. Marianne crescuse în Brighton și o știa pe Lady Courtney de o viață. Era norocoasă să aibă drept prietenă o asemenea

doamnă. Lady Courtney îl cunoscuse pe tatăl ei, Dumnezeu să-l odihnească. După moartea mamei lui Marianne, Lady Courtney o angajase ca însoțitoare, poziție pe care o deținuse în ultimii cinci ani, până când nepoata doamnei ajunsese la vârsta potrivită și venise la ea din Surrey.

Marianne își căuta de lucru și luase la buchisit ziarele londoneze până găsise un anunț cum că se caută cameristă pentru o anumită Lady Wilhelmina Copperpot, care urma să își facă debutul în lumea mondenă. Marianne nu își imaginase niciodată că va ajunge cameristă într-una dintre cele mai bune și respectabile familii londoneze, dar după ce o rugase pe Lady Courtney să îi dea referințe se trezise pornind spre Londra, după mai puțin de două săptămâni, pentru a le cunoaște pe Lady Copperpot și pe fiica ei, Wilhelmina.

Marianne era cu doar cinci ani mai mare decât Lady Wilhelmina, dar cele două nici că puteau fi mai diferite. Lady Wilhelmina era înaltă, blondă și speriată de lucruri ca insectele și caii. Marianne era scundă, roșcată și mai nimic n-o speria.

Marianne fusese adesea la Londra, însoțind-o pe Lady Courtney, dar nu știuse nimic despre cât de agitată era viața socială a unei debutante până să o cunoască pe Lady Wilhelmina. Era un adevărat tăvălug. În timpul sezonului monden, tânăra participase la petreceri, baluri și cine aproape în fiecare seară, iar Marianne se asigurase că ținutele lui Lady Wilhelmina erau bine pregătite și îngrijite și că debutanta era îmbrăcată corespunzător fiecăreia dintre ocazii.

Marianne o ajuta să își aranjeze și părul și să își facă toaleta și stătea adesea trează până târziu în noapte, moțăind când și când pe un scaun, așteptând ca Wilhelmina să se întoarcă. Trebuia să fie acolo pentru ea, să o ajute să se dezbrace și să se pregătească de culcare.

După ce sezonul se încheiase, Marianne se bucurase de o pauză de la acel vârtej monden. Pauza durase însă doar până când Lady Copperpot anunțase, în urmă cu o săptămână, că familia trebuie să-și facă bagajele și să plece la Devon, la invitația lordului Clayton.

Cu toate că era frumoasă și provenea dintr-o familie cu multe relații, Lady Wilhelmina nu fusese cerută de soție în primul ei sezon monden, lucru care provoca tensiuni și discuții între mamă și fiică.

Familia Copperpot părea, de altfel, obsedată ca tânăra să se logodească cât de curând.

Așadar, când lordul Copperpot primise invitația la petrecerea de la reședința de vară a lordului Clayton fusese mare bucurie în casa de pe Hertford Street din Londra. Se părea că lordul Clayton avea câțiva prieteni burlaci și foarte eligibili.

Marianne tocmai strânsese de pe jos ultimul accesoriu, un săculeț adorabil din satin roz, când ușa se deschise și în încăpere intrară Lady Copperpot și Wilhelmina.

– Nu sunt mulțumită, trebuie să ți-o spun, zise Lady Copperpot, lăsându-și șalul auriu pe spătarul unui scaun tapițat cu catifea verde, aflat chiar lângă ușă.

Când era iritată, vocea îi căpăta tonalități nazale. Și era, cu siguranță, iritată la acel moment.

– Tot e posibil să vină și ei, mami, răspunse Wilhelmina, descălțându-se de pantofii argintii și lăsându-i pe podea, alături de șalul, tot argintiu, pe care-l lăsă să-i cadă de pe umeri.

Marianne se grăbi să adune și încălțările, și șalul, apoi le duse în garderobă și le puse unde le era locul. Învățase că munca ei presupunea să fie iute și eficientă, să nu îi stea în cale stăpânei și să vorbească rar și puțin. Era o situație complet opusă celei de care avusese parte ca însoțitoare a lui Lady Courtney, care îi cerea adesea părerea pe diverse teme, cina cu ea, îi vorbea și nu lăsa niciodată lucrurile aruncate pe podea.

– Mă îndoiesc, îi zise Lady Copperpot fiicei ei. Am întrebat-o punctual pe Lady Clayton dacă lordul Kendall sau lordul Bellingham intenționează să își facă apariția, iar răspunsul ei a fost în termeni foarte vagi. Dacă într-adevăr ar veni, mi-ar fi spus, fără doar și poate.

– Una dintre fete mi-a spus că s-ar putea să vină chiar prințul regent, o informă Wilhelmina.

Biata fată se străduia mereu să-i facă pe plac mamei ei, căreia nimic nu părea să-i fie însă pe plac.

– Pune-ți mintea la contribuție, Wilhelmina! izbucni Lady Copperpot. Ce mare lucru crezi că-ți va aduce vizita prințului? E deja însurat. Avem nevoie să vină gentlemeni eligibili și nu există unii mai eligibili decât Kendall și Bellingham.

Marianne se străduia să fie ocupată și își făcu de lucru aranjând articolele vestimentare care erau deja în perfectă ordine. Era o persoană extrem de ordonată și eficientă. Și îi plăcea să tragă cu urechea la urzelile lui Lady Copperpot și ale fetei ei. De regulă, Marianne deducea astfel cât de bine mergeau lucrurile și cât intenționau să stea acolo. Aparent, vizita la această reședință de la țară începuse cu stângul. Asta nu-i pica bine.

Lordul Kendall și lordul Bellingham. Marianne le mai auzise numele, în principal pentru că își făcuse un scop din a memora toate numele burlacilor eligibili despre care vorbeau Lady Copperpot și Wilhelmina. Erau sute de burlaci, iar femeile îi clasificau în funcție de cât de eligibili erau.

Singurele nume care în sezonul trecut fuseseră mai sus în ierarhie decât cele ale lui Kendall și Bellingham fuseseră ale ducelui de Worthington care, aparent, era un bețiv neisprăvit, deși tânăr și chipeș, și marchizului de Murdock. Despre ultimul nu se mai discuta în casă pentru că se logodise cu norocoasa Lady Julianna Montgomery în timpul sezonului, năruind speranțele multor tandemuri mamă–fiică.

În schimb, Kendall și Bellingham nu luaseră parte la nici unul dintre evenimentele sezonului monden. Dar Marianne dedusese că erau în continuare eligibili, lucru confirmat de dorința intensă a lui Lady Copperpot ca ambii să fie prezenți la reședința lordului Clayton.

– Sigur vor fi și alții, mami, spuse Wilhelmina pe un ton blând, încercând, în mod evident, să-și liniștească mama. În definitiv, lordul Kendall și lordul Bellingham nu sunt singurii burlaci râvniți. Și nu ziceai că lordul Clayton e prieten cu ducele de Worthington?

Lady Copperpot își dădu ochii peste cap.

– Ba da. Se zice că ar fi prieteni, dar Worthington nu e tocmai de nasul tău, draga mea Wilhelmina. Nu crezi?

Încă ascunsă în garderobă, Marianne tresări. Lady Copperpot avea tendința să-i spună astfel de lucruri fiicei ei. Lucruri care răneau, lucruri cam răutăcioase, din punctul de vedere al cameristei.

Marianne se gândi la propria-i copilărie. Casa părintească nu fusese grozavă, dar fusese plină de iubire și răsunase de râsetele părinților ei și ale celor doi frați ai ei. Poate nu avuseseră cele mai

bune haine și bijuterii și nu luaseră parte la atâtea baluri, dar atmosfera fusese plină de veselie. Marianne nu și-i putea imagina pe nici unul dintre părinții ei spunându-le copiilor ceva atât de crud ca lucrurile pe care Lady Copperpot i se spunea zilnic fetei. Clătină ușor din cap. Stătuse deja suficient de mult în cameră. Trebuia să-și facă ieșirea, cât mai discret. Închise ușa garderobei și se îndreptă spre ușa care făcea legătura între camera Wilhelminei și cea a părinților ei. Era la un pas să iasă când vocea lui Lady Copperpot o opri.

– O, Marianne, draga mea, aici erai!

Marianne nu putu să nu zâmbească, lucru pe care Lady Copperpot nu îl observă, din fericire. Fusese în încăpere de la bun început, iar stăpâna se purta de parcă abia ar fi văzut-o. Se întâmpla frecvent.

– Îmi duci, te rog, șalul la mine în cameră? Și ia-o pe hol, ca să îi ceri uneia dintre servitoare să ne aducă ceaiul.

Marianne se întoarse și făcu o reverență.

– Sigur, milady. Bucuroasă. Se îndreptă degrabă spre Lady Copperpot și luă șalul de pe spătar. Chiar înainte să iasă din cameră, întrebă: La ceai doriți ca de obicei?

– Da, te rog, răspunse scurt Lady Copperpot.

– Mulțumesc, Marianne, zise Wilhelmina cu un zâmbet blând.

Era ea dezordonată, dar măcar era bună și amabilă. Mereu îi mulțumea. Nu că Marianne s-ar fi așteptat la mulțumiri. Lady Courtney o instruise să fie tăcută, utilă și eficientă și să nu se aștepte să aibă parte de tratament special. La unele case din Londra, angajații erau mulțumiți dacă nu erau abuzați, privați de hrană și de îngrijiri medicale, dacă aveau parte de o cazare rezonabilă și de salarii plătite la timp. Familia Copperpot nu era, cu siguranță, abuzivă. Avea parte de un tratament respectuos, dar rar i se mulțumea și rar era observată. Asta în cazurile în care Wilhelmina nu era prezentă.

Marianne îi întoarse fetei zâmbetul și ieși din încăpere. Intenționase să coboare pe scara servitorilor și să caute o fată în casă căreia să îi ceară să aducă ceaiul, numai că, întâmplător, chiar când ieșea din cameră dăduse peste o servitoare. După ce îi transmise instrucțiunile, Marianne împături șalul și porni spre dormitorul lordului Copperpot și al soției sale. Camera avea să fie goală, cu

siguranță. Lordul ieșise la o plimbare călare, iar valetul lui, un individ pe nume Broughton, bea mult și arareori făcea ceva când stăpânul nu-l vedea. Iar camerista lui Lady Copperpot, doamna Wimbley, era în vârstă și evita să urce și să coboare scările în afară de situațiile când era absolut necesar. Drept urmare, Marianne preluase mare parte din îndatoririle doamnei Wimbley, ca să îi fie de ajutor.

Marianne deschise ușa și intră. Abia făcu doi pași și se opri brusc, cu răsuflarea tăiată. În camera lordului era un valet, dar cu siguranță nu era valetul lordului Copperpot.

Capitolul 3

Beau intrase în camera lordului Copperpot de doar câteva minute când ușa se deschise și în prag apăru o cameristă micuță, roșcată, care rămase tablou când îl văzu.

Îl privea cu cei mai albaștri ochi pe care îi fusese dat să-i vadă vreodată. El crezuse că tânăra avea să îi zâmbească și să se prezinte. Numai că ea își puse mâinile în șold și-l privi cu reproș.

– Ce ca'ți în cameră la domnu'?

Beau îi afișă zâmbetul lui cel mai fermecător. Cel mai probabil era una dintre servitoarele familiei Copperpot, iar el voia să se împrietenească cu toți angajații familiei, ca să-și facă misiunea mai ușoară.

– Bună dimineața, domnișoară. Cum vă numiți?

Roșcata mîji ochii. Purta o rochie de un albastru aprins cu un șorț alb, papuci negri și avea părul strâns într-un coc la ceafă. Arăta îngrijită, curată și furioasă ca o viespe stârnită.

– N-ai răspuns la întrebare-mi.

Avea accent de clasă muncitoare, cu un ușor iz irlandez. Beau își drese glasul. Era limpede că începuse cu stângul relația cu femeia din fața sa.

– Îmi cer scuze, zise el și făcu o plecăciune. Sunt valetul personal al lordului Copperpot.

Ea mîji și mai mult ochii, lucru care păruse inițial imposibil, până deveniră două fante minuscule și albastre pe chipul de altfel adorabil.

– Ba nu ești. Domnul Broughton e valetul personal al lui milord.

Beau se îndreptă cât era de înalt și-și duse mâinile la spate. Voia să pară cât mai inofensiv cu putință pentru a instaura un climat de pace între el și camerista cea temperamentală.

– Desigur, aveți perfectă dreptate. Îl deservesc pe lordul Copperpot doar pe durata acestor două săptămâni.

Ea își încrucișă brațele la piept și ridică din sprâncenele bălaie.

– Și unde-i domnul Broughton?

Beau își drese vocea.

– E bolnav, din ce-am înțeles. Foarte neplăcut pentru bietul de el.

Cu brațele încă la spate, se legănă ușor pe călcâie, fără a trăda că ar fi avut de-a face în vreun fel cu misterioasa și subita îmbolnăvire a dragului domn Broughton.

– De la sticlă i s-o fi trăgând, răspunse roșcata.

Beau fu nevoit să-și muște limba ca să nu înceapă să râdă la auzul observației perfect pertinente a tinerei. Propria-i reacție îl surprinse. În mod normal nu era nevoit să recurgă la o asemenea tactică pentru a-și controla reacțiile.

– Tot ce se poate, zise el pe un ton cât putu de nepăsător. N-am fost informat cu privire la natura problemei sale.

Spunea minciună după minciună, dar era prima dată după multe săptămâni când avea plăcuta ocazie de a se duela verbal cu cineva. Camerista încă nu avea încredere în el, era limpede. Îl fixa cu privirea și bătea cu piciorul în podeaua de lemn. Beau avu senzația clară că femeia l-ar ataca dacă ar vrea să iasă din încăpere. Și nu i-ar fi displăcut asta.

Era clar că voia să se asigure că bunurile lui Copperpot erau în siguranță. Bravo ei! Beau chiar își băgase nasul pe unde apucase. Avea toate motivele să nu aibă încredere în el. Se părea că nimeni nu se obosise să le anunțe pe servitoare că domnul Broughton căzuse bolnav.

– Cum îți zice, rogu-te? întrebă ea într-un sfârșit, bătând în continuare cu piciorul în podea.

– Dar ție? replică el, bucuros în continuare de schimbul de replici.

Nu părea amuzată.

– N-ai răspuns la-ntrebare.

Prea bine. Nu avea rost să și-o facă ostilă și mai mult, căci risca să nu mai reușească niciodată să o farmece îndeajuns încât să-i câștige bunăvoința.

– Numele meu este Nicholas. Nicholas Baxter.

Ea ridică ușor bărbia, dar privirea îi era în continuare bănuitoare.

– Baxter, zici?

– Da, și aș fi recunoscător dacă mi-ai spune și tu cum te cheamă, te rog.

Își duse o mână în dreptul pieptului și o privi cu seninătate.

– De ce? întrebă ea, făcând un pas în spate și privindu-l neîncrezătoare.

El îi urmări cu atenție reacțiile. Era expert în a cântări rapid oamenii. Își dădea seama din expresia ei, din tonul vocii, din limbajul trupului că nu se încredea deloc în el. Nu întâlnise o ființă mai bănuitoare și, pentru Dumnezeu, își petrecuse ultimii ani aproape exclusiv printre spioni. Îi zâmbi și făcu, la rândul lui, un pas în spate, din dorința de a o face să se simtă cât mai în largul ei.

– Ți-am spus cum mă cheamă, domnișoară. Cred că e corect să-mi întorci favorul.

Ea continua să se uite la el de parcă dintr-o clipă-n alta i-ar putea cădea din buzunare argintăria familiei. Într-un final, își lăsă brațele pe lângă corp și spuse:

– Mă cheamă Marianne. Marianne Notley.

– Îmi pare bine de cunoștință, zâmbi el.

– Asta rămâne de văzut, ripostă ea cu ochii mijiți în continuare.

Beau oftă.

– Încercam să fiu amabil, dar se pare că îți e străin conceptul.

Nu putuse să nu o înțepe. Neîncrederea ei flagrantă în el începea să-l deranjeze. Era obișnuit să farmece și să fie fermecat. Chiar și de oameni care știau că minte. Făcea parte din joc. Dar tânăra din fața lui clar nu știa nimic despre asemenea șiretlicuri. Continua să se uite la el cu brațele încrucișate la piept.

– Lui milord nu îi place când oamenii își bagă nasul prin dormitorul lui când nu e de față.

– Nu îmi băgam nasul, răspunse Beau pe un ton atent controlat.

Ba da. Chiar asta făcea. Dar nu avea de gând să recunoască asta în fața domnișoarei Gică-Contra.

– Ba mie-așa-mi părea, ripostă ea.

Accentul îi era și mai pronunțat când se enerva. Interesant. Dar venise momentul să schimbe rolurile.

– Dacă lordului Copperpot nu-i place ca servitorii să-i intre în cameră când nu e de față, atunci tu ce cauți aici? zise el, încrucișându-și brațele la piept și afișând un zâmbet fals.

Ea se îndreptă de umeri și ridică bărbia. Se simțea jignită.

– Sunt camerista lui Lady Wilhelmina. Lady Copperpot m-a trimis să-i pun șalul la loc.

Drept dovadă, domnișoara Notley ridică șalul, apoi trecu razant pe lângă Beau ca să pună accesoriul în garderobă. El se întoarse înspre ea și înclină capul.

– Ei bine, dacă trebuie neapărat să știi, voiam să arunc o privire la hainele lordului ca să văd dacă e nevoie să mă ocup de ceva.

Făcu tot posibilul să pară jignit, la rândul lui. Era o tactică ce dădea roade de obicei. În fața argumentelor lui, ea se mai domoli. Când se întoarse spre el, expresia de neîncredere din privire i se atenuase. Beau profită de ocazie. Își îndreptă umerii și trase adânc aer în piept. Avea să fie nevoit să reînceapă totul de la zero cu femeia din fața lui. Clar i se pusese pata pe el.

Poate era o idee bună să încerce să o farmece. Era limpede că a se lua la ceartă cu ea nu era o strategie eficientă. De regulă, prefera să îl lase pe Worth să se ocupe de partea cu fermecatul, dar când era neapărat nevoie făcea și el treabă destul de bună.

Își înclină capul într-o parte, își mușcă buza și îi zâmbi.

– Chiar dacă sunt angajat temporar, mă străduiesc să fac treabă bună indiferent unde și când.

Ea îl măsură cu privirea. Mare păcat că era așa suspicioasă, căci era frumușică foc. Pistruii de pe puntea nasului erau de-a dreptul curioși... De unde naiba îi venise în minte acel gând? Ce Dumnezeu, ajunsese să poftească la cameriste înțepate? Ea ridică iar din sprâncene.

– Nu-i bai să vrei să faci treabă bună, domnule Baxter, dar ceva-mi spune că nu la haine te uitai când am intrat.

– Și de ce, mă rog? zise el, continuând să afișeze acel zâmbet fals și gândindu-se, totodată, că domnișoara Notley era foarte perspicace.

La naiba!

– Întâi și-ntâi nu erai lângă garderobă, spuse ea, zâmbindu-i fals, la rândul ei.

La naiba! Teatrul pe care îl juca de obicei nu îi mergea cu ea. Se măsurară atent unul pe celălalt. Femeia avea să-i dea de furcă. Vorbele meșteșugite nu funcționaseră. Nici farmecul. Iar confruntarea nu făcea decât să îi sporească ostilitatea. Prea bine. Poate aveau să fie dușmani. În orice caz, nu avea de gând să îngăduie ca o cameristă bănuitoare să îi zădărnicească planurile puse atent la punct.

– Abia intrasem și mă îndreptam spre garderobă, zise el.

Cum Dumnezeu ajunsese la războiul ăsta verbal cu o servitoare? Era ridicol. Era o pierdere de timp prețios. Chiar dacă îi cam plăcea... un pic.

Marianne trânti ușa garderobei.

– Bine. Cum zici, domnu' Baxter. Doar că din tonul ei reieșea clar că nu credea o iotă. O să-ți dau o șansă și o să te consider nevinovat. Te avertizez însă că, dacă te prind băgându-ți nasul fie și-n oala de noapte când nu e cazu', îi spun lui milady. Să nu crezi că n-o s-o fac.

Pe toți dracii! Chiar i se pusese pata pe el. Era nevoie de încă o infuzie de farmec.

– Nici cu gândul nu gândesc să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Și în nici un caz nu avea de gând să își bage nasul în oala de noapte. Când pusese la cale misiunea se gândise la o mulțime de situații cu care s-ar putea confrunta: să fie recunoscut, să nu reușească să convingă din postura de valet personal... dar nu se gândise la situația de a fi luat la rost de un alt angajat al lordului.

Fu rândul lui să mijească ochii înspre ea. Nu-i plăcea când întâlnea oameni la fel de siguri pe ei precum era el de sigur pe sine. Ea trecu iar pe lângă el, îndreptându-se spre ușă.

– Așa să faci, îi aruncă din mers.

Beau fumega. Siguranța de sine a femeii îl făcea să vrea să scrâșnească din dinți. Iar el nu voia niciodată să scrâșnească din dinți. Chiar se mândrea că își poate păstra calmul în orice condiții.

Chiar nu avea de gând să o lase să aibă ultimul cuvânt. Avea să iasă primul din încăpere. Mai ales că se grăbea. Avea întâlnire cu prietenii lui, în biblioteca gazdei, ca să își povestească fiecare cum decursese prima lor zi în calitate de servitori.

Făcu pași mari ca să o prindă din urmă.

– În viață am observat că oamenii care n-au deloc încredere în ceilalți au, de fapt, cel mai mult de ascuns, domnișoară Notley, spuse el pe un ton calm și egal.

Acestea fiind zise, trecu pe lângă roșcată și ieși din cameră cu un zâmbet larg pe care ea nu avea cum să i-l observe.

Capitolul 4

Marianne îl urmări cu privirea pe Nicholas Baxter. Nu crezuse o iotă din ce îi îndrugase. Când ea intrase în cameră, individul era la căpătâiul patului lordului Copperpot. Acolo își ținea de obicei ceasurile de buzunar și bijuteriile. Domnul Baxter inspecta cumva bunurile stăpânului?

Valetul personal de toate zilele, domnul Broughton, le cam trăgea la măsea și era leneș, dar măcar nu era hoț. Marianne nu își aducea aminte să fi dispărut vreun bun de-al stăpânului.

Fusese aspră cu domnul Baxter, mai ales dacă într-adevăr omul doar se uita nevinovat după una sau alta, așa cum pretinsese. Dar nu avea încredere de la început în nou-veniți. Iar ceva la el îi trezise bănuielile. Nu arăta câtuși de puțin a valet. Era înalt, cu spatele drept și lat în umeri. Era blond, scandalos de chipeș, cu ochi albaștri și limpezi precum cristalul și un nas perfect drept. Dar avea ceva... ceva ce ea nu putea numi, dar care îi stătea pe creier. Dinții! Da. Avea dinții albi, drepți și fără cusur. Nu văzuse niciodată o asemenea dantură la un valet.

De-a lungul anilor învățase să cântărească rapid oamenii. Să caute detalii și să își pună întrebări. Își asculta mereu instinctul. Iar instinctul n-o înșela niciodată. Pe lângă dantura neobișnuită, individul părea într-o formă fizică prea bună pentru un valet. Ocupantul postului de valet personal era în permanență la dispoziția stăpânului. N-aveau de unde să capete o musculatură bine definită care să se ghicească pe sub haine. Felul în care stătea cămașa pe domnul Baxter era complet neobișnuit. Acel bărbat arăta mai curând ca un Adonis sculptat în piatră decât ca un bărbat în carne și oase care își petrecea timpul ocupându-se de haine.

Marianne avea motive bune să nu se încreadă nici în bărbații chipeși, nici în oamenii care nu păreau să cadreze cu peisajul. Iar

domnul Baxter îndeplinea ambele condiții. Își aminti scurt de William. Înalt, chipeș, fermecător. Fusese iubirea vieții ei, bărbatul visurilor ei. Sau cel puțin așa crezuse. În doar câteva zile de când îl cunoscuse se îndrăgostise fără drept de apel. Era bolnavă de iubire. O greșeală pe care în nici un caz nu avea să o repete.

Însă când îl cunoscuse pe William avea doar 18 ani. Era naivă și încrezătoare, exact cum nu mai era în prezent. William era genul care credea că un chip frumos și un zâmbet fermecător dezarmează sexul opus. Era convinsă că la fel gândea și domnul Baxter. Erau pe același calapod. Habar n-avea el că ea învățase cu ani în urmă cât de periculoși pot fi astfel de oameni. Da, domnul Baxter era un pic prea chipeș ca să-i fie bine. Suspect de arătos. Trebuia să fie atentă la el și să îl țină la distanță, dar, în același timp, aproape. Începuseră cu stângul. Bănuielile ei fuseseră prea evidente. Neîncrederea pe care o simțise instantaneu față de el o făcuse să se comporte nechibzuit. Dacă voia cu adevărat să afle ce punea la cale individul, trebuia să-l învingă cu armele lui. Ca să îi facă față unuia ca Nicholas Baxter și ca să afle dacă avea intenții necurate, trebuie să îl farmece pe fermecător. Un zâmbet larg îi înflori pe chip. Putea să facă asta. O, da, chiar putea.

Capitolul 5

Beau nu o revăzu pe domnișoara Notley decât după cina din acea seară. El fusese în anticameră cu lordul Copperpot, iar ea o ajutase pe Lady Copperpot în dormitorul matrimonial. La ei acasă, soții Copperpot aveau dormitoare separate. Numai că, fiind musafirii cuiva și dat fiind că fiica lor ocupa celălalt dormitor, cei doi împărțeau camera la reședința Clayton, ceea ce punea o distanță foarte mică între valetul personal al domnului și camerista doamnei. În aceste condiții, Beau regretă din nou că începuse atât de prost relația cu tânăra femeie. Își pierduse, pentru scurtă vreme, cumpătul atât de bine ținut în frâu, iar asta era ceva anormal pentru el. Cu siguranță avea să dea nas în nas cu ea de nenumărate ori pe durata celor două săptămâni de ședere la reședința Clayton. Își propuse ca la următoarea întâlnire cu ea să fie mai amabil. Să încerce să fie prietenos. Misiunea lui presupunea să facă tot posibilul să tragă cu urechea la cât mai multe discuții, și i-ar fi fost și mai greu să facă asta cu ea în coastă.

Beau tocmai ieșea din anticameră când Marianne ieșea, la rândul ei, din dormitorul matrimonial. El se grăbi să o urmeze pe hol, dornic să facă pace.

– Domnișoară Notley, zise el cu cel mai plăcut glas posibil.

Ea se întoarse degrabă și îi oferi un zâmbet strălucitor.

– Domnule Baxter!

Purtarea ei nici că putea fi mai diferită decât cea de dinainte. În loc să fie rece și distantă, părea aproape veselă, lucru care lui îi ridica niște semne de întrebare. Dar era mai bine să îi spună ce avea de spus. Își drese glasul și-și șterse de pe chip orice urmă de umor sau bună dispoziție, încercând să pară cât mai umil.

– Voiam să îmi cer scuze pentru comportamentul meu nepoliticos de mai devreme. Nu făceai decât să îți protejezi stăpâna și pe soțul ei și trebuia să dau dovadă de respect față de intențiile tale.

Își încheie micul discurs cu cel mai dezarmant zâmbet de care era capabil. Același zâmbet cu care cândva fermecase o prințesă, o ducesă și pe una dintre actrițele cel mai bine plătite de la Covent Garden. O cameristă nu avea cum să fie complet imună la farmecul lui, când alegea să îl folosească.

– Din contră, domnule Baxter, răspunse domnișoara Notley, continuând să îi zâmbească într-un fel care îi evidenția strălucirea ochilor. Nu trebuia să mă grăbesc să te judec.

Ce mai era și asta? Domnița recunoștea că fusese prea pornită contra lui. Atitudinea îi era complet diferită, așa că nu putu să nu mijească ochii înspre ea. Pe de altă parte, ce sens avea? Calul de dar nu se caută la dinți. Până la urmă, asta își dorise. Prietenia ei. Sau măcar o atitudine cordială. Îi zâmbi, la rându-i.

– Mi-ar plăcea tare mult să putem fi prieteni, continuă el.

Ea își împreună mâinile și încuviință din cap.

– Prieteni. Da, și mie mi-ar plăcea.

– Chiar?

Cuvintele îi zburaseră de pe buze înainte să apuce să le analizeze. Chiar nu se așteptase să aibă succes atât de repede. Fusese convins că va avea nevoie de mai mult ca să o convingă să nu mai fie bănuitoare în privința lui.

– De ce nu? răspunse domnișoara Notley, bătând din gene. Amândoi suntem aici cu munca și eu, una, vreau să îmi fac treaba bine. Câtă vreme și tu vrei să îți faci bine treaba, nu-i nici un motiv să nu fim prieteni.

Se întoarse și își continuă drumul înspre scara servitorilor. Beau fu nevoit să alerge un pic ca să o ajungă din urmă, dornic să se asigure că auzise bine ce-i spusese.

– Fără doar și poate, intenționez să îmi fac treaba cât de bine pot, se auzi spunând. Și mă bucur că putem face asta și să fim, în același timp, în termeni amicali.

Ei bine, poate era cea mai banală replică pe care o spusese vreodată. Ce se întâmplase cu șarmul lui fără de cusur? Ce se întâmplase cu manierele lui impecabile?

Ea nu încetini, dar îl privi cu coada ochiului, iar Beau fu la un pas să jure că îi văzuse un mic zâmbet în colțurile gurii. Cum nu primea nici un răspuns, el continuă:

– Adică... nu are sens să nu fim prietenoși unul cu celălalt, nu?

Iisuse! Nu era nici șarmant, nici manierat. Mai curând ciudat și nepotrivit. Și repetitiv, pe deasupra.

Și în timp ce el îndrugase toate acele prostii, ea continuase să meargă spre ușă, în timp ce el părea un cățeluș disperat care se ținea după ea. Domnișoara Notley ajunse la ușa ce dădea spre scara servitorilor, o deschise și se întoarse spre el. Îi zâmbi din nou.

– Perfect de acord, domnule Baxter. Nu-i nevoie să avem un comportament neplăcut, așa-i?

– Excelent.

Înclină capul spre ea. Poftim. Reușise ce își propusese. Să se împrietenească, până la urmă, cu domnișoara Notley. Și-atunci de ce se simțea atât de... nesatisfăcut?

– Pace? o întrebă, întinzându-i mâna.

– Pace, acceptă ea, strângându-l surprinzător de tare și făcându-l să se înfioare în mod ciudat.

Apoi o luă pe scări și îi dispăru din raza vizuală. Beau o lăsă să plece și clătină din cap. O auzi îndreptându-se spre zona rezervată servitorilor, la etajul al patrulea. Pentru că nu voia ca ea să creadă că o urmărea, așteptă să audă două uși închizându-se și abia atunci urcă și el scările până la el în cameră. Își frecă bărbia și evaluă situația.

În mod ciudat, își atinsese scopul de a se împrieteni cu ea. Dar ceva din dialogul lor nu îi dădea pace. Domnișoara Marianne Notley era mai mult decât lăsa să se vadă. O știa, și rar i se întâmpla să greșească atunci când cântărea oamenii. Trebuia să afle mai multe despre ea. Rapid.

Capitolul 6

A doua zi de dimineață, Marianne tocmai își luase micul dejun la ea în cameră și pregătea ținutele pe care urma să le poarte Lady Wilhelmina în ziua respectivă. Chiar atunci Lady Copperpot intră foarte precipitată în încăpere.

– Willie, aici erai, zise ea. N-o să-ți vină să crezi ce am auzit la micul dejun!

Lady Wilhelmina se așeză mai bine pe perne, sorbi din ceai și își privi mama cu mare curiozitate.

– Ce anume, mami?

Lady Copperpot veni mai aproape și se așeză pe marginea patului fiicei sale. Zâmbea și semăna cu o pisică ce tocmai dăduse iama în vasul cu smântână.

– Lady Clayton spune că lordul Kendall vrea să-și găsească soție!

Wilhelmina făcu ochii mari.

– Lordul Kendall? Și e aici?

Entuziasmul lui Lady Copperpot se estompă. Femeia strânse buzele.

– Ei bine, încă nu a venit, dar Lady Clayton spunea că e posibil să își facă apariția în curând și că intenționează să-și găsească aleasa până în primăvară, dacă se poate.

– Vai, mami, chiar că sunt vești bune... dar aici sunt atâtea tinere minunate, spuse Wilhelmina și lăsă privirea în jos, cu un aer descurajat.

– Trebuie să ai mai multă încredere în tine, Willie! zise Lady Copperpot și o bătu ușor pe picior, peste pătură. Cum ai de gând să-l cucerești pe lordul Kendall dacă deja te gândești că o va prefera pe alta?

– Nu știu, mami, eu...

– Ei bine, încetează chiar acum. Când vine lordul Kendall, să te asiguri că îi vorbești, că râzi la glumele lui, că îl întrebi despre

pasiunile și interesele lui. Tatăl tău spune că lordul e hotărât să facă tot posibilul ca legea privind locurile de muncă să fie adoptată. Să-l întrebi despre asta, pentru numele lui Dumnezeu!

O undă de îngrijorare se așternu pe chipul fetei.

– Dar, mami, eu nu știu nimic despre legi și despre parlament.

Lady Copperpot își dădu ochii peste cap.

– Normal că nu știi, prostuțo. Dar nici nu trebuie. Îl lași pe el să vorbească și doar zâmbești, dai din cap și ești de acord cu tot ce spune.

Fu rândul lui Marianne, care stătea cu spatele la stăpânele ei, să își dea ochii peste cap. Ce prostii îndruga Lady Copperpot? Că o femeie trebuie doar să dea aprobator din cap la tot ce spune bărbatul, să zâmbească și să ia de bun tot ce-i iese lui pe gură. Era ridicol. Chiar periculos. A avea încredere într-un bărbat se solda adesea cu regrete. Lui Marianne aproape că îi părea rău pentru Wilhelmina. Biata fată nu știa ce o așteaptă. Desigur, ea urma să facă o căsătorie convenabilă și să trăiască în puf, așa că lui Marianne nu putea să îi pară prea rău pentru ea... doar că Wilhelmina încă era foarte tânără și naivă și nu își dădea seama că un bărbat i-ar spune unei femei tot ce vrea să audă ca să profite apoi de asta.

O fi lordul Kendall un gentleman din înalta societate, dar asta nu însemna nimic. În asemenea bărbați se putea avea chiar și mai puțină încredere. În definitiv, William era cavaler și se dovedise o scursură de om.

Scursură. Marianne se gândi brusc la Nicholas Baxter. Domnul Baxter se arătase mai mult decât dornic să o facă să aibă încredere în el. De ce? A, da, ea se prefăcuse cu succes că îi acordă încrederea ei. Ajunseseră la un armistițiu, dar insistența cu care el pleda pentru o relație de prietenie o făcea și mai neîncrezătoare. Dar nu voia ca și el să știe.

– Când eram jos la masă am mai auzit ceva interesant, continuă Lady Copperpot, smulgând-o pe Marianne din mreaja propriilor gânduri.

– Ce anume, mami?

Lady Copperpot își netezi fusta și se aplecă înspre Wilhelmina.

– Se pare că Sir Reginald a pus ochii pe domnișoara Frances Wharton.

– Vai, mie! Biata Frances! spuse Wilhelmina clătinând din cap.

Lady Copperpot sări ca arsă și o fulgeră cu privirea.

– Cum adică biata Frances?! Se putea mai rău decât Sir Reginald. Nici ea, nici sora ei nu au zestre și toată lumea știe. Ar trebui să fie recunoscătoare că Sir Reginald e interesat de ea. E bogat ca un sultan.

Wilhelmina se strâmbă.

– Dar e așa de... bătrân, miroase ciudat și... pe amândoi îi cheamă Frances.

Marianne își mușcă interiorul obrazului ca să nu râdă. Nu era sigură cine era Sir Reginald, dar dacă individul corespundea descrierii făcute de Wilhelmina, îi părea și ei rău pentru domnișoara Wharton, oricine ar fi fost ea.

– Prostii! spuse Lady Copperpot. Ar fi foarte bine pentru ea, și mama ei e conștientă de asta. Ascultă ce-ți spun, până la sfârșitul sejurului își anunță logodna.

Wilhelmina oftă.

– Ei bine, dacă Frances chiar vrea să se mărite cu el...

Lady Copperpot ridică exasperată brațele înspre cer.

– Cui îi pasă ce vrea Frances? Mama ei nu-i o nesăbuită. Se va asigura că se ajunge la logodnă. Revenind, când o să îi fii prezentată lordului Kendall...

Marianne nu mai auzi mare lucru. Era de-a dreptul dezgustător când înțelegeai cum tinerele din lumea bună erau, practic, vândute celui care dădea mai mult la bursa căsătoriilor. Marianne închise ochii. Dacă se gândea foarte, foarte mult și foarte, foarte bine, parcă își amintea de vremurile când ea însăși visa la căsătorie. Nu doar la căsătorie, ci la căsătorie din dragoste. Nu fusese decât un vis, dar ea se dovedise suficient de nesăbuită să creadă în acel vis. Să îl creadă pe William când îi spunea că avea de gând să o ia de soție.

Oare situația lui Wilhelmina era cu mult diferită? Marianne nu vedea decât o deosebire, aceea că mama ei se va asigura că fiica ei chiar e cerută în căsătorie și că nunta are loc. Astfel, poate că fetele din înalta societate erau mai înțelepte decât fusese ea. Marianne făcuse, desigur, greșeala fatală.

Capitolul 7

Mai târziu în acea zi, Beau stătea cu urechea lipită de ușa biroului lui Clayton. Copperpot, Hightower și Cunningham aveau acolo o întâlnire începută cu zece minute în urmă, iar Beau trebuia să audă ce discutau.

Faptul că cei trei aristocrați aveau o reuniune era un fapt interesant în sine. Cu toții făceau parte din comisia specială, dar nu erau neapărat în relații apropiate. Nu se frecventau în afara parlamentului. Beau se documentase luni bune cu privire la fiecare dintre ei și era la curent cu astfel de detalii. Oare ce aveau să își spună?

Clayton, încântat de ideea de a fi un spion neoficial, îi dăduse pontul privind întâlnirea dintre cei trei. Beau era jos, la subsol, în zona rezervată servitorilor, unde își petrecea majoritatea timpului în care nu se ocupa de lordul Copperpot. Clayton venise personal să îl caute ca să îi spună că i se solicita prezența pe holul din dreptul biroului.

Dar Beau nu irosea timpul petrecut în compania celorlalți servitori. Descoperise că angajații erau niște mine de aur la capitolul informații, exact cum bănuise. În afară de Harry și Charles, valeții lui Copperpot, și vizitiul lui Copperpot se dovedise o sursă prețioasă de informații despre traseele frecventate de lord. Vizitiul venea adesea de la grajduri ca să facă rost de câte o gustare. Beau obișnuia să se așeze lângă el și să îi ofere nuci ca să îl facă să vorbească. La fel ca în cazul valeților, începuse cu întrebări banale. Stabilirea unei relații de încredere era cel mai important aspect al muncii lui.

Încrederea. Asta era problema domnișoarei Notley. Femeia nu avusese încredere în el din capul locului și, odată pierdută, încrederea era greu de căpătat. Ea se prefăcuse că îi acceptă propunerea de armistițiu. Beau își dădea seama. Dar de ce avusese încă din start bănuieli în privința lui? Poate că în trecutul ei existau câteva situații în care se încrezuse prea mult în alții.

Pentru a înțelege comportamentul unei persoane, cel mai util era să afle mai multe despre respectiva persoană. Beau văzuse și studiase multă vreme comportamentul oamenilor și înțelesese bine acest aspect. La o adică, a fi spion însemna să convingi oamenii de ceea ce îți dorești să creadă și să înveți să ai încredere sau, după caz, să nu ai, în persoanele potrivite.

În munca lui Beau era esențial să citești oamenii rapid și eficient. Domnișoara Notley avea cu siguranță un trecut, poate chiar și secrete. Dacă voia să îi câștige cu adevărat încrederea, trebuia să îi afle secretele.

Cu o zi înainte le scrisese colegilor de la Ministerul de Interne, cerându-le să obțină toate informațiile despre o anumită domnișoară Marianne Notley, camerista lui Lady Wilhelmina Copperpot. Spera să primească un răspuns cât mai curând. Până atunci, avea de tras cu urechea la o discuție.

Își lipi o ureche de ușa biroului, ciulind-o pe cealaltă ca să audă orice mișcare dinspre hol, ca să se replieze rapid în caz că trecea cineva. Nu trebuia să fie văzut trăgând cu urechea. Nu conta cine-l vedea. Îi luă câteva clipe să își dea seama de ceea ce se spunea de partea cealaltă a ușii. Primele cuvinte pe care le înțelese erau cu siguranță ale lui Copperpot.

– Așadar, rămâne stabilit?

– Da, confirmă Hightower.

– Care e data? întrebă Cunningham.

– 14 octombrie, răspunse Hightower.

– A, perfect, avem timp să ne întoarcem de la petrecerea de aici și să începem noua sesiune parlamentară, observă Copperpot.

– Da, m-am gândit că ne-ar prinde bine răgazul, ca să ne odihnim, zise Hightower.

– Aveți banii? întrebă Copperpot.

– Da, uite-i, spuse Cunningham.

– Uite-i și pe ai mei, spuse și Hightower.

Urmă o tăcere și se auziră niște foșnete, semn că cei doi îi dădeau banii lui Copperpot. Dar pentru ce anume? Puneau ceva la cale împreună? Suna improbabil, dar Beau nu putea ignora ceea ce tocmai auzise. Plănuiau ceva pentru 14 octombrie, iar planul implica niște plăți.

– Sper doar să nu fim descoperiți, zise Copperpot.

Hightower izbucni într-un râs nervos.

– Dacă suntem descoperiți, viețile noastre nu vor mai valora nici cât o ceapă degerată.

– Ne-am înțeles, domnilor, râse și Cunningham. Să avem succes! Toți trei!

Beau își încleștă fălcile. La naiba! Ratase prima parte din conversație, cea în care, cel mai probabil, se referiseră în termeni mai direcți la ceea ce aveau de gând să facă. Poate că fusese unica lui șansă de a descoperi ce aveau de gând. Data de 14 octombrie era peste o lună și un pic. Asta îi dădea răgazul să îi chestioneze mai temeinic pe servitori.

Rămase cu urechea lipită de ușă, sperând ca unul dintre ei să mai spună ceva înainte de a părăsi încăperea.

– Ei bine, domnilor, baftă tuturor! rosti Copperpot.

– O să avem nevoie, spuse și Cunningham.

Beau auzi că pe hol se apropia cineva și se îndreptă imediat de spate. Se îndepărtă de ușă și se rezemă de perete, cu brațele încrucișate la piept. Intenționa să se poarte ca și cum ar fi luat o scurtă pauză. După câteva momente își făcu apariția și intrusul, cu rochia ei albastră și șorțul alb perfect apretat. Beau expiră încet și înclină capul într-o parte. Normal că era domnișoara Notley. N-avea el atâta noroc să dea altcineva peste el.

În clipa în care îl văzu, ea se opri, iar Beau avu senzația că, preț de câteva clipe, tânăra ar lua în calcul posibilitatea de a face cale întoarsă și de a se preface că nu îl văzuse. Afișă un zâmbet îngăduitor, o fixă cu privirea și așteptă. Spera că cei trei bărbați din birou nu vor alege atât de prost momentul în care să își facă ieșirea. Copperpot l-ar fi văzut ca și până atunci, drept valetul lui personal, dar Hightower, cu puțină atenție, l-ar fi recunoscut drept marchizul de Bellingham, iar acoperirea i s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Și mai grav, chiar cu domnișoara Notley de față, lucru care, dintr-un motiv neînțeles, i-ar fi picat tare prost.

Se părea că tânăra se răzgândise. Renunțase la planul de a face cale întoarsă, căci iat-o venind spre el, cu un zâmbet care îl replica aproape în oglindă pe al lui.

– Bună ziua, domnule Baxter.

Beau se înclină.

– Domnișoară Notley.

Ea nu doar că nu îl ignoră, ci îl surprinse de-a dreptul, apropiindu-se tot mai mult și oprindu-se foarte aproape de el. Fără doar și poate, își alesese cel mai nepotrivit moment să stea de vorbă cu el.

– Ce'aci aci? întrebă ea.

A, stai așa. Voia să stea de vorbă cu el sau doar voia să afle ce căuta pe hol, unde, după toate aparențele, nu prea avea vreo treabă? Femeia era la fel de curioasă ca el. Beau ridică din umeri cu cel mai nonșalant aer de care era în stare și se strădui să vorbească pe cel mai ironic ton.

– Păi ce să fac și eu, trăgeam cu urechea pe la uși.

– Nu m-aș mira, răspunse ea, făcându-i poznaș cu ochiul, apoi își văzu de drum.

Beau se uită câteva clipe în urma ei, admirându-i unduirea șoldurilor, apoi oftă ușurat și, foarte discret, se pregăti la rândul lui să își ia tălpășița. Avea șanse mari să dispară de pe hol înainte ca cei trei aristocrați să iasă din bibliotecă. Dar nu se putu abține.

– Domnișoară Notley! strigă el, fără să aibă cea mai vagă idee de ce o făcea.

Ea se opri și întoarse capul spre el doar pe jumătate.

– Da?

Dacă ea putea să joace acel joc, și el putea.

– Pot să te-ntreb ce credeai că fac pe hol?

– N-am idee, domnule Baxter. Da' știu că lordul Copperpot și prietenii domniei sale au intrat în acea încăpere acum ceva vreme. Și recunosc, când te-am văzut aici am început să mă gândesc la acei oameni care parcă-s mereu la locul nepotrivit, în momentul potrivit. Mai ales când arată ca tine.

Își ridică ușor poalele fustei și își văzu de drum. Beau se încruntă, se desprinse de peretele de care se rezema și o luă în direcția opusă. Își mușcă gânditor buza de jos. Ce Dumnezeu voise să spună prin „la locul nepotrivit, în momentul potrivit"? Și la ce se referise exact când spusese „Mai ales când arată ca tine"?

Dar cel mai curios lucru era că și ea fusese atentă la cine intrase în bibliotecă. Oare ce căuta pe acel hol, la rândul ei? Beau era convins de un singur lucru: avea nevoie cât mai repede ca prietenii lui de la Ministerul de Interne să-i transmită cât mai repede informații despre domnișoara Marianne Notley.

Capitolul 8

A doua zi, Marianne coborî cu pași nesiguri scările către zona servitorilor. Nu îi plăcea acolo dintr-un singur motiv – acela că domnul Baxter era o prezență frecventă. De fapt, individul își petrecea acolo tot timpul în care nu se ocupa de lordul Copperpot. Chiar dacă se prefăcuse că a încheiat cu el un armistițiu, Marianne jurase să petreacă foarte puțin, cât mai puțin timp în preajma lui Nicholas Baxter. Era mult prea arătos și, în plus, îl bănuia că pune ceva la cale.

Numai că în acea după-amiază nu avusese încotro și chiar fusese nevoită să coboare. În seara precedentă, la cină, Lady Wilhelmina își rupsese rochia la poale, iar Marianne trebuia să o repare. Momentan, Lady Wilhelmina și Lady Copperpot își făceau somnul de frumusețe, fiecare la ea în dormitor, așa că Marianne decisese că era momentul să coboare la servitori și să vadă dacă menajera casei, doamna Cotswold, avea vreo papiotă de ață argintie.

La acel moment al zilei, jos nu era aproape nimeni. Marianne trecu de ușa deschisă ce dădea spre sala de mese a servitorilor și se îndreptă spre micul birou al doamnei Cotswold. La masa lungă stăteau câțiva indivizi cam ciudați, dar domnul Baxter nu era printre ei, slavă Cerului. Marianne respiră ușurată și bătu la ușa biroului.

Urmă o scurtă conversație cu eficienta coordonatoare a servitoarelor și, câteva minute mai târziu, Marianne parcurgea holul lung care ducea la magazie ca să ia ața pe care i-o promisese doamna Cotswold.

Ușa magaziei era ușor întredeschisă. Când o împinse, îl văzu pe nimeni altul decât pe domnul Baxter, așezat pe un butoi de bere dintr-un colț al încăperii, cu picioarele atârnând. Pantalonii din piele de căprioară erau indecent de strâmți, iar cămașa albă din in era deschisă la primii nasturi, lăsând la iveală o parte din pieptul

musculos, parcă făcut pentru a trezi gânduri păcătoase. Nu purta cravată și nici haină. Părul blond îi era ciufulit de parcă abia-și trecuse mâinile prin el. Bărbatul se uita în jos, drept în poală, și părea că scrie o scrisoare. Avea o pană în mână și o călimară cu cerneală alături.

– Știi scrie? zise ea înainte să-și poată controla reacția.

El ridică privirea înspre ea și pe buzele-i superbe înflori un zâmbet. Ea înghiți în sec. Mai bine și-ar fi ținut gura și s-ar fi retras discret înainte să o observe.

– Știu, îi răspunse pe un ton în care se împleteau amuzamentul și sarcasmul. Dar tu știi?

O întrebase doar ca să o irite. Era absolut convinsă.

– Da! îi răspunse, crispându-se ușor.

– Excelent, deci știm amândoi, zise el, apoi lăsă din nou privirea asupra scrisorii.

Ce tot scria? O ardea curiozitatea. Probabil vreo scrisoare de dragoste către una dintre numeroasele femei care se credeau stăpâne pe inima lui. La cum arăta individul, probabil avea o ibovnică în fiecare oraș. Clătină din cap. Nu trebuia să se gândească la el în acel fel. Venise după o papiotă de ață și asta era tot ce avea nevoie.

Privi în jur. Încăperea era plină de fel și fel de lucruri utile, de la saci cu făină și zahăr la butoiașe de bere, sticle de vin, conserve și fel și fel de ierburi uscate puse în borcane. Numai că nicăieri nu vedea ață.

– Cauți ceva? o întrebă el.

Ea își drese glasul.

– Niște ață ca să cos rochia domniței. Doamna Cotswold mi-a zis că găsesc aici.

Domnul Baxter se uită și el în jur.

– Te ajut bucuros să găsești.

– Nu-i nevoie, zise ea și-i zâmbi ușor crispată.

Chiar nu voia ca Nicolas Baxter să îi facă vreun serviciu. Părea genul de bărbat care așteaptă un contraserviciu. Numai că el puse scrisoarea într-o parte, se dădu jos de pe butoi și începu să deschidă sertare și dulapuri. Ea făcu la fel. Căutau în tăcere, iar ea simțea concurența tăcută dintre ei. El se mișca tot mai repede, iar ea îi ținu isonul. Prefera să cadă bolnavă de ciumă decât să-l lase

să găsească ața înaintea ei. În timp ce căuta, se apropie ușor-ușor de zona unde stătuse el. Scrisoarea rămăsese pe butoi. Ea deschise un sertar din apropiere, în căutarea ației, și nu se putu abține să nu arunce o privire înspre scrisoare. Of, pe toți dracii! El o lăsase cu fața în jos. Oare ar fi prea de tot dacă ar întoarce-o?

– Am găsit! strigă el, smulgând-o din propriile-i gânduri.

Ea se întoarse brusc.

– Unde era?

Vocea îi era mult mai aspră și mai acuzatoare decât intenționase. Închise sertarul în care abia începuse să caute, în timp ce el îi arăta un dulap așezat mult prea sus, la care nu ar fi putut ajunge singură.

– Acolo, sus, răspunse el cu o expresie de ușoară îngâmfare pe chip.

Ea așteptă câteva clipe ca el să-i dea papiota, după care își dădu seama că individul n-avea de gând s-o facă. Așa că întinse ea mâna înspre el.

– Ei bine? îi zise, bătând cu piciorul în podea.

– Ei bine... ce? făcu el, zâmbind încântat.

– Păi n-ai de gând s-o dai la mine?

– O, ai vrea, nu-i așa, domnișoară Notley? zise el, iar zâmbetul îi deveni șiret.

– Da, domnule Baxter, aș vrea.

– Vezi tu, domnișoară Notley, există două cuvinte pe care oamenii le folosesc adesea în astfel de situații. Cuvinte despre care se spune că dețin puteri aproape magice.

Ea mijii ochii. Voia să-l plesnească peste fața ridicol de frumoasă.

– Și care-s alea?

– „Te rog", domnișoară Notley. Acele două cuvinte sunt „te rog".

E clar că îi plăcea să o tortureze. Se vedea-n ochii lui albaștri și limpezi. Dar nu avea de gând să-i prelungească distracția. Trebuia să facă ce avea de făcut și să-și vadă de ale ei. Felul în care o privea îi provoca disconfort. Refuza să se uite la el. Alese, în schimb, un punct de pe peretele din spatele lui și se concentră asupra acestuia.

– Te rog, domnule Baxter, îmi dai ața? întrebă ea cu o voce leșinător de dulce, clipind des, prostindu-se.

El luă papiota din dulăpior și i-o înmână cu blândețe.

– Mulțam, zise ea și făcu o reverență exagerată.

– Cu plăcere.

Zâmbetul lui era de-a dreptul îngeresc.

– Mă îndoiesc.

Se întoarse și o luă spre ușă, cu gândul să plece imediat.

– Pot să te-ntreb ceva, domnișoară Notley?

Încă se distra pe seama ei. Încerca să o zgândăre și mai tare. Se opri și oftă.

– Bănuiesc că da, domnule Baxter.

– Cum erai când erai copil?

Marianne nu se putu abține. Din gât îi ieși un sunet ciudat. Nici nu râdea, nici nu pufnea, nici nu scotea propriu-zis o exclamație. Domnul Baxter o luase prin surprindere. Dintre sutele de întrebări pe care i le-ar fi putut pune, n-ar fi crezut vreodată că ar alege-o tocmai pe asta. Se întoarse înspre el.

– Ai un râs frumos, să știi, zise el încet. Dar sunt curios ce ți s-a părut amuzant la întrebarea mea.

Zâmbetul îi îngheță pe buze. Râsul ei era frumos? Zgomotul acela ciudat pe care-l scosese? Nici poveste. Iar felul în care îi vorbise, de parcă ar fi vrut să o farmece... Un bărbat care se folosea de femei și se descotorosea apoi de ele ca de niște batiste folosite. Poate că prostise destule servitoare tinerele cu vorbele lui meșteșugite, dar pe ea n-avea s-o prostească.

– Pentru ce Dumnezeu ai vrea să știi cum eram când eram copil?

– Nu îți cer să-mi povestești întreaga-ți copilărie, răspunse el zâmbind. Mă întrebam pur și simplu dacă erai genul de copil care îi pâra pe ceilalți când erau neascultători.

– A, asta crezi despre mine, ha?

Începu să întoarcă papiota pe toate părțile. Discuția o agita. Trebuia să se întoarcă sus și să repare rochia fetei. Domnul Baxter veni lângă ea și se rezemă cu un umăr de ușă.

– Chiar că pari genul care n-are încredere în nimeni.

– Cin'? Io?! făcu ea.

– Da, tu, repetă el încuviințând din cap.

Ea își încrucișă brațele la piept și ridică din sprâncene.

– Nu-i ca și cum mi-oi dat vreun motiv s-am încredere-n tine.

El se scărpină în barbă și-și lăsă capul ușor într-o parte.

– Asta cam așa e.

– Ei, poftim.

Își strânse poalele rochiei și se pregăti să îl ocolească și să iasă din magazie.

– Te grăbești așa tare?

Era atât de aproape de ea încât răsuflarea lui îi atinse urechea. Rămase nemișcată, cu privirea ațintită înspre ușă.

– Am de treabă.

– Nu iei niciodată o pauză ca să faci ceva pentru tine? Ceva plăcut?

Vorbele îi erau precum mătasea. Ca un cântec de sirenă. Vorbe și glas de seducător. Se întoarse încet, extrem de încet și îl privi. Mare greșeală. Era mult prea aproape de ea și mult prea chipeș. Se forță să vorbească încet ca să se asigure că vocea îi rămâne controlată și limpede.

– Așa ți se pare ție, că ce se-ntâmplă aici e plăcut?

– Ar putea fi, dacă ai vrea.

Marianne simți un val de căldură în tot corpul. Individul chiar se pricepea. Poate chiar prea bine.

– Adevărul e că mă cam întreb de ce ești așa interesat să afli lucruri despre mine, domnule Baxter.

El își mușcă buza. Dumnezeule mare, nu avea cum să nu fie conștient de cât de bine arăta când își mușca buzele.

– Poate pentru că ești o enigmă, iar mie-mi plac enigmele. Îmi place să le descifrez.

Ea îi înfruntă privirea.

– Nu sunt mai enigmatică decât tine.

– Corect, încuviință el, înclinând din cap. Dar înainte să pleci, domnișoară Notley, pot să te mai întreb ceva?

– Prea bine.

– De ce ți s-a schimbat accentul când mi-ai cerut să-ți dau ața?

Capitolul 9

Domnișoara Notley ascundea ceva. Beau era convins. Deunăzi, în magazie, evitase să-i răspundă la întrebarea legată de schimbarea accentului. Îi spusese că n-avea idee la ce se referea. Dar el era bine antrenat să remarce astfel de detalii și nu se înșelase. Intonația tinerei femei se schimbase. Poate puțin, poate temporar, dar el observase. Spusese o frază cap-coadă fără accent de clasă muncitoare și fără urmă de accent irlandez. Trebuia să fie cu băgare de seamă. Era limpede că femeia nu avea încredere în nimeni și deja era în gardă în privința lui. Dacă punea presiune prea mare asupra ei, poate că avea să refuze să îi mai vorbească și asta nu-l ajuta deloc. Așa că renunțase să o mai ia la întrebări în clipa în care văzuse pe chipul ei expresia șocată și refuzul încăpățânat de a recunoaște adevărul. Simțise că dacă o încolțea ca să îi răspundă n-avea să-i placă rezultatul.

Noaptea trecută nu dormise bine, pentru prima dată de când sosise la reședința lui Clayton. Se foise pe toate părțile în patul din cămăruța lui de la etajul patru. Camera domnișoarei Notley nu era departe. Era la celălalt capăt al holului unde dormeau servitoarele mai de rang. O văzuse intrând la ea în cameră seara trecută după ce se ocupase de Lady Copperpot în locul doamnei Wimbley, care suferise o criză de gută și era țintuită la ea în cameră.

În timp ce se tot întorcea de pe o parte pe cealaltă, ajunsese la concluzia că-și petrecea prea mult timp întrebându-se care-i treaba cu domnișoara Notley. Chiar dacă ascundea ceva, Beau se îndoia că avea vreo legătură cu trădătorul de la Bidassoa. Chiar dacă trădătorul era lordul Copperpot, era puțin probabil să-i fi cerut unei servitoare a fiicei sale să îl ajute să scrie scrisoarea.

Beau se gândi că mai bine și-ar îndrepta atenția asupra servitorilor lui Copperpot, Hightower și Cunningham. Erau șanse mai

mari ca vreunul dintre ei, în special unul dintre valeții lor personali, să fi fost implicat. Cel puțin asta era ipoteza de lucru a celor de la Ministerul de Interne. În afară de vizitiul lui Copperpot, Beau mai stătuse de vorbă cu valetul personal al lui Hightower, domnul Broomsley, și cu al lui Cunningham, domnul Wilson.

Cei doi bărbați nici că puteau fi mai diferiți. Broomsley era din cale-afară de vorbăreț, nu lăsa nimic nespus, în vreme ce Wilson abia dacă scotea două vorbe indiferent ce l-ar fi întrebat Beau sau cât de prietenos încercase să se arate. Începuse chiar să se întrebe dacă nu cumva Wilson era rudă îndepărtată cu domnișoara Notley.

Desigur, Beau deja îl eliminase de pe lista suspecților pe adevăratul valet al lui Copperpot. Toți ceilalți servitori ai familiei îi spuseseră că, atunci când nu avea de lucru, domnul Broughton obișnuia să bea și că era, de altfel, un individ indolent, pe care nu te puteai baza. Beau se îndoia că Copperpot i-ar fi cerut unui asemenea om să îl ajute să scrie o scrisoare de o atât de mare importanță. Nu. Persoana care scrisese scrisoarea despre Bidassoa era o persoană apropiată de stăpânul său, o persoană de încredere a acestuia.

Cineva bătu încet la ușă, făcându-l să ridice privirea. Tocmai scria o altă scrisoare către Ministerul de Interne. De data asta le cerea ajutorul pentru obținerea de informații despre ceilalți doi valeți. Cu o zi înainte, când domnișoara Notley îl descoperise în cămară, scria un alt fel de scrisoare. Una în care dădea raportul cu privire la conversația celor trei aristocrați, la care trăsese cu urechea. Deunăzi, în cămară, o văzuse pe domnișoara Notley foarte aproape de butoiul pe care lăsase scrisoarea. Îi ghicise dorința de a o întoarce ca să vadă ce scria. Venise din ce în ce mai aproape, discret, ca o pasăre de pradă care se rotește deasupra unei potențiale victime. Probabil fusese teribil de curioasă să afle cui îi scria. Foarte bine. Zâmbi.

– Intră! strigă el, punând scrisoarea deoparte și ridicându-se.

Ușa se deschise și în cameră intră Clayton. Aruncă o privire în jur.

– Nu e cine știe ce spațiu aici, Bell, dar sper că e măcar confortabil, zise el rânjind.

Beau întinse brațele.

– Crede-mă, am dormit în condiții mult mai proaste. Mult, mult mai proaste.

– Nu mă îndoiesc, zise Clayton.

Băgă mâna în buzunar și scoase o scrisoare.

– Ai primit asta cu poșta de dimineață. Am venit până aici ca să ți-o înmânez personal. M-am gândit că e ceva important.

Beau luă plicul și se uită la adresă. Da, era o scrisoare de la Ministerul de Interne. Nu era deloc străin de ele. Arăta la fel ca toate celelalte, absolut banală și neinteresantă.

– Are legătură cu misiunile tale sub acoperire? se interesă Clayton, uitându-se când la Beau, când la scrisoare.

– Poate, răspunse Beau.

Nu era nici un secret că amicul Clayton murea de curiozitate să știe ce conținea scrisoarea. Fusese de-a dreptul entuziasmat că reședința lui de la țară avea să fie scena unei operațiuni secrete în care unul dintre spionii Majestății Sale încerca să deconspire un trădător. Clayton nu luase parte la vreun război sau la vreo misiune în slujba Coroanei. Faptul că își pusese casa la dispoziție pentru un joc de-a șoarecele și pisica era cel mai patriotic act pe care vicontele avea șansa să îl facă.

Dar Beau nu avea de gând să îi facă pe plac și să îi arate conținutul documentului. Astfel de lucruri erau secrete de stat. Luă plicul și-l puse pe noptieră.

– Mulțumesc pentru că mi l-ai adus, Clayton.

Lui Clayton îi căzu fața, dar numai pentru câteva clipe.

– Nu mi-ai spus ce ai auzit alaltăieri când ai tras cu urechea la ce se discuta în birou.

Beau clătină din cap și-și puse mâinile în șold.

– Cred că cei trei pun ceva la cale.

– Adevărat? zise Clayton, ridicând din sprâncene. Oare ce?

– Nu sunt sigur, dar implică bani. Iar planul urmează să fie pus în aplicare pe 14 octombrie.

– Hmmmm... zise Clayton, mijind ochii. N-au zis ce anume o să se întâmple la acea dată?

– N-am mai putut să ascult pentru că tocmai atunci a apărut domnișoara Notley. Jur că femeia e ca un paznic de noapte.

– Domnișoara Notley, camerista?

Ochii lui Clayton, de culoarea alunei, sclipiră brusc.

– Ți-a cam intrat pe sub piele, nu-i așa, Bell?

– N-aș spune, răspunse el clătinând din cap.

– E a doua oară când aduci vorba despre ea. Prima dată ieri-dimineața, când ne-am întâlnit în bibliotecă, și a doua oară acum. Clayton se îndreptă spre ușă și dădu să iasă.

– Nu are sens să negi, Bell. Acum gata, mă retrag și te las să-ți citești scrisoarea.

Beau ar fi vrut să îl contrazică, să provoace o dispută, să insiste că domnișoara Notley nu îi intrase câtuși de puțin pe sub piele. Dar era ceva ce își dorea mai mult decât să câștige o dispută verbală cu Clayton. Iar acel ceva era să își citească scrisoarea imediat, singur. Clayton ieși, iar Beau închise ușa și se întoarse lângă noptiera unde lăsase plicul. Îl luă, apoi se așeză la micul birou din lemn amplasat în dreptul ferestrei. Desfăcu sigiliul și scană rapid cu privirea conținutul scrisorii.

Baxter,

Până acum nu am găsit alte informații despre domnișoara Marianne Notley în afară de faptul că a fost, până de curând, însoțitoarea lui Lady Courtney din Brighton. În orice caz, nu am epuizat toate opțiunile. Cercetările continuă și îți vom transmite mai multe informații imediat ce le vom obține.

„Baxter." Era numele pe care îl foloseau pentru el cei de la Ministerul de Interne atunci când era în misiune, indiferent de cât de sigură și lipsită de pericole părea operațiunea. Dar scrisoarea nu-i prea era de ajutor. Prin urmare, domnișoara Notley mai lucrase pentru o aristocrată din Brighton. Nu era un semn că femeia are ceva de ascuns.Beau rupse scrisoarea în fâșii pe care le arse la lumânare, obicei pe care îl deprinsese după ani întregi de activitate în spionaj. Scrisoarea de față nu era de cine știe ce interes, dar era mai bine să fie prudent. În plus, dacă fie Copperpot, fie Hightower sau Cunningham îl bănuia că îi filează, nu se știa de ce ar fi capabil oricare dintre ei.

Și mai era și camerista.

Chiar nu credea că domnișoara Notley s-ar da înapoi să îi scotocească prin cameră. Experiența îl învățase exact ce îi spusese și ei în ziua în care se cunoscuseră. O persoană fără trecut ascunde, de regulă, ceva. Așa că, din acest punct de vedere, domnișoara Notley era suspectul principal.

Capitolul 10

Nicholas Baxter ascundea ceva. Marianne nu avea nici o îndoială. Apariția lui imediat după ce domnul Broughton se îmbolnăvise era o coincidență prea mare. Iar ea nu credea în coincidențe, mai ales când aveau chip de Adonis. Despre ea, familia Copperpot știa doar că e o cameristă tăcută ca un șoricel, care nu prea pusese piciorul în afara orașului Brighton și care lucrase pentru Lady Courtney de când împlinise vârsta majoratului. Era, în mare parte, adevărat, numai că Marianne avusese o viață plină în afara statutului de angajată a lui Lady Courtney. Văzuse și făcuse lucruri care le-ar fi șocat pe Wilhelmina și pe mama ei. De altfel, Marianne nu avea nici cea mai mică intenție ca acestea să afle vreodată astfel de detalii despre trecutul ei. Avea sentimentul că domnul Baxter cocea ceva și avea de gând să afle ce anume.

A doua zi dimineață îl așteptă să plece de la el din cameră, apoi se uită de-a lungul coridorului de la etajul servitorilor, ca să se asigure că nu o vede nimeni, după care se strecură în dormitorul lui.

Mirosea a el. Și, spre marea ei nemulțumire, mirosul nu era deloc neplăcut. Cu aceste două gânduri în minte închise ușa după ea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Mirosul era o combinație de mirodenii și lemn și încă ceva, ceva greu de definit, dar extrem de bărbătesc, la care nu voia să se gândească prea mult. În mod ciudat, în cameră mirosea un pic și a ars.

Se strădui să lase deoparte acele gânduri care o tulburau și să purceadă la treabă. Aruncă rapid o privire în jur și-și dădu seama că nu era mare lucru de văzut. Un pat impecabil făcut. Un birou din lemn, un sfeșnic cu o lumânare. Un scaun din lemn.

În sfeșnic era un mic morman de cenușă. Hm, asta era chiar interesant. Oare domnul Baxter intenționase să distrugă ceva? Și dacă da, de ce? Se aplecă și privi cu atenție cenușa, dar nu pricepu

nimic. Prima pagină a scrisorii era intactă. O luă și se uită la ea. Îi era adresată domnului Nicholas Baxter. Măcar nu mințise în privința numelui. Cu toate astea, un om care n-ar avea ceva de ascuns nu s-ar apuca să ardă scrisori.

În încăpere mai exista un singur obiect, un șifonier mic, din lemn. Se apropie și îi deschise ușile. Un miros de săpun îi umplu nările. Două cămăși, două perechi de pantaloni. O pereche de ghete. Inspectă scurt sertarele. Două batiste, două cravate, o pereche de suspensori, o pereche de ciorapi. O seamă de obiecte pentru îngrijirea hainelor bărbătești. Le folosea, fără doar și poate, pentru îndatoririle sale de valet personal. Hm. Era tot. Ca și cum individul nu mai poseda altceva. Micul lui rucsac era așezat pe fundul șifonierului. Era gol. Conținutul fusese scos și așezat în sertare. Era un tip ordonat, de acord. Dar nu părea să aibă nimic de natură personală. Absolut nici unul. Până și ea avea o cruciuliță pe care fratele ei mai mic i-o dăruise când plecase la oaste. Avea și o carte de poezii pe care mama ei i-o făcuse cadou când împlinise 16 ani. Dar acest bărbat parcă nici nu exista.

Nimic din cameră nu-i oferea nici cel mai mic indiciu despre el ca om. Rămase cu privirea pironită înspre șifonier. Trase iar primul sertar și remarcă ceva. Niște litere brodate pe marginea uneia dintre batiste. Inițialele lui! Poate, până la urmă, chiar mințea cu privire la numele lui. Luă batista. NLB. La naiba! Poate nu mințea, totuși. Dar de la ce venea litera L? Nu putea să nu se întrebe. Și era cam ciudat ca un valet să aibă batiste cu monogramă. Sau poate era un cadou de la un fost angajator.

Simțindu-se un pic deznădăjduită, se aplecă și se uită sub pat. Nimic. Nici măcar praf. La naiba! Nu știa ce sperase să găsească atunci când intrase la el în cameră, dar nu găsise absolut nimic. În afară de o scrisoare suspectă, care fusese arsă.

Se ridică din nou și se învârti în cerc, cu mâinile în șolduri. Asta era. Nu avea unde să fi ascuns ceva. Era gata-gata să se dea bătută și să plece, când ușa se deschise încet și în prag apăru însuși domnul Baxter, rezemându-se de cant cu un aer degajat.

– O, domnișoară Notley. Ce bine-mi pare să te văd. Te pot ajuta cu ceva?

Capitolul 11

Cu brațele încrucișate la piept și cu un zâmbet plin de el, Beau stătea rezemat de ușă, privind-o pe domnișoara Notley. Două gânduri îi străbătură simultan mintea. Primul, că făcuse bine să ardă scrisoarea. Al doilea, că lucrurile n-ar fi putut ieși mai bine nici dacă le punea la cale.

În sfârșit, domnișoara Notley ajunsese acolo unde-și dorea el. Adică fără cuvinte, judecând după roșeața care o cuprinsese și la felul în care se bâlbâia.

– Domnu... Domnule Baxter, reuși ea să îngaime, într-un final.

– Da? întrebă el plin de amabilitate, zâmbind.

Femeia avea niște explicații de dat, iar el, unul, de-abia aștepta să i le ceară.

– Eu... Eu...

– Îhm, făcu el, legănându-se pe călcâie.

– Căutam...

Privirea tinerei căuta cu disperare ceva de care să se agațe. Biata de ea, nu reușea să găsească o scuză plauzibilă.

– Da? se oferi el.

Îl măcina curiozitatea. Cât de bună mincinoasă era? Urma să afle.

– Căutam camera mea și cred că m-am rătăcit.

El clătină din cap. Era o mincinoasă jalnică.

– Ei, haide, domnișoară Notley. Poți mai mult de-atât.

Ea roși și mai tare, iar pistruii îi deveniră și mai vizibili.

– Nu voiam să...

Strânse buzele și continuă să privească în jur. Părea gata-gata să-și ridice poalele rochiei și s-o ia la sănătoasa.

– Să ce? întrebă el, asigurându-se că îi bloca accesul spre hol.

Nu avea de gând s-o lase să fugă și să scape de momentul explicațiilor.

– Vrei să spui că nu voiai să-ți bagi nasul în lucrurile mele? Văd că mi-ai deschis șifonierul. Ce sperai să găsești?

Biata femeie arăta de parcă ar fi vrut să intre în pământ. I-ar fi părut rău pentru ea dacă nu i-ar fi făcut așa mare plăcere să o șicaneze. La cum se purtase cu el, acuzându-l că nu e demn de încredere, iat-o prinsă scotocindu-i prin cameră. Răzbunarea era dulce. Mereu i se păruse.

– Nu-ți mai căuta scuze, continuă el. Văd că pe cât ești de acuzatoare, pe atât ești de băgăcioasă. Sincer, îmi place.

– Poftim?! făcu ea, cu gura căscată și ochii cât cepele.

– M-ai auzit foarte bine.

Nu avea de gând să-i atragă atenția că iar îi dispăruse accentul.

– Îți cam place, așa-i? se încruntă ea.

O, se pare că accentul îi revenise. El se rezemă mai bine cu umărul de cadrul ușii.

– Da, pentru că acum nu o să te mai ții așa bățoasă și moralistă în prezența mea. Nu mai ai nici o scuză.

Ea dădu să spună ceva, probabil o replică acidă, dar închise gura și clipi des spre el.

– O, dar iată, avem de-a face cu o premieră. Te-am lăsat fără cuvinte, așa-i? chicoti el.

Ea își netezi șorțul și dădu încet din cap.

– Cam ai dreptate. N-am nici o scuză. Nu trebe să fiu aci.

Beau o măsură cu privirea. Pentru Dumnezeu, nu percepuse nici o undă de sarcasm în tonul ei. Fusese prinsă în flagrant delict și își recunoștea greșeala. Chiar era de admirat. În domeniul lui, avea de-a face, de regulă, cu oameni care mințeau de înghețau apele și țineau cu dinții de minciuni, chiar și în ciuda dovezilor copleșitoare împotriva lor. Îi zâmbi.

– Pot să te întreb ce cauți la mine în cameră? Căci mă îndoiesc amarnic că motivul e cel la care aș spera.

Ea roși violent. Era limpede că înțelesese aluzia. Își duse o mână la baza gâtului, iar degetele lăsară urme albe pe pielea roz.

– Credeam că ascunzi ceva.

– Cum ar fi? întrebă el, ridicând din sprâncene.

– Cum ar fi dovada că nu ești cine zici că ești.

Ea lăsă mâna în jos și își netezi iar șorțul și fusta. Era un tic nervos, observă Beau.

– Bun. Și? zise el, încrucișându-și brațele la piept. Ai găsit ceva care să-ți confirme bănuielile?

Clipi din gene, perfect conștient că nimic din cameră nu îl trăda. Nu era vreun amator. Chiar își dăduse batistele la brodat cu falsele lui inițiale, pentru numele lui Dumnezeu! Doar nu era la prima misiune.

Ea clătină din cap.

– N-am găsit nimica, răspunse.

– Acum ai încredere în mine? întrebă el, savurând fiecare secundă a discuției.

Ea lăsă capul în pământ.

– Am fost...

El nu-și putu reține un zâmbet. Era momentul pe care îl așteptase.

– Da, ai fost. Dar sunt dispus să trec totul cu vederea, dacă și tu ești. Să îngropăm trecutul.

O expresie de ușurare i se întipări pe chip. Îi zâmbi și roșeața parcă i se mai estompă.

– Mi-ar plăcea.

Părea sincer ușurată. Chiar o credea că voia să dea o nouă șansă relației dintre ei. Înclină capul înspre ea.

– Și mie.

Ea trecu pe lângă el și dădu să iasă pe hol. Din fericire, nu era nimeni în zonă, se asigură el. Atunci ea se opri o clipă și se întoarse spre el.

– N-o să mă spui... începu ea pe un ton scăzut.

– Nu cred că Lord Copperpot sau Lady Copperpot au de ce să afle despre toată tărășenia, o asigură el la fel de încet. Și nici altcineva, la o adică.

Ea expiră și înclină capul.

– Mulțumesc, domnule Baxter.

Porni pe hol, îndreptându-se spre camera ei. În timp ce-o privea cum se îndepărtează, lui Beau îi veni o idee. Din moment ce o surprinsese la el în cameră, nu mai putea să-l trateze în continuare ca și cum ar fi fost nedemn de încredere. Iar dacă era nedemn de încredere, măcar nu era singurul, și o știau amândoi. Era un început, dar trebuia să găsească o cale să o facă să lase garda și mai jos. Avea

deja un plan pentru pasul al doilea. Un plan care implica un joc de cărți. Dar nu în acea seară. NU, de data asta avea să o lase să plece. Dar nu înainte de a-i da o temă de gândire. Se grăbi să o prindă din urmă și își drese vocea.

– Sunt dispus să uit că acest incident a avut loc. Cu toate că...

– Cu toate că ce? întrebă ea, oprindu-se și întorcând capul înspre el.

El surâse. Era nevoit să recunoască faptul că ceva din el, ceva cam diabolic, voia să o vadă roșind din nou.

– Data viitoare când vii la mine în cameră, sper să fie din cu totul alte motive.

Capitolul 12

De data asta, Marianne se duse spre zona rezervată servitorilor ca să îl caute pe domnul Baxter. Bine, nu neapărat să îl caute. Ideea era că nu ar fi deranjat-o să îl găsească acolo. Fusese amuzant și iertător deunăzi, după incidentul de la el din cameră. Ar fi avut toate motivele să îi spună lordului Copperpot că o surprinsese la el în cameră, dar nu o făcuse. Trebuia să îi fie recunoscătoare.

Fără îndoială că Lady Copperpot ar fi urecheat-o dacă ar fi aflat că-și băgase nasul în camera altui angajat, mai ales a unui bărbat. Un astfel de comportament nu avea scuze și o știau atât ea, cât și domnul Baxter.

Asta tot nu însemna că îl considera pe Nicholas Baxter complet demn de încredere. În schimb, nu mai putea face pe moralista în relația cu el. Fusese la fel de vinovată și avusese un comportament la fel de suspect ca al lui.

Pe când căutau împreună papiota de ață argintie, el îi spusese că îi dispăruse accentul. Observația lui aproape că o făcuse să intre în panică. Avusese nevoie de tot autocontrolul de care era capabilă să se poarte ca și cum n-ar fi avut habar despre ce vorbea. Individul o făcea să se simtă ca pe ace. Îi era greu să păstreze aparențele în prezența lui.

Nu mai avea sens să nege că era intens atrasă de el. Pentru Dumnezeu, arăta ca o statuie. Simțise un val de căldură în tot corpul când el o privise cu ochii aceia albaștri și spusese: „Data viitoare..."

Chiar și tonul îi fusese de-a dreptul indecent, nu numai cuvintele. Fuseseră vorbe complet nelalocul lor, desigur, dar adevărul era că... i-ar fi acceptat oferta.

Ba nu. Bineînțeles că nu. Niciodată. Dar cu siguranță îi venise greu să adoarmă noaptea trecută, gândindu-se la cum ar fi să se

ducă la el în cameră pentru cu totul alte motive. Își șterse fruntea cu dosul palmei. La naiba! O treceau toate transpirațiile doar când se gândea la asta. După momentul penibil în care fusese surprinsă la el în cameră, luase decizia de a schimba tactica în privința lui. În loc să fie fățiș bănuitoare sau din cale-afară de fermecătoare, se hotărâse să se poarte față de el cu... cochetărie. Sau cel puțin cu cochetăria de care era capabilă o tânără care copilărise împreună cu doi frați.

Își dăduse seama din felul în care o priveau unii dintre servitori că nu era chiar de lepădat. O dată sau de două ori chiar i se spusese că e frumușică. Se îndoia că cineva atât de chipeș ca domnul Baxter ar fi copleșit de frumusețea ei, dar individului părea să îi placă să se joace și să flirteze cu ea. Așa că ea luase decizia de a-l învinge cu propriile-i arme, la propriul lui joc.

Îl văzu imediat ce intră în zona rezervată servitorilor. Stătea lângă ușa ce dădea spre sala lor de luat masa și se sprijinea cu umărul de cadrul ușii. Observase asta la el, că părea să se așeze mereu în zone strategice, părând să se odihnească sau să piardă vremea, dar lăsându-i impresia clară că urmărea și supraveghea totul în jur.

Dar astăzi nimic din toate astea nu conta, pentru că ea venise să-l caute. Și îl găsise.

– A, domnișoară Notley! Bună ziua.

Se înclină în fața ei, dându-i ocazia să îl măsoare cu privirea. Arăta la fel de bine ca întotdeauna, cu pantalonii lui strâmți, cizmele negre și cămașa albă. Măcar purta, de data asta, și o cravată și era aproape cuviincios. Dar când cămașa i se lipi de abdomenul parcă sculptat, Marianne nu reuși să se uite în altă parte. Înghiți în sec și făcu o reverență.

– Bună ziua, domnule Baxter.

Zâmbetul lui mai că o făcu să se topească. De ce trebuia să fie atât de arătos? Chiar nu era corect. El se îndreptă de spate, uimind-o iar cu statura lui.

– Familia Copperpot s-a dus la un picnic la lac. Mă pregăteam să mă duc în cămară să mă amuz cu cărțile de jos. Aveam de gând să dau o pasiență, dar m-aș lăsa convins să joc 21.

Ea clipi des.

– Cumva... mă inviți să joc cărți cu tine?

– Nu m-am exprimat clar? Îmi pare foarte rău. Domnișoară Notley, ai vrea să jucăm cărți în cămară?

Ea privi în jur. Cel mai aproape de ei erau niște servitori care stăteau pe băncile lungi din dreptul mesei și discutau aprins despre politică. Ușa doamnei Cotswold era închisă. Se uită la domnul Baxter și-și mușcă buza de jos. În mod normal, când avea timp liber și-l petrecea reparând haine sau asigurându-se că dormitoarele sunt în perfectă ordine. Rar se întâmpla să facă ceva pentru propriul amuzament. Așa că... de ce nu? Poate n-ar strica să se distreze din când în când. Putea fi ocazia perfectă să afle mai multe despre misteriosul domn Baxter.

– Da... Cred că da.

El surâse.

– Entuziasmul tău e copleșitor.

Ea râse.

– Scuze. Doar că nu-s învățată să fac lucruri și pentru mine.

El înclină ușor capul.

– E, bine, poate ar trebui s-o faci. Și deja ți-am spus că e păcat să nu râzi mai des. Te asigur că râsul tău sună adorabil.

Ea strânse buzele și clipi mirată, ușor jenată că el îi remarcase iar râsul. Era însă decisă să flirteze cât de bine putea. Clipi înspre el așa cum văzuse la Lady Wilhelmina când repeta în oglindă cum să se poarte în prezența bărbaților.

– Credeam că-mi ziceai asta ca să faci pe fermecătoru'.

El ridică din sprâncene.

– Și reușeam să fiu fermecător?

– Da, și o știi, zise ea și râse din nou, urmându-l pe holul ce ducea spre cămară.

El oftă.

– O să-ncerc s-o iau drept un compliment.

Îi deschise ușa și o lăsă să intre înaintea lui. Încăperea mirosea a zahăr și mirodenii. Ea se așeză pe unul dintre cele două scaune puse de-o parte și de alta a unei mese aflate în mijlocul încăperii. Domnul Baxter scoase un pachet de cărți din buzunarul de la haină. Interesant. Nu observase pachetul când îi scotocise prin lucruri. Poate că îl avea mereu la el. Când începu să amestece cărțile,

pachetul parcă prinse viață sub atingerea lui. Marianne ridică din sprânceană.

– Ai mai jucat, și nu o dată, bag seamă.

El înclină capul înspre ea, continuând să manevreze cărțile ca un expert.

– Bună observație, domnișoară Notley.

– Unde-ai învățat?

– A, nu! Să nu ne grăbim. Uite cum facem. Cine câștigă mâna are dreptul să-i pună celuilalt o întrebare.

Marianne îl privi cu atenție și miji ochii în timp ce cântărea propunerea. Pe de o parte, putea fi un joc periculos, mai ales dacă domnul Baxter era la fel de bun la cărți precum părea din felul în care le mânuia. Pe de altă parte, ea era mult mai bună la cărți decât își imagina el. Sau decât bănuia. Curiozitatea învinse. Avea câteva întrebări pentru el și avea de gând să câștige și să i le adreseze.

– Prea bine, domnule Baxter. Accept provocarea, zise ea cu un aer hotărât.

El continuă să amestece cărțile.

– Te rog, spune-mi Nicholas. În definitiv, ai fost la mine-n dormitor.

Își însoți cuvintele cu un zâmbet care, ca prin miracol, îi transformă cuvintele destul de indecente într-o afirmație absolut normală. Marianne simți un val de căldură în abdomen.

Se forță însă să îi răspundă pe un ton cât mai plat.

– Atunci și tu-mi poți zice Marianne... dacă tot am fost la tine-n dormitor. Numa' să nu-mi zici așa de față cu ceilalți servitori.

– Nici poveste, Marianne! răspunse el și-i făcu dezarmant cu ochiul.

Nicholas împărți rapid pachetul în două – o jumătate pentru ea și una pentru el. Apoi ridică și întoarse prima carte din dreptul lui. Marianne întoarse cartea din pachetul ei. Apoi fiecare mai extrase câte două.

– Am câștigat! exclamă el după ce extrase un popă.

Marianne se foi pe scaun. La naiba, era mai bun decât crezuse. Se afla față în față cu un adversar de temut. Se pregăti pentru întrebare. Spera să răspundă sincer.

– Prea bine, Nicholas, zise ea, savurând felul în care numele lui aluneca de pe buzele ei. Pune întrebarea.

El luă cărțile și reîncepu să le amestece.

– De ce te-ai dus la mine-n cameră? Ce sperai să găsești?

Ea lăsă capul ușor într-o parte și surâse.

– Sunt două întrebări și n-ai dreptul decât la una pentru fiecare mână câștigată. Parcă asta era regula, dacă nu mă-nșel.

Buzele lui se strânseră ușor în ceva ce aducea a zâmbet.

– Prea bine. Permite-mi să reformulez. Ce sperai să găsești ieri la mine în cameră?

Privirile li se întâlniră.

– O, nu știu... spuse ea, luând cărțile pe care i le oferise el. Ceva suspect, poate. Cum ar fi o scrisoare arsă.

Începutul de zâmbet de pe buzele lui se transformă într-un surâs în toată regula.

– Păi ce, tu nu arzi scrisorile?

– De regulă, nu, răspunse ea, etalând prima carte.

Tot el câștigă mâna, iar ea trase aer în piept.

– Hai, dă-i drumul, întreabă-mă.

– Cum ai plecat de la Lady Courtney și ai ajuns la familia Copperpot?

Ea făcu ochii mari, apoi îi miji brusc.

– Cum de-ai...

El îi împinse pachetul.

– Hei, doar câștigătorul are dreptul să pună întrebările.

Ea amestecă atentă cărțile, decisă să câștige mâna. Și reuși. El fluieră.

– Se pare că te descurci și tu la cărți, Marianne.

De data asta strânse ea cărțile, încercând să nu se gândească la senzația pe care numele ei de botez, rostit de el, i-o provoca în stomac.

– Fratele meu m-a învățat să joc. Era foarte priceput.

Nicholas miji ochii imediat.

– Vorbești de el la trecut. A murit?

Ea clătină din cap, încercând să înlăture dureroasa amintire.

– Parcă era rândul meu să pun întrebările, Nicholas.

– Ai dreptate, recunoscu el. Care-i întrebarea?

– De unde știi că am lucrat la Brighton pentru Lady Courtney?

El ridică din umeri.

– Să nu subestimezi niciodată capacitatea servitorilor de a bârfi.

Luă cărțile și le amestecă iar, apoi le împărți și câștigă următoarea mână. Marianne oftă și așteptă resemnată următoarea întrebare.

– Ai pomenit de un frate. Mai ai și alte rude? vru el să știe.

– Aveam. Mama și tata au murit. Nu-l mai am decât pe fratele meu cel mare, David.

– Îmi pare rău să aud că ți-au murit părinții, zise Nicholas, cu un aer sincer.

Zâmbetul îi reveni apoi.

– Și David joacă cărți?

Ea se rezemă mai bine de spătarul scaunului.

– Asta e cu totul altă întrebare și încă n-am jucat următoarea mână.

Afurisitul câștigă și jocul următor, dar o surprinse prin faptul că nu repetă întrebarea despre David și priceperea lui la jocul de cărți.

– Nu ai apucat să îmi spui: ce fel de copil ai fost? zise el.

Ea își dădu ochii peste cap, dar nu putu să își rețină un zâmbet.

– N-am idee de unde și până unde vrei să știi așa ceva, dar dacă-i musai... Eram genul de copil curios și aventuros. Mă țineam peste tot după frații mei și făceam tot ce făceau ei. M-au învățat să fiu băiețoasă. Știu să mă urc în copaci, să leg sfori, să trag cu arma.

– Chiar așa? zise el, fluierând admirativ. Oare de ce nu mă miră? Iar la cărți am văzut deja că te pricepi.

Nici nu apucă să termine ce avea de spus și ea câștigă mâna.

– Da, m-au învățat să joc și cărți, râse ea.

– Deci n-ai surori? întrebă el.

– Nu, am fost doar noi trei la părinți și să nu crezi că n-am observat că ai strecurat o întrebare.

– Înseamnă că îți sunt dator cu două răspunsuri.

Ea lăsă cărțile jos și îl privi cu atenție.

– De ce vrei să vorbim despre copilăria mea?

Nicholas începu să adune cărțile din fața lui.

– De regulă, copilăria e cheia deslușirii secretelor oamenilor. Speram să aflu de ce ești atât de neîncrezătoare.

Ea începu să bată darabana cu degetele în masă.

– Dacă-i pe-așa, atunci asta-i și întrebarea mea următoare. Tu ce fel de copilărie ai avut?

Lui îi dispăru zâmbetul, iar trăsăturile i se înăspriră.

– O copilărie foarte scurtă, zise el.

Ea simți că nu avea de gând să îi spună mai multe și că atmosfera de bună dispoziție se evaporase. Spera însă să refacă relația de camaraderie ce se înfiripa între ei, așa că strânse cărțile și le amestecă, făcându-le să prindă viață în mâinile ei dibace. El reîncepu să zâmbească și fluieră.

– Văd că frații tăi te-au învățat și să amesteci cărțile.

– Normal, răspunse ea, împărțind pachetul.

El câștigă mâna următoare.

– Prea bine, făcu ea. Care ți-e întrebarea?

– Care e visul tău?

Ea făcu ochii mari.

– Visul? Cine zice că am așa ceva?

Încercă să râdă, dar nu reuși să scoată nici un sunet.

– Haide, Marianne, toată lumea visează la câte ceva.

Ea se foi pe scaun. Fără să-și dea seama de ce, era tentată să îi spună adevărul. Cântări lucrurile preț de câteva clipe. Prea bine. Adevărul să fie.

– Cândva, visam la căsătorie și la o familie.

– Chiar așa? zise el și o privi ușor încruntat.

– Da, răspunse ea, privindu-l în ochi. Dar totul s-a schimbat când fratele meu a fost ucis.

Capitolul 13

Târziu în acea noapte, Beau stătea întins în pat, pe spate, cu un braț îndoit sub cap și se uita în tavan. Lumina lumânării de pe biroul de alături contura forme ciudate pe perete. Dinspre fereastră adia o briză ușoară, iar sunetele greierilor îi acompaniau gândurile.

Jocul de cărți cu Marianne fusese întrerupt de doi servitori care veniseră să ia niște saci cu făină pentru bucătăreasă. Beau nu avusese ocazia să îi pună lui Marianne mai multe întrebări pe marginea detaliului uimitor cum că fratele ei fusese ucis. Dar era un amănunt care, fără doar și poate, explica multe în ce-o privea.

O crimă avea toate datele să facă o persoană să devină neîncrezătoare și bănuitoare. Dar ce pățise, oare, fratele ei? Ce se petrecuse cu exactitate? Inițial, când ea spusese că murise, Beau presupusese că băiatul fusese pe front și murise în timpul unui atac sau, cine știe, de vreo boală. Chiar dacă el, unul, nu luase parte la nici una dintre bătăliile din Peninsulă, avusese de-a face cu moartea în profesia lui, mai mult decât era nevoie. Din experiența lui, războiul și boala erau cele mai frecvente cauze ale morții tinerilor.

Beau nu avusese ocazia să îi ceară detalii. Chiar dacă era un pic mai aproape de adevăr, Marianne rămânea un mister. Lăsase garda jos îndeajuns cât să fie prietenoasă cu el, dar încă avea numeroase secrete. El bănuia că ceea ce pățise fratele ei era ultimul dintre acele secrete. Urmărise cu atenție tot ce spusese tânăra femeie în acea după-amiază și era convins că felul în care vorbea era nefiresc. Artificial. De ce se prefăcea mai puțin instruită decât era în realitate?

În ciuda a ce credea despre ea, îl atrăgea. Bine, îl atrăgea ridicol de intens. Nu putea nega. Era un amestec de încăpățânare și siguranță de sine, dar și de vulnerabilitate. Nu mai cunoscuse o femeie asemănătoare. Atracția pe care o simțea față de ea nu anula însă

faptul că se afla în plină misiune și că trebuia să se concentreze asupra operațiunii în curs. Trăirile pe care i le trezea reprezentau un inconvenient, dar asta nu schimba nimic. Trebuia să se apropie de ceilalți valeți și să le pună întrebări. De la discuția pe care Copperpot, Hightower și Cunningham o purtaseră în birou, cei trei nu mai petrecuseră timp împreună singuri. Se îndoia că era vreo șansă să afle ceva chiar de la ei.

Cineva bătu la ușă întrerupându-i șirul gândurilor și făcându-l să tresară. Se ridică din pat și se duse să deschidă.

– Mă bucur să te văd, Bell. Tot te mai joci de-a valetul?

Era Clayton, care-i punea întrebarea de pe hol, pe un ton ridicat care lui Beau i se părea că ar fi trezit și morții din morminte

– Intră odată, Clayton! îi răspunse încet, trăgându-și prietenul în cameră. Și ai grijă la cum vorbești! Tu chiar nu ai stofă de spion, se vede.

Se dădu la o parte să îi facă loc lui Clayton și încercă să ignore împunsătura de regret pe care o simțea. Din cine știe ce motiv, sperase ca la ușă să fie Marianne. Sigur, oricât de îndrăzneață era, tot nu ar fi bătut la el la ușă atât de târziu, dar asta nu însemna că în sinea lui nu își dorea asta. Clayton se strecură înăuntru, de parcă discreția lui ar fi compensat felul în care vorbise mai devreme.

– Scuze, bătrâne, zise el. Cred că am băut cam mult vin la cină.

Beau închise ușa și se întoarse spre el.

– De ce ai venit?

– Ți-am adus încă o scrisoare. A ajuns chiar înainte de cină. M-am gândit că n-o să vrei să aștepți până dimineața ca să o citești.

Clayton scoase plicul din buzunarul hainei, iar Beau îl înșfăcă și îl desfăcu degrabă. Era, și de data asta, o scrisoare de la Ministerul de Interne. Spera ca ai lui să fi găsit în sfârșit niște informații utile. Parcurse degrabă cu privirea unica pagină a scrisorii.

Baxter,

Am găsit două informații care s-ar putea dovedi folositoare. Prima e că domnul August Wilson e bănuit că face parte dintr-un grup cunoscut că discută planuri de trădare. Al doilea e că nu am găsit date cum că ar fi existat o domnișoară Marianne Notley în Brighton. Persoana nu există înainte de angajarea la Lady Courtney.

Continuăm să căutăm informații despre domnul Thomas Broomsley și sperăm să revenim în curând cu mai multe noutăți.

– Ei bine? făcu Clayton.

Beau se apropie de lumânare și arse scrisoarea.

– Știi bine că nu pot să-ți zic nimic.

Clayton oftă și ridică din umeri.

– Mă așteptam să spui asta, dar tot trebuia să întreb, rânji vicontele.

– Îți mulțumesc că mi-ai adus repede scrisoarea, zise Beau arătând spre documentul care ardea.

– Cu plăcere. Stai liniștit, ies singur.

Se întoarse și plecă închizând ușa după el. Se comportase mult mai discret decât când venise. Slavă Cerului!

După ce scrisoare arse, Beau privi în gol înspre flacără, gândindu-se la conținutul documentului. Veștile despre Wilson nu îl mirau. Deja îl bănuia pe acel valet. Dar să nu existe o persoană pe nume Marianne Notley? Oare colegii lui făcuseră o greșeală?

Renunță degrabă la idee. Când era vorba de asemenea chestiuni, cei de la Ministerul de Interne greșeau arareori. Informația era adevărată, fără doar și poate. Oricine ar fi fost femeia alături de care petrecuse destul de mult timp, nu o chema Marianne Notley. Oare era ceva legat de ea care într-adevăr corespundea aparențelor?

Se pregătea să stingă lumânarea și să se bage înapoi în pat când auzi iar bătăi în ușă. Făcu câțiva pași și o deschise.

– Uite ce e, Clayton, încerc și eu să...

Se opri brusc. În prag era nimeni alta decât Marianne (sau cum Dumnezeu o chema). Era tot cu rochia ei albastră, dar fără șorț, iar câteva șuvițe de păr îi scăpaseră din cocul de obicei atent strâns. El se uită în stânga și în dreapta pe hol. Nu era nimeni, iar toate ușile păreau închise. Luă rapid decizia. O trase în cameră și închise ușa. O prinse pe tânără în brațe, o ajută să își recapete echilibrul și luă apoi distanță. Ochii ei erau mari și mirați.

– Ce cauți aici? o întrebă pe un ton ceva mai aspru decât voise.

Ea își netezi fusta și ridică bărbia.

– Voiam... să-ți zic niște vorbe.

– Despre?

– Ești... supărat? începu ea cercetându-l cu atenție.

– Poate. Ce voiai să îmi zici, Marianne?

Puse accent pe numele ei, ca și cum ar fi luat-o în batjocură. Ea se îndreptă spre ușă.

– Cre' că plec. A fost o greșeală să vin.

El strânse din dinți.

– N-am dispoziția necesară pentru jocuri.

– Jocuri?! zise ea și se întoarse. Ce tot spui?

– Nu te preface că nu știi. Și poți să lași baltă accentul, măcar de față cu mine.

Ea dădu să deschisă ușa, dar el o împiedică.

– Spune și tu adevărul măcar o dată, îi șuieră la ureche.

Cu fața înspre ușă, ea începu să respire precipitat.

– Ce dorești de la mine, Nicholas?

Poftim. De data asta vorbise normal, cu accentul ei firesc. Cuvintele îi erau bine alese și pronunțate corect. Putea trece oricând drept o aristocrată.

– Tu ai venit la mine, pufni el. Așa că întrebarea e ce dorești tu de la mine.

– Vorbești în șarade.

– Bine. Dă-mi voie să mă exprim cât se poate de clar, îi șopti el la ureche. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că am aflat că nu există nici o Marianne Notley din Brighton?

O simți cum se blochează. Apoi ea trase aer în piept, se întoarse și îl privi în ochi. Ochii ei albaștri transmiteau o hotărâre și o ambiție pe măsura alor lui.

– Dacă mi-ai zice asta, răspunse ea pe un ton calm, dar cu ochii scăpărându-i, atunci aș fi nevoită să te întreb cine e Bell și de ce faci pe valetul în casa lordului Clayton.

Capitolul 14

Marianne nu venise la ușa lui Nicholas cu gândul să îl amenințe, dar în clipa în care el pomenise de presupusul ei nume, știuse că nu are de ales. Fusese pe hol mai devreme, când lordul Clayton apăruse. Se lipise cu spatele de perete și aproape că nici nu respirase preț de câteva momente, până când acesta intrase la Nicholas în cameră. Fusese uluită când Clayton îi spusese „Bell" și îl întrebase dacă încă juca un rol. Se întorsese degrabă la ea în cameră și pândise momentul când lordul Clayton plecase. Apoi se apropiase tiptil de ușa camerei lui. Nu era sigură ce avea să-i zică lui Nicholas, dar, văzându-l supărat pe ea, dintr-un motiv de neînțeles, nu avusese încotro și contraatacase.

Furia dispăruse imediat de pe chipul lui frumos.

– Ai auzit discuția? întrebă el, înjurând în surdină și lăsând privirea în jos.

Ea se lipi cu spatele de ușă și își încrucișă brațele la piept. Era rândul ei să fie furioasă.

– Da, și țin să spun că ai fost convingător în rolul de victimă de serviciu când știai prea bine ce ipocrit ești.

– Ipocrit? făcu el.

– Păi mă acuzi că mint în legătură cu identitatea mea când e limpede că și tu minți legat de a ta.

El surâse. Se sprijini cu mâna dreaptă de ușă și se apropie de ea. Cu arătătorul îi atinse pielea fină a tâmplei, apoi coborî spre obraz și mai jos, spre colțul gurii.

– Cine ești? îi șopti cu o voce care probabil topise nenumărate femei.

Ea se înfioră și închise ochii preț de o clipă. O, Doamne! Dacă avea de gând să încerce să o seducă, avea mari șanse de reușită. Dar trebuia să își reamintească faptul că nu știa cine e bărbatul din fața

ei. Putea fi oricine. Putea fi periculos. Iar ea știa deja că putea fi periculos pentru inima ei.

Când redeschise ochii, se strădui să îi susțină privirea. El se aplecă asupra ei, iar arătătorul lui își continuă explorarea trăsăturilor ei, avansând spre gât și făcând mici cercuri chiar deasupra gulerului rochiei.

– Mai întâi spune-mi cine ești tu, șopti ea.

El continuă să zâmbească și clătină din cap, fără a-și desprinde privirea de la a ei.

– Nici. O. Șansă.

– Prea bine, spuse ea, dorindu-și cu disperare să fie sărutată. Se pare că identitățile noastre vor rămâne secrete.

Se uita în ochii lui albaștri, ca de gheață, iar pieptul îi tresălta în ritmul respirației. Mâna lui continua să o mângâie pe gât, iar ea își lăsă capul într-o parte ca să îi îngăduie și mai mult accesul.

– Pot să te gust? o întrebă.

Nu reuși să îi răspundă. Nu putu decât să încuviințeze din cap. Buzele ei formară afirmația, dar nu putu rosti nici un sunet. Când buzele lui îi atinseră baza gâtului, tresări violent. Apoi limba lui fierbinte îi atinse clavicula, croindu-și drum spre acea zonă sensibilă din spatele lobului urechii. Se cutremură.

– Șșșșșt, șopti el.

Marianne încercă să își controleze respirația, dar îi era deja imposibil. Aproape că icnea de dorință când buzele lui îi mângâiară obrazul și apoi le atinseră pe ale ei. În clipa în care buzele li se întâlniră, gemu. El o lipi cu spatele de ușă și se apăsă de ea. Limba lui îi despărți buzele, iar ea îl cuprinse cu brațele și îi întoarse sărutul cu toată pasiunea pe care o resimțea. Asta-și dorise din clipa în care îl văzuse în camera lordului Copperpot. Iar acum nimic altceva nu mai conta. Nici adevăratele lor identități, nici minciunile pe care și le spuseseră unul celuilalt. Pur și simplu îl dorea așa cum o femeie dorește un bărbat.

Sărutul lui deveni și mai intens, și mai profund, iar mâna îi alunecă peste talia ei, pipăindu-i șoldul peste materialul rochiei.

El se aplecă și îi prinse poalele rochiei, trecându-și mâna peste gleznele ei și urcând apoi spre coapsele goale. Ea se înfioră și îl strânse și mai tare în brațe. El o ridică și o ținu lipită cu spatele

de ușă, iar ea își desfăcu coapsele și îl cuprinse pe după șolduri. O ținea de mijloc și înainte ca ea să apuce să își dea seama ce se petrecea se trezi luată pe sus și dusă spre birou. Dintr-o singură mișcare, el aruncă pe jos toate obiectele de pe birou și o așeză acolo, poziționându-și șoldurile chiar între coapsele ei și o trase înspre el, făcând-o să geamă și să lase capul pe spate. Era suficient de înalt pentru ca biroul să fie perfect. Mâinile lui se strecurară sub rochia ei, mângâindu-i genunchii și exteriorul coapselor. Marianne se simțea pierdută într-o delicioasă lume a dorinței. Sfârcurile i se întăriseră și pe sub rochie era deja umedă și pregătită să îl primească. O, Doamne! Dacă ar fi făcut-o a lui în acea clipă, ar fi fost trup și suflet implicată. Asta își dorea. Să fie a lui. N-ar fi putut să spună nu. Și nici nu voia să spună nu. Chiar atunci, el îi trase corsajul rochiei într-o parte, expunându-i un sân. Îl prinse ușor, apoi îl cuprinse și cu buzele, făcând-o să privească în jos ca hipnotizată. Imaginea lui sugându-i sfârcul era atât de erotică încât lui Marianne îi venea să strige de plăcere. Limba lui i se plimba insistent, aproape nemilos pe carnea ei și când o mușcă ușor, ea își arcui spatele.

Când mâna lui stângă se mișcă între coapsele ei, iar el o atinse, capul îi căzu înainte. Sărutul lui nu-i părăsi niciodată buzele. Era lacom când degetul lui găsi bucata de plăcere între picioarele ei și începu să o frece în cercuri perfecte. Ea strigă din nou, dar gura lui îi apăsă buzele.

– Șșt, șopti el. Ești frumoasă. Lasă-mă să te ating.

Tot ce putea face era să dea din cap încet. Gura lui o găsi din nou pe a ei, limba lui insinuându-se de fiecare dată mai adânc. Șoldurile ei deveniră neliniștite. Voia să-l simtă înăuntrul ei, dar el nu făcuse nici o mișcare pentru a o duce în pat.

Ar trebui să-i spună? Nu. Mai întâi, ea ar fi vrut să afle ce altceva ar putea face corpului ei. Bărbatul era un virtuoz, iar ea era instrumentul lui. Degetul lui își continuă asaltul blând în interiorul ei și când el își strecură alt deget înăuntrul ei, ea își ridică șoldurile de pe birou și își înfășură picioarele strâns în jurul șoldurilor lui. Cu ușurință, el o așeză pe spate în timp ce degetul mare continua să o frece în cercuri, iar degetul inelar continua să alunece în și din căldura ei umedă.

Gura lui se apropie de urechea ei.

– Vreau să vii, șopti el.

Acum erau dincolo de nume. Dincolo de grija a ceea ce fie făcuse, fie spusese. Tot ce conta era pulsul insistent dintre picioarele ei și durerea care era pe punctul de a exploda în interiorul ei.

Un alt moment și... explodă. Ea se sfărâmă într-o mie de bucăți, iar plânsul i s-a oprit în gât. Gura lui se întoarse să o înghită și limba îi devastă din nou gura.

– Doamne, da, șopti el pe buzele ei. Ești la fel de pasională pe cât știam că vei fi.

Nu putea vorbi, abia se putea gândi când reveni pe Pământ din locul în care trăise printre stele.

Își trase mâinile și o sărută pe obraz.

Se uită la el, cu pieptul încă ridicat, aproape lipsit de suflu. Ce îi făcuse? Și de ce se oprise acolo?

– Nu sunt... nevinovată, spuse ea, continuând să respire greu.

Nu intenționase să pară o mărturisire, dar se temea că tocmai asta făcuse.

Își lipi fruntea de a ei și zâmbetul lui viclean se întoarse.

– Asta poate fi, draga mea, spuse el. Dar nu mă culc cu femei ale căror nume nu le cunosc.

S-a îndepărtat de ea, lăsând-o uluită. Abia avu timp să-și tragă corsajul la loc înainte să deschidă ușa camerei și să arunce o privire afară.

– E simplu, spuse el înainte de a o ridica de pe birou și a o așeza ușor pe hol. O sărută pe frunte și îi spuse: Dacă vrei mai mult, va trebui să-mi spui numele tău real.

Și apoi acel mișel escroc îi închise ușa dormitorului în față.

Capitolul 15

Beau nu fusese atent la nimic din ce spuseseră prietenii lui. Se aflau cu toții la Clayton în birou, iar Beau privea pe fereastră spre pajiștea umedă de la ploaie, gândindu-se la cât de mult își dorise să facă dragoste cu Marianne noaptea trecută.

Nu se prea putea gândi la altceva în afară de neașteptata lor întâlnire. De fapt, era puțin spus neașteptată, dar pe moment nu îi venea în minte un cuvânt mai potrivit. Toate evenimentele din acea seară fuseseră neașteptate, de la scrisoarea de la Ministerul de Interne la faptul că ea auzise discuția cu Clayton. Iar ce se petrecuse după fusese dincolo de orice așteptări. Doar când își amintea avea din nou erecție. La naiba! Avea una chiar în acele clipe. Trebuia să se adune.

Tot nu își dădea seama de ce făcuse ce făcuse. Femeia era pregătită și dornică să se culce cu el și Dumnezeu îi era martor că trecuse un secol de când se culcase cu cineva, mai ales cu cineva pe care o dorea atât de mult cum o dorea pe ea. Dar ceva i se părușe... greșit. Nelalocul lui.

De dimineață, când se trezise, își dăduse seama care fusese cauza. Vinovăția. Se simțea vinovat. Iar vina nu era o sentiment cu care era obișnuit, dat fiind faptul că profesia lui presupunea să mintă așa cum respira.

Marianne avea dreptate. Seara trecută fusese un mare ipocrit. Fusese furios pe ea și avusese o atitudine acuzatoare, când se făcea vinovat exact de aceleași lucruri pe care i le reproșase ei: avea secrete și își ascundea adevărata identitate. Când ea îi atrăsese atenția tocmai asupra acestor lucruri, se văzuse pus față în față cu propria-i lipsă de consistență și cu purtarea demnă de un mare măgar. Ar fi trebuit să nu se atingă de ea. Doar că nu se putuse controla.

Mare minune că se oprise când se oprise. Dar la un moment dat deschisese ochii și îi văzuse chipul minunat și pistruii simpatici și

fusese lovit de un val de vinovăție. Nu avea dreptul să profite de ea. Poate îl mințea, dar și el o mințea pe ea.

Niciodată nu făcuse dragoste cu o femeie dându-se drept altcineva și nu avea de gând să înceapă acum. Da, sedusese femei, le sărutase, le făcuse să îi promită lucruri, le provocase plăcere. Dar nu dusese în pat o femeie fără ca ea să știe cine e. I se părea greșit să facă așa ceva. Și nu intenționa să facă o asemenea greșeală cu Marianne. Nu era vreo nevastă neconsolată de politician pe care încerca să o farmece ca să afle informații. Chiar dacă nu îi știa numele adevărat, știa că are sentimente față de temperamentala roșcată. Sentimente diferite de tot ce simțise vreodată în vreo misiune. Era atras de ea. Îl intriga. Dar cel mai important era că o plăcea și chiar credea că și ea începea să îl placă. N-ar fi fost corect pentru nici unul dintre ei să profite de asta.

Expresia de pe chipul ei când o scosese pe hol fusese neprețuită. Zâmbi fără să vrea. Nu avea să uite acea expresie. Dar tresări dintr-odată, străfulgerat de un alt gând. Oare ea avea să îl ierte?

– Mai ești cu noi, Bell?

Întrebarea lui Worthington îl readuse la realitate. Se desprinse de lângă fereastră și își privi prietenii.

– Ce anume?

– Pentru Dumnezeu, omule! Te-am întrebat dacă mai ești cu noi. Dacă menții pariul. Nimeni nu s-a prins că nu ești valet, așa-i? repetă Worth.

Cum era să răspundă la întrebare? La naiba! Să le spună prietenilor lui că o anume Marianne Notley (sau cum s-o fi numind) descoperise că nu era cine pretindea că e? Cu toate că nu era suficient ca să îl descalifice din pariul lor. Cele care nu trebuiau să afle că nu erau servitori erau debutantele. Și chiar și la acel capitol existau neclarități în aranjamentul lor. De pildă, fosta iubită a lui Worth îl recunoscuse la grajduri și, din cine știe ce motiv pe care Worth nu voise să îl dezvăluie, acceptase să nu sufle o vorbă despre secretul lor. Beau avea dreptul la o dispensă asemănătoare dacă reușea să o convingă pe Marianne să păstreze tăcerea. Dar aici apărea problema. Nu o mai văzuse de noaptea trecută, iar la despărțire nu fusese tocmai fericită. Era posibil ca de atunci să fi povestit oricui se arătase dispus să plece urechea că el nu era cine

pretindea că e. Nu avea de unde să știe dacă secretul lui devenise public. Avea să își dea seama de asta abia după ce avea să o revadă și intenționa să o revadă cât de curând. Luă hotărârea să le dea prietenilor lui cel mai sincer răspuns posibil în condițiile date.

– Cred că se poate spune așa.

Kendall ridică din sprânceană.

– Crezi?

– Da, răspunse Beau legănându-se pe vârfuri și pe călcâie, cu mâinile la spate.

– Pare-se că te-a recunoscut cineva, interveni Worth, cu un rânjet încântat.

– Excelent, zise Clayton. Sincer, Bell, credeam că tu vei câștiga pariul. Acum șansele mele au crescut considerabil din moment ce ești primul exclus din cursă.

– Dar nu sunt, din câte știu, îl lămuri Beau. Iar dacă sunt, doar tu ești de vină.

Clayton clipi des și făcu un pas în spate.

– Ce vrei să spui?

Beau clătină din cap.

– Vreau să spun că aseară ai apărut la mine la ușă și aproape că mi-ai strigat în gura mare identitatea, ca să audă toată lumea. Iar una dintre cameriste m-a luat la întrebări.

– Vai, mie! Amintește-mi ce am spus, zise Clayton.

Beau ridică din sprânceană.

– Ai zis așa: „Mă bucur să te văd, Bell. Tot te mai joci de-a valetul?"

– O, nu! exclamă Clayton. La naiba! Nu trebuia să beau acel ultim pahar de vin.

– Cam târziu acum, răspunse Bell încrucișându-și brațele la piept.

– Cine m-a auzit? vru să știe Clayton.

– O anume domnișoară Marianne Notley.

Până îi afla adevărata identitate nu avea sens să le spună prietenilor lui că femeia nu era cine pretindea că e. Unde mai pui că trebuia să îi păstreze secretul dacă voia ca și ea să i-l păstreze pe al lui.

Kendall se încruntă.

– Nu e domnișoara care te cam distrage de la ce ai de făcut?

Contele nici n-avea idee cât de mult se apropia de adevăr.

– E chiar ea, zâmbi Beau, un pic crispat.

– Vai, excelent! zise Worth, izbucnind în râs.

– Nu văd nimic excelent în asta, comentă Beau nemulțumit.

Worth se așeză pe unul dintre scaunele din dreptul biroului.

– Deci femeia care se arătase de la bun început bănuitoare și neîncrezătoare în ceea ce te privește știe de-acum că nu ești cine pretinzi că ești. Mi se pare absolut perfect.

– Mă bucur că măcar sesizezi ironia situației, zise Beau clătinând din cap.

– Crezi că o să te dea de gol? întrebă Kendall, plimbându-se de colo-colo în dreptul șemineului.

– Nu știu precis. De-asta și spun că deocamdată cred că am rămas în joc.

– Hm... Asta complică mult lucrurile, spuse Clayton gânditor. Îmi pare rău că nu mi-am ținut gura, Bell.

– Trebuie să dau de ea și să o rog să nu mai spună nimănui, oftă Bell.

– Dar de unde știi că știe dacă nu ai apucat să vorbești cu ea? se încruntă Worth.

– Să spunem doar că mi-a dat clar de înțeles că știe, doar că nu am apucat să intrăm în detalii, răspunse Beau.

Ceilalți trei îl priviră intrigați.

– Prea bine, zise Kendall. Așteptăm să ne dai vești. Spune-ne acum dacă ai mai aflat ceva despre trădători.

– Mă tem că nu am aflat mare lucru. Dar am aranjat o cină specială în seara asta la etajul patru. Vor participa doar servitorii sus-puși. Va veni și domnul Wilson, pentru care am câteva întrebări foarte importante.

Capitolul 16

Marianne își dădea seama că Nicholas încercase toată ziua să prindă câteva momente singur cu ea. Dar vremea nu fusese deloc prietenoasă, așa că familia Copperpot își petrecuse cea mai mare parte a zilei în casă, având nevoie aproape non-stop de asistență din partea servitorilor. Marianne și Nicholas se tot intersectaseră când aduseseră micul dejun sau se ocupaseră de stăpânii lor în salonașe, dar nu avuseseră prilejul să stea de vorbă. Și, la o adică, Marianne simțea o oarecare satisfacție văzând tulburarea și starea de agitație a bărbatului. După ce-i făcuse noaptea trecută, când o plasase pe hol ca pe un obiect de care te puteai dispensa oricând, individul merita să fie lăsat să fiarbă în suc propriu.

Acum se aflau la cina servitorilor mai de rang, în salonul de la etajul al patrulea, chiar alături de camera doamnei Cotswold. Servitorii de rang inferior se agitau să le aducă mâncare și vin. Marianne făcuse greșeala să se așeze lângă domnul Wilson, valetul lui Cunningham. Era un partener de conversație la fel de vioi ca un stâlp de telegraf. Ea, una, își epuizase lista de întrebări după ce se interesase despre cât de des călătorea împreună cu stăpânul lui și dacă fuseseră recent în Europa.

– E război în Peninsulă, domnișoară Notley! Asta-n caz că nu știai! fusese replica valetului.

Ea își mușcase limba ca să nu dea o replică acidă.

– Știu foarte bine, domnu' Wilson, mulțam. Fratele meu ăl mare e acolo.

– Fratele dumitale e militar? i se adresă Nicholas, care stătea de cealaltă parte a mesei față de ei și care până atunci îi pusese și el fel și fel de întrebări servitorului lordului Cunningham.

Până la acel moment, abia dacă schimbaseră câteva priviri toată seara. Ea chiar se întrebase dacă și el se străduia să nu se uite la ea pe cât se străduia și ea să nu se uite la el. Marianne deja simțea

că băuse cam mult vin și știa că era un lucru periculos. Doar că nu avea încotro. Era prea tensionată și fusese nevoită să se calmeze cumva. În preajma lui Nicholas se simțea mereu în tensiune. Iar în cele mai proaste momente îi reveneau în minte frânturi din cum o făcuse să se simtă cu o seară înainte. Și la felul în care trupul ei îi răspunsese. Și, dacă nu era de ajuns, faptul că era așezată lângă domnul stâlp de telegraf fusese bomboana pe colivă. Pe coliva intenției ei de a nu se ameți cu vin. Ridică paharul și își drese glasul, făcând efortul de a se uita-n ochii lui Nicholas.

– Da, fratele ăl mare-i ofițer.

– Ofițer? zise Nicholas, vădit impresionat.

– Da. Și-a câștigat avansarea, îl lămuri ea.

– Normal, zise el, încuviințând din cap.

Ceilalți servitori îi repetară gestul. Cei din clasa lor știau că adesea fiii aristocraților își obțineau gradele militare contra unor sume de bani, în vreme ce cei săraci și fără relații sus-puse nu puteau să-l obțină decât prin propriile eforturi.

– Jos pălăria față de el pentru ce face pentru țară, continuă Nicholas.

Domnul Wilson bombăni ceva. Marianne îi permise valetului care îi servea la masă să îi mai toarne vin și îl privi scurt pe Nicholas. Nu părea deloc în largul lui. Foarte bine. Își merita soarta. Sigur se întreba dacă ea avea să informeze mesenii că i se mai spunea Bell și că se dădea drept valet personal. Ea, una, avea de gând să-l mai lase să se frământe. Dar observase ceva la el, ceva despre care chiar putea deschide discuția de față cu ceilalți.

– Nu bei în seara asta, domnule Baxter? îl întrebă, luând încă o înghițitură de vin.

– Nu beau de fel.

Răspunsul fusese simplu, dar sec. Era limpede că nu era un subiect pe care să vrea să îl discute. Imediat, Nicholas își îndreptă atenția către domnul Wilson.

– Wilson, ziceai că în mod normal nu călătoriți des, tu și lordul Cunningham. Dar îți cere adesea să te ocupi... nu știu, de scrisori, de exemplu? Să le scrii în locul lui?

Domnul Wilson îl privi pe sub sprâncenele stufoase.

– Câteodată.

Părea să nu vrea să spună mai mult de atât.

– Am lucrat cândva pentru cineva care nici numele nu știa să și-l scrie cum trebuie, continuă Nicholas. Lordul Cunningham cum se descurcă?

Marianne îl privi cu luare-aminte. Era convinsă că Nicholas nu punea întâmplător acele întrebări. Avea un interes. Băga mâna-n foc pentru asta.

– Din ce-am înțeles, lordul Copperpot își scrie de unul singur scrisorile, nu le dictează, interveni ea.

Nicholas înclină capul înspre ea, dar se vedea că era ușor iritat că ea vorbise înainte ca Wilson să fi apucat să răspundă.

– Încă nu mi-a cerut să-i scriu ceva, dar nu am de unde să știu cum proceda cu domnul Broughton.

– Nu cre' că i-a cerut lu' domnu' Broughton să îi scrie ceva, răspunse ea cu un zâmbet reținut.

Nicholas îi ignoră comentariul și reveni asupra lui Wilson.

– Lordul Cunningham te plătește în plus ca să îi scrii scrisorile?

– Da' ce te interesează atât ce scriu pentru stăpânul meu? se burzului Wilson.

– Eram doar curios cam ce suntem puși să facem, fiecare dintre noi, îl lămuri Nicholas.

Apoi se întoarse spre domnul Broomsley, valetul personal al lordului Hightower, așezat la capătul mesei.

– Dar dumneata, domnule Broomsley? Scrii scrisorile stăpânului?

– A, nu! răspunse domnul Broomsley cu un aer jovial. Preferă să și le scrie singur. Acum, că mă gândesc, nu i-am scris niciodată scrisorile.

– Ei bine, cu cât fac mai multe singuri, cu atât mai bine, interveni doamna Wimbley, care catadicsise să se ridice din pat ca să ia parte la cină.

– Ei, haide! făcu doamna Cotswold. Să nu spunem astfel de lucruri. Dacă ar face lucruri singuri, noi n-am mai avea de lucru.

Lui Marianne nu îi scăpă schimbul scurt de priviri dintre doamna Cotswold și Nicholas. Oare femeia știa că Nicholas doar se dădea drept valet? Interesant.

Nu peste mult timp cina luă sfârșit și servitorii se îndreptară spre camerele lor. Dată fiind cantitatea generoasă de vin pe care

o consumase, Marianne adormi imediat ce puse capul pe pernă. Se trezi însă spre ceea ce părea a fi miezul nopții. Cineva îi bătea ușor la ușă.

Se ridică în capul oaselor și își duse o mână la frunte. Nu mai era amețită, dar cu siguranță n-ar fi trebuit să bea atâta vin. Bleah.

Se ridică din pat, se îndreptă spre ușă și o deschise. În prag se afla Nicholas, în pantalonii lui cei strâmți, cu cămașa albă descheiată și în picioarele goale.

Ea aruncă o privire rapidă spre hol ca să se asigure că nu-i vede nimeni, apoi îi făcu semn să intre.

– Hai. Repede.

Nicholas intră, iar ea închise degrabă ușa.

– Îți mulțumesc că m-ai primit, zise el.

Ea aprinse o lumânare și o puse pe birou. Era îmbrăcată în cămașă de noapte și nu se mai deranjase să își pună halatul peste ea. Unde mai pui că părul îi trecea cu mult de umeri și era, probabil, în cea mai mare dezordine.

– Nu e ca și cum aveam de ales. Nu puteam să-mi permit să te vadă cineva la mine la ușă la ora asta.

Luase decizia să nu mai mimeze accentul tipic celor din clasa inferioară în prezența lui. El știa deja că era un accent fals și nu avea sens să se mai prefacă.

– Toată lumea doarme. Cu toții au băut prea mult la cină, zise el.

– În afară de tine.

– Ți-am spus că nu beau de fel.

– Da, mi-ai spus. Dar de ce?

Îl măsură cu privirea, cu brațele încrucișate la piept.

– N-am venit aici ca să discut despre faptul că-mi displace alcoolul, o repezi el.

Marianne îl privi intrigată.

– Atunci de ce-ai venit?

– Nu crezi că trebuie să vorbim? întrebă el ridicând din sprâncene.

– Despre?

Tărăgănase silabele cât putuse, de parcă nu își amintea ce se petrecuse între ei în noaptea precedentă.

– Serios?! zise el, privind-o cu un aer aproape exasperat.

Ea dădu ochii peste cap.

– Prea bine. Dă-i drumul.

Nicholas își drese glasul.

– Se pare că amândoi știm lucruri pe care celălalt nu ar vrea ca lumea să le afle. De acord?

Ea înclină capul, ca și cum ar fi evaluat situația.

– Da. De acord.

– Bun. Deci e în interesul amândurora ca amândoi să păstrăm tăcerea legat de aceste lucruri. De acord?

Ea încuviință din cap.

– De acord.

– Prea bine. Te las să-ți petreci seara în liniște, zise el și se întoarse spre ușă.

– Stai așa. Asta-i tot ce ai de spus?

Frustrarea și revolta din vocea ei erau aproape palpabile. El se întoarse spre ea și se încruntă.

– Păi ce mai e de spus?

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Nu ai de gând să mă întrebi cum mă cheamă cu adevărat? Iar tu n-ai de gând să-mi spui cum te cheamă?

El rânji.

– Am presupus că n-o să vrei să îmi zici cum te cheamă, dar dacă vrei, sunt mai mult decât dispus să te ascult.

Ea clipi nedumerită.

– Dar tu o să mi-l spui pe al tău?

– Nu.

– Nu-i corect! izbucni și aproape bătu cu piciorul în podea.

– Sunt perfect dispus să îți spun în continuare Marianne.

Ea clătină din cap.

– Bine, atunci... de ce te dai drept valet personal?

– Tu de ce ți-ai luat un nume fals? i-o întoarse el.

Se priviră fix. Era limpede că nici unul dintre ei nu voia să fie primul care spune adevărul. Marianne își încrucișă iar brațele la piept.

– Deci asta e? O să ne prefacem că nu știm lucruri unul despre celălalt?

Nicholas ridică din umeri.

– Nu văd altă soluție.

– Și cu noaptea trecută cum rămâne? zise ea într-un sfârșit. Se rezemă cu spatele de birou și se strădui să își controleze vocea și atitudinea. N-a însemnat nimic pentru tine, nu-i așa?

Nicholas se rezemă de ușă și își încrucișă brațele la piept.

– N-am spus asta. Doar că nu pricep ce-are una cu alta.

– Ești nebun! izbucni ea.

– Zău?

– Chiar nu ești deloc curios cum mă cheamă?

El zâmbi pe jumătate.

– Ba normal că sunt, dar în clipa asta nu-s deloc convins că dacă te-aș întreba mi-ai spune adevărul.

Ea își frecă tălpile goale de podea.

– Și dacă ți-aș promite să spun adevărul? îi propuse.

– De ce ai face-o? întrebă el mijind ochii, cu un aer bănuitor.

Ea ridică bărbia. De ce îngreuna situația?

– Ne putem dezvălui numele de botez. Dacă ți-l zic pe al meu mi-l zici pe al tău?

El zâmbi iar.

– Hm... Uite o propunere interesantă. Dar și periculoasă.

– Cum așa?

Era simplu cu numele de botez. Nu îi înțelegea rezervele.

– Ne-am cunoaște pe jumătate adevărata identitate, chicoti el.

Ea își dădu o șuviță de păr pe după ureche.

– Sunt dispusă să îți spun numele meu mic, dar trebuie să zici tu primul.

El strânse buzele.

– Pentru asta e nevoie de încredere, iubire.

Inima îi bătu mai tare la auzul apelativului „iubire".

– Vrei să spui că nu ai încredere în mine?

– Nu tocmai.

Ea strânse pumnii. Luase o decizie. Se apropie de el și își puse o mână pe umărul lui, după care începu să o coboare spre pieptul lui gol. Își trecu degetul peste linia de păr care i se pierdea mai jos, sub betelia pantalonilor. O, cât își dorea să coboare și mai mult. El tresări. Ea continuă să îl atingă, mângâindu-i șoldul și fesele bombate.

În tot acest timp, expresia de pe chipul lui rămase extrem de serioasă, de parcă nu i-ar fi venit a crede că ea se apropiase și îl atingea astfel.

– Vino mai aproape, îi șopti ea, făcându-i semn să se apropie spre ea.

El făcu întocmai, iar buzele lor ajunseră la câțiva centimetri distanță.

– Ce e? șopti el.

Ea profită de ocazie și deschise ușa.

– Nu îmi petrec timpul liber cu bărbați cărora nu le știu numele.

Îl împinse pe hol și închise ușa.

Capitolul 17

Beau nu avea mult timp la dispoziție. Scotocea în mare viteză prin biroul din camera lordului Copperpot în încercarea de a găsi o mostră cu scrisul lui de mână.

Analizase atâta timp și cu atâta atenție scrisul de pe documentul Bidassoa că îi rămăsese întipărit pe retină. Scrisul de mână al lordului Copperpot nu se potrivea, dar spera că individul avea o oarecare corespondență cu persoana care scrisese în locul lui. Numai că nu era neapărat concentrat asupra misiunii lui, ci asupra imaginii de noaptea trecută a unei Marianne în cămașă de noapte, cu pletele mătăsoase căzând în bucle grele ce semănau cu râuri de lavă incandescentă. Îi zărise sfârcurile prin materialul subțire al rochiei și își dorise să le atâțe din nou. Avusese nevoie de tot autocontrolul de care era capabil ca să nu o ia în brațe și s-o ducă în pat. Își luase revanșa dându-l afară din cameră și nu i-o putea lua în nume de rău. Se părea că erau chit din nou. Chiar dacă senzația lui era că el avusese de pierdut, căci își dorise enorm să facă dragoste cu ea. Dar nici el și nici ea nu avuseseră încredere să spună adevărul, așa că se părea că erau predestinați unei relații în care își țineau secretele sub cheie, dar își țineau și mâinile acasă. La naiba!

Beau clătină din cap și se strădui să se concentreze din nou asupra anchetei sale. Tocmai trăsese unul dintre sertarele biroului când ușa din spatele lui se deschise și în cameră intră nimeni alta decât doamna Wimbley.

– Ce faci aici, domnule? întrebă ea pe un ton acuzator.

Beau se-ntoarse brusc și o privi fix. Apoi își dădu seama că se produseseră două evenimente incredibile. Nu doar că doamna Wimbley se ridicase din pat și se deplasase până la al doilea etaj. O avea alături pe Lady Copperpot.

– Ce se petrece?

Lady Copperpot intră în încăpere și-l privi pe Beau cu o expresie interogativă.

– Tocmai intram și l-am văzut scotocind prin biroul stăpânului, o informă doamna Wimbley.

– Nu e biroul stăpânului, răspunse Lady Copperpot. E al meu. Sau, în fine, e biroul pe care îl folosesc de când sunt aici. Dar aș vrea să știu, domnule...

– Baxter, se oferi Beau, îndatoritor.

– Domnule Baxter, continuă femeia. Aș vrea să știu ce cauți în el.

Beau trase aer în piept, cântărind fiecare dintre minciunile care îi veneau pe buze. Era pe cale să riște cu cea mai bună dintre ele când își făcu apariția și Marianne.

– Aici fuseși, domnu' Baxter. Găsit-ai nasturele de care zisei?

Beau își drese vocea și se îndreptă de spate.

– Nu, domnișoară Notley, răspunse. Nu era în sertarul doamnei, unde mi-ai spus să caut.

– Ciudat, zise Marianne. Puteam să jur că l-am lăsat aici. Eh, o fi la domnișoara Wilhelmina-n cameră. Stăpână, sper că nu v-am deranjat, i se adresă apoi femeii care se uita când la unul, când la celălalt.

– A, deci l-ai rugat pe domnul Baxter, aici de față, să caute în sertarele din birou, nu-i așa, domnișoară Notley? zise Lady Copperpot ca și cum ipoteza ar fi fost cât se putea de mulțumitoare pentru ea.

– Da, milady. Eram convinsă că l-am pus acolo, dar pare-se că m-am înșelat.

Beau încuviință din cap și făcu o plecăciune spre cele trei femei.

– Ei bine, mai aveți nevoie de ceva, milady?

Lady Copperpot îi dădu permisiunea să plece, iar Beau ieși pe hol în secunda doi. Fusese la un pas de catastrofă și era conștient de asta. Îi datora scăparea lui Marianne. Îl salvase. Nici una dintre minciunile pe care le-ar fi spus el nu ar fi fost pe jumătate la fel de credibilă precum intervenția ei. Mai avea câțiva pași până la scara servitorilor când ea îl prinse din urmă. Trecură de ușa ce dădea spre scară și o închiseră în urma lor.

– Ei bine? zise ea, cu un zâmbet plin de ea.

– Mulțumesc, zise el pe un ton scăzut. Pentru asta.

– Și?

– Și ce? Te aștepți la vreo răsplată?

– Da. Dar nu vreau bani, altceva mă interesează.

– Ce anume?

– Nu crezi că dacă te-am ajutat înseamnă că sunt demnă de încredere?

– Nu neapărat.

– Prea bine. M-ai găsit scotocind la tine-n cameră. Te-am găsit scotocind aici. Suntem chit. Dar vreau să-ți știu numele adevărat.

Capitolul 18

Pe la miezul nopții, Marianne auzi cum cineva îi bate la ușă, trezind-o dintr-unul dintre coșmarurile ei obișnuite, cel în care Frederick, fratele ei, întindea mâinile spre ea, cerându-i ajutorul. Era un vis din care se trezea mereu plină de sudoare. Aproape că sări din pat, dar își recăpătă repede suflul și își aminti unde se afla. După câteva secunde, ciocănitul se făcu iar auzit. Încet, dar ferm. Se ridică, își puse halatul pe ea și se duse la ușă. O întredeschise și dădu cu ochii de Nicholas îmbrăcat, ca de obicei, cu cămașă și pantaloni. Doar că de data asta cămașa era încheiată la toți nasturii, slavă Cerului. Își ținea mâinile la spate și pe chip avea o expresie vinovată.

– Pot să intru? o întrebă în șoaptă.

– Depinde, șopti și ea.

– Depinde de ce anume?

Zâmbetul lui fermecător aproape că o topi pe dinăuntru. Ea mîji ochii.

– De ce ai de gând să spui după ce intri.

În discuția de mai devreme, el refuzase din nou să își dezvăluie adevărata identitate, așa că ea plecase pe nepusă masă și îl lăsase să se gândească la ce s-ar fi făcut dacă ea nu ar fi intervenit și nu l-ar fi ajutat în discuția cu doamna Wimbley și cu Lady Copperpot. Nu avea cum să nu își dea seama cât de mult îl ajutase.

– Am venit să îmi cer scuze, zise el.

Ceva din tonul vocii lui o făcu să deschidă ușa mai larg. I se păruse că e sincer și modest. Marianne scoase capul pe hol, se uită în dreapta și-n stânga și când se asigură că nu îi vede nimeni îi făcu loc să intre.

Din doi pași, el fu înăuntru, așa că ea închise ușa. Când se întoarse înspre el, observă că avea-n mână un trandafir roșu.

– E din grădina lordului Clayton, explică el. I-am scos țepii.

În continuare suna umil și sincer. Umil, sincer și aducător de daruri? Îi plăcea această latură a lui. Chiar mult. Luă trandafirul și îl mirosi. Era prima dată când un bărbat îi dăruia flori. William n-o făcuse niciodată. Spusese că o va face, dar nu se ținuse de cuvânt.

– Îmi cer scuze dacă trandafirii nu sunt florile tale preferate, continuă Nicholas. N-am vrut să te întreb direct pentru că ți-ar fi trezit bănuieli.

Marianne nu putu să își rețină un zâmbet.

– Așa e. Probabil aș fi fost foarte bănuitoare. Dar mulțumesc. Trandafirii sunt minunați.

– De curiozitate, care e totuși floarea ta preferată? întrebă el, frecându-și ceafa.

Părea agitat. Emoționat. Nu-l mai văzuse în starea asta. Și îl plăcea chiar și așa.

– Preferata mea...

Rămase pe gânduri. Oare avea o floare preferată? Nu se gândise la asta. Floarea preferată a lui Lady Wilhelmina era crinul, lucru pe care îl menționa adesea. Acasă avea vaze pline cu crini la ea în cameră. Dar Marianne nu avusese niciodată ocazia să își dea seama care e floarea ei preferată. Când era mică îi plăcea să alerge pe pajiștea plină cu nemțișori de lângă căsuța unde crescuse. Era singura floare care îi venea în minte pe moment.

– Nemțișor, zise ea brusc.

– Nemțișor? se încruntă el.

Ea simți că roșește violent. Tonul vocii lui îi indica faptul că nu era genul de floare cu care să apară la ușa unei domnițe.

– Adică... trandafirii. Trandafirii sunt perfecți, îngăimă ea, aproape strivind floarea la piept.

– Scuze, n-am vrut să...

– Nu ai pentru ce să îți ceri scuze, domnule Baxter. E superb trandafirul pe care mi l-ai oferit. Pentru asta ai venit?

Întrebarea îi sunase mai rece decât voise și brusc se simți straniu. El își drese vocea.

– De fapt, am venit să îți mulțumesc din nou pentru cum mi-ai venit în ajutor când am fost surprins în camera lordului Copperpot.

Umil, sincer, aducător de daruri și, mai nou, dornic să își ceară scuze. Îi plăcea latura asta a lui. Chiar mult. Începu să învârtă trandafirul între degete.

– Îmi spui ce căutai?

– Nu, răspunse el simplu, clătinând din cap și zâmbindu-i.

– Prea bine, dar cred că îmi datorezi mai mult de un trandafir pentru ajutorul pe care ți l-am oferit.

El zâmbi și ridică din sprâncene.

– Și cam ce crezi că îți datorez?

Ea duse trandafirul în dreptul nasului și îl mirosi.

– Ți-am zis deja. Zi-mi cum te cheamă. Adevăratul tău nume de botez.

El pufni ușor și clătină din cap.

– Ești sigură că nu mai vrei niște trandafiri? Sau niște nemțișor?

– Foarte sigură, răspunse ea zâmbind și mirosind iar petalele de un roșu aprins.

– Bine. Îșі spun, cu condiția să mi-l zici și tu pe al tău.

– Promit, încuviință ea degrabă.

– Și o să spui adevărul? insistă el.

Ea lăsă floarea mai jos.

– Dacă și tu o să spui adevărul, răspunse cu un zâmbet dulce.

El clătină iar din cap, dar din priviri se ghicea că e serios. Chiar serios.

– Promit, repetă ea, pe un ton mult mai solemn.

El făcu doi pași spre fereastră, scărpinându-se în creștet și privind afară în noapte.

– La naiba! Chiar sper să n-ajung să regret asta, îngăimă, apoi înclină capul. Mă cheamă Beau.

– Beau? repetă ea încet, aproape cu respect. N-ar fi ghicit niciodată, dar i se potrivea. Ți se potrivește, mărturisi.

O privi și făcu un gest scurt din mână, parcă ignorându-i comentariul.

– Bine, bine, acum e rândul tău. Care-i numele tău adevărat?

Ea răsuci iar trandafirul între degete.

– Sper că nu vei fi prea dezamăgit, dar numele meu adevărat e Marianne.

Lui aproape că îi căzu fața.

– Serios?

– Serios. Am zis că o să-ți spun adevărul și m-am ținut de cuvânt. Jur.

El o privi cu luare-aminte.

– Dar numele de familie nu e Notley, nu-i așa?

– Ai dreptate, nu e.

– Bănuiesc că nu vrei să-mi zici care e? încercă el.

– Chiar nu vreau, confirmă ea, punând trandafirul pe biroul micuț de lângă ușă.

Pe buzele lui ferme pluti un surâs.

– Inteligentă mișcare să îți păstrezi numele de botez, cred. Reduce din confuzie.

– Tu ai avut probleme pentru că ai pretins că te cheamă Nicholas?

– Poate, chicoti el. Uneori. Bun, cred că e cazul să plec.

Rostise cuvintele, dar nu făcuse nici o mișcare înspre ușă. Marianne trase aer în piept.

– Da, poate ar fi cazul, dar...

Simți un fior pe șira spinării.

– Dar ce? zise el.

– Mă gândeam că noaptea trecută ți-am zis că nu mă distrez cu bărbați pe care nu știu cum îi cheamă.

– Da?

Privirea lui grea de dorință îi făcu inima să bată mai repede.

– Păi... acum știu cum te cheamă.

Nu mai fu nevoie să spună încă o vorbă. Din câțiva pași, Beau veni lângă ea, o luă în brațe și-i acoperi gura cu a lui. Îi despărți buzele cu limba și începu o dulce și seducătoare invazie.

Marianne se ridică pe vârfuri și îi cuprinse gâtul cu brațele, mișcându-și limba la unison cu a lui. Beau se aplecă, o ridică în brațe și o duse până la pat. Se întinseră amândoi. Nici de data asta nu ezită. Buzele îi atinseră obrazul, gâtul, decolteul, apoi degetele lui îndemânatice îi traseră în jos cămașa de noapte, dezvăluindu-i sfârcul roz. Iar buzele lui nu pregetară să-l cuprindă, învăluindu-l în căldura lor umedă. Marianne gemu ușor, arcuindu-se, savurând fiorii fierbinți pe care i-i provocau limba lui. Cu gesturi precipitate, el o ajută să își dea jos halatul de noapte, aruncându-l pe podea, apoi își concentră atenția asupra celuilalt sân. Limba lui umedă și catifelată îi alinta sfârcul, făcând-o să-și muște buzele ca să nu țipe de plăcere. Își trecu degetele prin părul lui și-l apăsă ușor asupra sânului, dorindu-și să nu se oprească niciodată din ce-i făcea. Șoldurile i se unduiră sub ale lui, iar când el se desprinse un pic ca

să își dea jos cămașa, ea scoase un scâncet de protest. El rămase doar în pantaloni, iar ea, cu cămașa de noapte trasă până la mijloc. Stăteau pe pat, privindu-se unul pe celălalt cu uimire.

– Ești sigură că asta vrei? o întrebă aproape chinuit, dar cu aceeași voce profundă și seducătoare.

– Da, șopti ea.

Nu fu nevoie de mai multe confirmări. El se lăsă din nou deasupra ei, cu brațele de-o parte și de cealaltă a umerilor ei, mișcându-și șoldurile pe ale ei, făcând-o să se zvârcolească de dorință.

– Beau, strigă ea.

Adora felul în care îi suna numele rostit de ea. Se întinse ușor și-și trecu mâna peste conturul sexului lui, care se profila semeț prin materialul pantalonilor. Îl apucă și îl strânse, făcându-l să geamă.

– E superb, iubire, dar dacă o să continui, mă lași fără bărbăție.

Ea mai strânse o dată, apoi îl ajută să își dea jos pantalonii și se descotorosi, la rândul ei, de cămașa de noapte. Erau de-acum complet goi și se priveau ca în transă.

– Ești superbă, zise el.

– Îmbrăcat, mi se părea că semeni cu Adonis, răspunse ea, devorându-i cu privirea fiecare centimetru de piele. Acum, că te văd fără haine, știu precis că nu ești om ca toți oamenii.

El râse și clătină din cap, apoi o trase deasupra lui.

– Ești liberă să mă atingi peste tot, ca să te convingi că sunt om ca toți oamenii.

Marianne îngheță preț de-o clipă. În cele câteva dăți în care fusese cu William, nu stătuse niciodată deasupra. Ezitarea ei fu însă foarte scurtă, căci își dădu repede seama de marea putere care tocmai îi fusese conferită. Putea să-l atingă peste tot? Oriunde? Cu cea mai mare plăcere!

Beau se făcu foarte comod, cu brațele sub cap și picioarele ușor depărtate. Marianne îl mânca din priviri. Era absolut perfect și avea de gând să îi atingă fiecare milimetru de piele. Începu prin a-și trece degetele peste pieptul lui, așa cum făcuse și cu o noapte înainte, dar de data asta privi fascinată cum mușchii lui tresăreau sub atingerea ei. Continuă să îl atingă, coborând înspre talie și apoi spre bărbăția lui, erectă și impresionantă. Îl cuprinse cu degetele și strânse. Apoi repetă mișcarea. Îl văzu că începe să respire

precipitat, lucru care îi dădea o uimitoare senzație de putere. Începu să îl frece, făcându-l să geamă.

– Marianne, suspină el.

Dumnezeule, îi plăcea să-l audă rostindu-i numele. Continuă să îl strângă, aplecându-se deasupra lui și sărutându-i buzele. Limbile li se împletiră. El dădu să își scoată mâinile de sub cap, dar ea îl opri cu un gest scurt.

– Nu, îi zise.

El încuviință din cap și încercă să reia sărutul, dar ea se retrase. În schimb, își plimbă buzele pe gâtul lui, savurându-i căldura și gustul un pic sărat, apoi coborî, parcurgând cu buzele traseul pe care îl parcursese mai devreme cu degetele, înspre abdomenul lui. El făcu o mișcare scurtă din șolduri, iar degetele i se încleștară în așternut.

– Marianne, te rog, o imploră el. Nu pot.

– Ce nu poți? îl întrebă, cu buzele lipite de sexul lui.

– Nu pot să îndur dacă...

Pronunța cu greu cuvintele, iar sexul îi pulsa.

– Dacă ce? continuă ea să îl ațâțe, fără a fi însă sigură de ce voia să facă în continuare.

Spera ca el să îi dea măcar de înțeles ce și-ar dori.

– Dacă mă sugi, reuși el să articuleze.

– O idee excelentă, surâse ea.

Îl cuprinse cu buzele și începu să îl sugă, tot mai excitată de gemetele lui.

– Ce altceva nu vrei să îți fac? îl întrebă, trecându-și în joacă limba peste vârful penisului lui.

– Nu... Te rog, nu-ți trece buzele de sus în jos, pe toată lungimea.

O altă idee excelentă. Marianne făcu întocmai. Îl cuprinse în gură cât era de lung, observându-l cu satisfacție cum strângea așternutul în pumni, iar pe frunte îi apăreau mici broboane de sudoare. Îl luă tot în gură, făcând patru-cinci mișcări de du-te-vino înainte ca el să o cuprindă în brațe și să se-ntoarcă deasupra ei dintr-o mișcare scurtă.

– Iisuse, nu mai rezist, îi șopti el, iar buzele începură să-i coboare pe gâtul ei, pe umeri, pe piept, apoi tot mai jos.

Când Beau își făcu loc între coapsele ei, Marianne privi în jos cu uimire. Oare chiar avea de gând să...

Când limba lui mătăsoasă îi atinse cel mai intim loc, Marianne scoase un geamăt prelung. Iar când el continuă, își desfăcu și mai mult coapsele și-și înfipse degetele în părul lui. Era pe punctul de a simți din nou ce simțise cu două seri înainte, și anume că lumea se prăbușește în jur.

– Beau, nu pot...

El se ridică și se întinse deasupra ei, acoperindu-i întreg trupul cu al lui și sărutând-o cu patimă și făcând-o să își simtă gustul pe buzele lui. Apoi îi lăsă genunchiul între ai ei, depărtându-i, făcându-și loc și pătrunzând-o dintr-o singură mișcare, prelungă, intensă, care îi smulse un țipăt ce-l făcu să se oprească.

– Te doare, iubire? o întrebă, rămânând în continuare cu totul în ea.

– Nu! zise ea, clătinând convingător din cap.

Ținea ochii închiși, savurând senzația de a fi umplută pe deplin. Iar când el începu să se miște, experiența se dovedi complet diferită de tot ce experimentase cu William. În vreme ce William se mișca cu frecvența unui iepure, Beau o pătrundea lent, prelung, ieșind aproape complet și revenind, făcând-o să vrea mai mult și mai mult. Când degetele lui se strecurară între ei și începură să îi maseze acel loc special provocator de senzații intense, ea țipă din nou, cu trupul străbătut de fiori de plăcere. El continuă să o pătrundă încet și să o atingă în același timp cu degetele, făcând-o să-și miște instinctiv șoldurile la unison cu mișcările lui. Nu peste mult timp, valuri de extaz îi cuprinseră trupul, radiind până în ultima fibră și făcând-o să tremure necontrolat. Țipă din nou, iar buzele lui Beau le prinseră pe ale ei, capturându-i parcă strigătul de plăcere. Continuă să o pătrundă până când se retrase brusc din interiorul ei și-și eliberă sămânța pe abdomenul ei. Era rândul lui să se simtă cutremurat de fiorii plăcerii. Respirația îi era fierbinte și precipitată. Se lăsă pe o parte și o trase la pieptul lui, sărutându-i pletele în dezordine.

– Dumnezeule, Marianne, îi șopti. A fost... uimitor.

Uimitor era puțin spus, își zise ea, făcând eforturi să-și regleze propria respirație. Își puse mâna pe pieptul lui și-i simți bătăile nebunești ale inimii.

– De acord cu tine, îi răspunse, simțind în continuare mici furnicături de plăcere.

Nimic din ce trăise cu William nu se compara cu extazul pe care îl experimentase cu Beau. Se întoarse pe o parte, cu spatele la el, iar el o trase mai aproape. Brațele lui o cuprindeau, dându-i siguranță și confort. În puținele dăți în care fusese cu William, el se îmbrăcase în mare grabă și plecase. De data asta trăia ceva cu totul diferit. Oare de ce Nicolas... adică Beau voia să rămână lângă ea și să o țină în brațe? Era... ciudat. Dar foarte plăcut, trebuia să recunoască. Închise ochii și-și îngădui să se prefacă, preț de o secundă, că se iubeau, că erau logodnici. Că el nu era cine era de fapt și nici ea nu era cine era de fapt.

Îl lăsă să o țină în brațe până când sudoarea de pe trupurile lor se uscă, până când auzi greierii pe pajiștea din dreptul ferestrei. Îl lăsă să-și plimbe degetele prin părul ei și să o sărute în spatele urechii. Rămaseră așa cam jumătate de oră, care păru însă ca multe ore la rând.

– Marianne? șopti el în beznă.

– Da? răspunse ea, sperând că el nu va spune ceva care va rupe vraja dintre ei.

– Îmi povestești despre uciderea fratelui tău?

Ea închise ochii și expiră adânc. Gata. Vraja era ruptă.

– Nu, Beau. Nu pot.

Capitolul 19

Lui Beau îi venea să își tragă palme pentru neinspirația de a îl aduce în discuție pe fratele lui Marianne chiar după ce făcuseră dragoste. Presupusese, în mod greșit, evident, că după ce fuseseră atât de intimi ea avea să fie mult mai dispusă să îi ofere informații. Așa că tot ce reușise fusese să o facă să se închidă și mai mult în ea.

Se desprinsese din brațele lui, se dăduse jos din pat și începuse să se îmbrace. Beau oftase și înțelesese aluzia. Nu după mult timp, era gata îmbrăcat. Ieșise din camera ei, nu înainte de a-i da un sărut stângaci pe creștet.

Oricum, fusese bine că plecase atunci. Kendall se trezise să bată la ușa lui Beau la mai puțin de o oră după ce se băgase iar în pat. Beau fusese nevoit să îi bage mințile în cap, mai ales să îl sfătuiască în legătură cu ideea lui de a-i spune lui Frances Wharton, femeia de care se îndrăgostise complet neadecvat, adevărul despre identitatea lui și despre faptul că era conte și de a suferi consecințele faptului că mințise. Subiectul se dovedise foarte delicat, întrucât Kendall dădea vina pe el, pe Beau, pentru faptul că mințise. Una peste alta, întregul plan de a face pe servitorii fusese din capul locului ideea lui.

După ce Kendall își văzuse de drum și Beau avusese parte de încă o noapte nedormită, își petrecuse aproape întreaga zi ocupându-se de lordul Copperpot. Iar după-amiaza se trezise gazda unei întâlniri spontane cu prietenii săi, la el în cameră, unde Kendall se îmbătase turtă și devenise ușor agresiv.

Aparent, domnișoarei Wharton nu-i picase prea bine faptul că Kendall era conte. Și nu orice conte, ci acela pe care îl disprețuia cel mai mult, din auzite. De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, în acea seară, la cină, părinții domnișoarei în cauză uneltiseră să anunțe logodna fiicei lor cu Sir Reginald Francis. Asta după ce Beau petrecuse mult timp, în noaptea precedentă, încercând să îl convingă pe Kendall să nu renunțe.

De față cu prietenii săi, Beau rămăsese întreaga zi calm și stăpân pe sine, dar în fiecare clipă se gândise la ce se petrecuse cu o seară înainte între el și Marianne.

Făcuse dragoste cu ea. Bine, poate că dragoste era cam mult spus. Dar niciodată nu se culcase cu femei la întâmplare și cu siguranță nu asta făcuse cu ea. Doar nu era Worthington, pentru Dumnezeu! Ducele era faimos pentru lipsa lui de moralitate, dar Beau se mândrea cu discernământul și autocontrolul său.

Pe el nu-l preocupa dacă se întâmpla să treacă perioade lungi fără să ce culce cu cineva. A petrece noaptea cu o femeie – și de regulă el petrecea întreaga noapte cu respectiva – genera de obicei sentimente, iar sentimentele generau complicații, iar Beau nu se ferea de nimic mai mult decât se ferea de complicații. De orice fel. Din orice motiv. Erau urâte, imprevizibile, iar el se mândrea cu faptul că ducea o viață ordonată și disciplinată.

Însă în noaptea precedentă nu se gândise nici la sentimente, nici la complicații. În mod normal își controla dorințele primare și lua în calcul ramificațiile și consecințele alegerilor pe care le făcea când era vorba de plăceri carnale. Dar în clipa în care Marianne îl invitase să o atingă, atunci când spusese că știe cum îl cheamă, orice urmă de responsabilitate îi dispăruse. Singurul gând de care mai fusese capabil era că trebuia să o aibă. Să o facă a lui. Pe loc. Și chiar și la lumina zilei, tot nu putea spune că regreta ce se petrecuse. Din contră. Voia să se întâmple din nou. Marianne era pasională. Pasională și plină de simț practic. Ceva îi spusese că sexul cu ea avea să fie cu totul altfel decât cu celelalte femei. Și avusese dreptate. Experiența fusese cu totul diferită față de ce trăise până atunci. Dar de ce? Nu avea sens. Cum era posibil ca o cameristă, mai ales una cu accent fals, una care îl mințea, să îl facă să simtă lucruri pe care nu le mai simțise până atunci? Și nu doar că îl mințea. Îl păcălise și-l făcuse să își dezvăluie numele adevărat. Știuse cumva că nu îl cheamă Nicholas, așa cum știuse că nu îi dezvăluia mare lucru recunoscând la rândul ei cum o cheamă de fapt. Dar o crezuse că numele ei de botez chiar era Marianne. Citise adevărul în ochii ei.

Beau clătină din cap. Era nevoit să recunoască faptul că ea reușise, prin șiretlic, să îi smulgă adevărul despre numele lui de botez.

Era chiar isteață. Îl dovedise. Și nu era obișnuit cu asta. Poate că asta îl și intriga așa mult în ce-o privea. De regulă, știa precis cu cine are de-a face. Însă Marianne era împresurată de mister. Un mister pe care își dorea teribil să îl deslușească. Iar una dintre întrebările care lui nu îi dădeau pace era ce pățise fratele ei. Orice se întâmplase, era limpede că nu voia să discute prea mult despre asta. Dar de ce? Pentru că era prea dureros? Ceva îi spunea că era mai mult de atât la mijloc.

Nu se făcuse încă miezul nopții când o bătaie în ușă îl smulse din propriile-i gânduri. Ezită o clipă înainte să se ridice din pat. Probabil era din nou Kendall, care pregătise iarăși scuze ca să explice de ce refuzase să se lupte pentru domnișoara Wharton. Beau deschise ușa, aproape smulgând-o din balamale.

– Ai face bine să vii încoace, sunt sigur că cina s-a încheiat deja.

– Cina?

În prag era Marianne, în eterna ei rochie albastră, dar fără șorț și cu o expresie derutată pe chip.

– Te referi la cina stăpânilor? Am aflat din surse sigure că s-a încheiat foarte brusc.

Beau nu stătu să se gândească prea mult la remarca legată de felul în care decursese cina. Era mult prea încântat să o vadă. După cele petrecute cu o seară în urmă, se așteptase ca ea să îl evite ca pe-o saltea plină de purici. Respectând micul lor ritual, Beau se uită pe hol în stânga și-n dreapta ca să se asigure că nu îi vede nimeni, apoi o trase ușor în camera lui.

– Ai venit, zise el pierdut după ce închise ușa în urma ei.

– Așa e, răspunse ea, mușcându-și buza de jos și privindu-l cu un aer prudent, ca și cum ar fi fost pregătită s-o zbughească în orice clipă, dacă el ar fi făcut vreo mișcare bruscă.

Se apropie de pat.

– Pot să mă așez?

– Te rog, zise el degrabă, așezându-se pe pervazul ferestrei de alături.

Nu avea de gând să se apropie prea mult și să o sperie. Voia să asculte ce avea de zis. Marianne se așeză pe pat și răsuflă prelung.

– Bănuiesc că te întrebi ce caut aici.

Vocea îi era calmă, egală, controlată.

– Mi-a trecut prin minte, recunoscu el cu un surâs slab.

Ea trase aer în piept.

– Am vrut să îmi cer scuze pentru că am plecat așa precipitat. Adevărul e că... m-ai cam speriat.

– Te-am speriat?! repetă el, rezemându-se mai bine de pervaz.

Voia să o lase să vorbească, să spună ce avea de spus.

– Da, și nu puțin, continuă ea, netezindu-și repetat fusta cu mâinile. Niciodată nu am...

Obrajii îi prinseră o încântătoare nuanță rozie, iar ea își lăsă privirea în jos.

– Niciodată nu am trăit așa ceva până acum și... m-am speriat.

El se încruntă. Ce îi spunea, mai precis?

– Mi-ai spus că nu ești neprihănită.

– Nu sunt.. Nu eram. Roșeața i se accentuă, dar ridică privirea și se uită drept în ochii lui. Dar ce s-a întâmplat noaptea trecută, continuă ea, a fost cu totul altfel decât ce trăisem înainte, zise ea, expirând profund, de parcă ar fi terminat de făcut o mărturisire dificilă.

– Și eu simt la fel, zise el încet.

Era adevărul adevărat, iar Beau spera să o facă astfel să se simtă mai în largul ei. Ea încuviință din cap și-și împreună mâinile în poală. Roșeața nu îi dispăruse complet.

– Nu știu de ce m-am purtat așa ciudat când m-ai întrebat de fratele meu. Cred că singura explicație e că nu sunt obișnuită să vorbesc despre asta. Cu nimeni.

El încuviință din cap, la rândul său, și se așeză lângă ea pe pat. Cu multă prudență, își puse o mână peste mâinile ei.

– Înțeleg, Marianne.

– Ai pierdut vreodată pe cineva apropiat? îl întrebă ea.

În fața ochilor îi apăru o imagine de demult, pe care o izgoni degrabă.

– Nimeni foarte apropiat mie nu a fost ucis, zise el. Aseară mi-ai spus că nu poți vorbi despre asta.

– Așa e.

– Nu poți sau nu vrei?

Ea lăsă capul în piept.

– Nu vreau... Sau, cel puțin, atunci nu voiam.

– Nici acum nu trebuie să vorbești despre asta dacă nu vrei.

Ea ridică ușor capul. Avea lacrimi în ochi.

– Fratele meu a fost împușcat. A fost ucis în război.

Beau dădu înțelegător din cap.

– Înțeleg. Așa și bănuiam, dar când mi-ai zis că a fost ucis, mi-am pus unele întrebări.

– A fost ucis în război, repetă ea, privind fix peretele din fața sa.

Beau îi strânse mâna.

– Îmi dau seama că îți vine greu să vorbești despre asta. Te conduc la tine în cameră.

Ea clătină din cap și îl privi în ochi.

– Nu vreau să mă conduci la mine în cameră, Beau.

El înghiți în sec.

– Dar ce vrei să fac?

Marianne continuă să se uite la pereți preț de câteva clipe. Părea înspăimântată. Singură. El se apropie și o trase la piept, dând să o îmbrățișeze Voia să o țină în brațe, să o liniștească. O mângâie pe brațe și pe spate. Îi mângâie părul și apoi o sărută cast pe obraz. În tot acest timp, îi murmură vorbe consolatoare.

Ea se întoarse spre el.

– Sărută-mă din nou.

El se trase ușor înapoi și-o privi întrebător.

– Ești sigură?

– Da. Când mă atingi, totul în jur dispare și rămâi doar tu. Doar plăcerea.

Beau începu cu băgare de seamă. Încet. Îi atinse gâtul, o trase spre el și o sărută. Dar în clipa în care buzele li se întâlniră, Marianne nu-i mai îngădui să fie blând. Limba ei i se strecură între buze, iar mâinile ei începură să îi descheie febril nasturii cămășii. În câteva clipe erau amândoi goi în pat. Ea îl trase peste ea.

– Fă-mă iar a ta, Beau, îi șopti.

El își strecură mâna între coapsele ei, ca să se asigure că era umedă și gata să-l primească. Însă, spre deosebire de noaptea precedentă, nu își luă răgazul să întețească focul ce ardea deja în ea. Amândoi voiau ceva rapid și intens, iar el era pregătit să-i dea ce-și dorea. Îi desfăcu picioarele și o pătrunse. Îi lăsă doar o secundă ca să se asigure că s-a acomodat cu el.

Îi îndepărtă picioarele cu genunchiul, apoi alunecă în interiorul ei, așteptând doar o secundă pentru a se asigura că ea s-a așezat,

înainte de a aluneca afară. Se mișcă în ea. Din ce în ce mai repede, până când fu cuprins de cel mai intens orgasm de până atunci.

Câteva clipe mai târziu, când se uită la ea, observă că avea pe buze un zâmbet satisfăcut.

– Îmi cer scuze, surâse și el. A fost prea repede totul.

– Nu ai pentru ce să îți ceri scuze, răspunse ea, continuând să zâmbească.

Oare de ce zâmbea? Știa că nu reușise să îi provoace și ei plăcere, așa cum făcuse cu o noapte înainte.

– Nu înțeleg, începu el.

– Mi-a plăcut foarte mult, răspunse ea, cuprinzându-l pe după gât și apropiindu-și buzele de urechea lui. Mi-a plăcut pentru că te-am făcut să îți pierzi controlul.

Nu putu să nu chicotească.

– Ei bine, chiar ai reușit, recunoscu el, apoi se strecură sub pătură și începu să coboare de-a lungul trupului ei. Dar am de gând să mă revanșez.

Când limba lui începu să o atingă, provocându-i fiori de plăcere, Marianne nu mai fu capabilă de vreun gând coerent preț de câteva minute. Avu un orgasm atât de intens că aproape se smuci din pat. Apoi ridică pătura până la piept, gândindu-se că individul știa să își folosească limba în cele mai incredibile feluri. Era uimitor de-a dreptul. El o luă în brațe și o ținu strâns, la fel ca noaptea trecută. Și tot ca atunci, ea își imagină că ceea ce era între ei e real.

După câteva minute de tăcere plăcută și satisfăcută, se aventură să vorbească.

– De ce... De ce te-ai retras?

– Poftim? întrebă el nedumerit.

– Nu mă face să repet, te rog! îi ceru ea, roșind. Te întrebam pentru că... William n-a făcut asta niciodată.

Beau o trase mai aproape și o sărută pe obraz.

– Înseamnă că William era un măgar și-un egoist. Am făcut ce-am făcut ca să nu te trezești cu un bebeluș peste nouă luni.

Marianne încuviință din cap. Desigur. Iar Beau avea dreptate, William chiar era un măgar și un egoist. Dar pe atunci era convinsă că se vor căsători, așa că nu se temea la gândul că ar putea avea un copil. Dar nici măcar nu o întrebase vreodată dacă rămăsese

grea. Nu rămăsese, desigur, dar William nu știuse. Se cuibări iar lângă Beau, încântată că el se îngrijea ca relația lor să nu se lase cu consecințe nedorite. După alte câteva momente de tăcere, fu rândul lui să deschidă discuția.

– Când ai venit ziceai ceva cum că cina s-a încheiat cam brusc, spuse el, trecându-și buzele peste gâtul ei.

– Așa e, râse ea, amintindu-și ce îi spusese mai devreme Lady Wilhelmina. Se pare că a fost agitație mare în sala de mese.

Beau se sprijini într-un cot și o privi. Avea o presimțire legată de ce se petrecuse.

– Agitație mare, zici?

Marianne încuviință.

– Lady Wilhelmina mi-a spus că unul dintre valeții care serveau la masă s-a urcat pe bufet, și-a smuls peruca, a aruncat-o în bolul cu supă și a declarat că este contele de Kendall. Apoi a cerut-o de soție pe domnișoara Frances Wharton, care a ieșit în fugă din încăpere.

Un zâmbet înflori pe buzele lui Beau.

– Chiar așa?

Clătină din cap. Bravo lui Kendall! Zevzecul îi dăduse ascultare, până la urmă.

Capitolul 20

Dimineața următoare, Marianne se trezi înainte de răsărit. Nu dormise atât de mult. De fapt, abia dacă închisese un ochi. După ce se strecurase înapoi în dormitorul ei de la capătul holului, se băgase în pat și stătuse acolo, uitându-se la tavan ore întregi. Ce făcea? De ce se culcase cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoștea. Beau. Numele lui era Beau și se prefăcea că era valet. Atât știa. Habar n-avea cine altcineva era. Ce făcuse ca să scape de valetul obișnuit al lordului Copperpot, domnul Broughton? Dar și mai important, de ce? De ce voia Beau să se dea drept valet?

Oricine era, ea se culcase cu el, și nu o dată, ci de două ori. Nu avea nici o altă scuză pentru acțiunile ei, în afara atracției animalice. Bărbatul o lăsa fără aer și îi făcea inima să bată cu putere. Fusese destul de îndrăzneață când îl sărutase și îl lăsase să o atingă așa cum o făcuse, dar acum petrecuse noaptea cu el de două ori. Iar adevărul era că voia să o facă din nou. Dumnezeule, doar când se gândea la limba lui pe ea, așa cum fusese noaptea trecută, începea să transpire. Bineînțeles că nici ea nu era cine se prefăcea că e, dar avea un motiv bun pentru asta. Care era motivul lui Beau? Cea mai frustrantă parte era că acum, după ce-și spuseseră unul altuia numele, nici unul nu părea dispus să spună mai mult. Petrecerea putea să se termine fără ca ea să știe cu cine avusese o aventură pasională. Aparent, era dispusă să trăiască cu asta, pentru că nu o împiedicase să se culce din nou cu el noaptea anterioară. Îi spusese adevărul despre fratele ei, dar nu tot. Frederick chiar fusese împușcat și ucis în război, dar asta nu era toată povestea și din acest motiv era servitoare la familia Copperpot în acea perioadă. Încă nu-l știa pe Beau destul de bine cât să-i spună tot adevărul, motiv pentru care oprise povestea acolo unde o lăsase.

Slavă Cerului, Beau păruse mulțumit de asta, sau cel puțin nu pusese alte întrebări. Cine știa dacă avea s-o facă mai târziu? Având

în vedere că amândoi știau că se mințeau unul pe altul, bănuia că avea s-o facă. La fel cum și ea avea de gând să-i pună mai multe întrebări despre scrisoarea pe care o arsese în camera lui în urmă cu câteva zile. Încă voia să știe care fusese treaba cu ea.

Dar Marianne aștepta și ea o scrisoare, o scrisoare pe care avea de gând să o distrugă. Observa ironia. Îl acuzase pe el că era un ipocrit, dar și ea era. Cel mai rău tip. Se plimbă prin dormitorul ei mic. Era prea devreme ca să facă ceva. Lady Copperpot și Lady Wilhelmina nu erau treze la ora asta. Dar putea să se strecoare în holul servitorilor și să se ocupe de planuirea picnicului lor din acea zi. Se pare că cei de la petrecere merseseră la picnic mai devreme în acea săptămână, iar Lady Copperpot și Wilhelmina rataseră ieșirea. Aveau de gând să recupereze în acea după-amiază.

Marianne se întrebă cu aveau să reacționeze doamnele. După ce le ascultase conversațiile în ultimele două zile, știa că Lady Wilhelmina renunțase la ideea că lordul Kendall avea să vină să se întâlnească cu ea. Și după revelația surprinzătoare din sufragerie din acea seară, Marianne presupusese că Lady Copperpot nu avea să fie prea mulțumită. Marianne reușise să o ajute pe Wilhelmina să se schimbe de haine și se dusese la etajul patru noaptea trecută, înainte ca Lady Copperpot să se întoarcă de la ce era mai mult ca sigur un etaj întâi plin de bârfe.

Mai erau cinci zile de petrecere însă. Lady Copperpot și Wilhelmina trebuiau să găsească un mod de a-și ocupa timpul, iar Marianne putea foarte bine să se apuce de planificarea picnicului lor. Deschise ușa la dormitor și tocmai se pregătea să pășească pe holul întunecat, când niște voci o făcură să se oprească. Se uită și văzu un bărbat în vârstă care ieșea din camera uneia dintre servitoarele doamnelor, aflată la câteva uși distanță. Bărbatul arăta ca și cum locul lui nu era pe hol. De fapt, judecând după calitatea hainelor pe care le îmbrăcase în grabă, părea să fie un... nobil.

Marianne clipi, intră înapoi în cameră și închise ușa. Nu era chiar șocată. Petrecuse destul timp la astfel de petreceri cât să mai vadă așa ceva. Dar nu-l recunoscuse pe bărbat și nu știa din camera cărei servitoare ieșise.

Va trebui să afle.

Numără până la 50 și speră că bărbatul avea să fie plecat când ieșea din nou pe hol. Când deschise ușa, expiră ușurată. Bărbatul plecase, iar ușa camerei din care ieșise era închisă din nou. Marianne își cântări opțiunile. Într-un final, hotărî să investigheze. Își șterse mâinile transpirate de fustă și făcu câțiva pași rapizi și eficienți spre ușa servitoarei. Când ajunse, inspiră adânc, ridică mâna și bătu de două ori. Destul de tare cât să se audă, dar destul de încet cât să nu-i trezească pe servitorii din camerele vecine. Se auziră niște foșnete de cealaltă parte a ușii, apoi o servitoare tânără, cu părul blond și lung, deschise ușa. Purta numai o cămașă de noapte. Zâmbetul seducător de pe fața servitoarei dispăru în clipa în care o văzu pe Marianne.

– Ce vrei? întrebă tânăra, în timp ce o privea furioasă.

Privirea seducătoare de pe fața ei fusese înlocuită cu una de ură. Deși nu se gândise la o primire caldă, Marianne nu se așteptase la nivelul ăsta de animozitate. Încercă să-și amintească povestea ei.

– Ești Ramona, servitoarea lui Lady Hightower, așa e?

Ochii servitoarei se micșorară până când deveniră niște simple crestături pe fața ei.

– Ba nu sunt! Acum pleacă de aici până nu o să-l chem pe unul dintre servitorii stăpânului meu, să scape de tine.

Și cu asta, servitoarea îi închise ușa în față.

Marianne stătu acolo câteva minute, clipind și întrebându-se de ce servitoarea fusese așa ostilă cu ea. Acum că o văzuse îndeaproape, nu o recunoscu. Marianne avea dubii că era una din angajatele lordului Clayton, care fusese prietenos. Nu, femeia asta era una din servitoarele invitaților și era clar că nu era angajată de familia Hightower. Marianne se îndreptă spre scările servitorilor, blestemându-se pentru ghinionul său. Sperase că dacă ghicea identitatea femeii, servitoarea avea să se simtă obligată să-i spună pentru cine lucra cu adevărat. Însă planul se întorsese împotriva ei, iar Marianne tot nu știa numele fetei.

Marianne dădu din cap când trecu de ușa lui Beau și coborî scările spre holul servitorilor. Oricine era servitoarea, fusese nepoliticoasă și nu o ajutase cu nimic. De fapt, fusese atât de enervantă, că Marianne începu să se întrebe dacă fata ascundea ceva. Altceva decât un bărbat care ieșea din dormitorul ei la primele ore

ale dimineții. Marianne nu o putea învinovăți pentru asta, având în vedere că și ea făcuse ceva similar.

Când păși în holul servitorilor, o voce prietenoasă o întâmpină.

– 'Neața, domnișoară Notley. Te-ai trezit devreme azi.

Marianne se întoarse și o văzu pe doamna Cotswold, menajera, care ducea un ibric spre bucătărie. Lui Marianne îi veni o idee. Chiar dacă ea nu știa cine erau toți servitorii, bănuia că doamna Cotswold știa.

– Bună dimineața, doamnă Cotswold, răspunse ea, cu un zâmbet pe buze. Am nevoie de ajutorul tău, te rog.

Menajera se opri și zâmbetul i se mări.

– Dacă pot, clar te ajut, domnișoară Notley.

– Excelent, răspunse Marianne. Sper că dacă îți descriu o servitoare, inclusiv camera în care stă la etaj, poți să-mi spui cine e.

Capitolul 21

Pe lângă sexul incredibil pe care-l făcuse cu Marianne noaptea anterioară, Beau avusese o noapte neașteptat de plină și o dimineață la fel. După ce Marianne se strecurase în camera ei, la scurt timp după ce se culcaseră împreună pentru a doua oară în la fel de multe zile, Beau se dusese jos, ca să vorbească din nou cu Kendall.

Nu se putuse abține. Trebuia să audă chiar din gura acestuia ce se întâmplase între el și domnișoara Wharton noaptea anterioară. Se dovedi că aceasta fugise de conte, exact cum spusese Marianne. Și, cu toate că Kendall se dusese după ea și încercase să se explice, domnișoara Wharton refuzase să-l asculte.

Exact asta făcu și Kendall când Beau încercă să-i ofere niște sfaturi nesolicitate, spunându-i să încerce în continuare. Kendall îi zise într-un final să plece și să vorbească cu domnișoara Wharton direct, dacă voia ca aceasta să se răzgândească. Beau se gândi doar câteva secunde la sugestie, după care decise să facă exact asta.

Bineînțeles, trebui să aștepte până se făcu dimineață și domnișoara Wharton se duse la biblioteca lui Clayton, așa cum îi era obiceiul. Beau se strecură înăuntru și avu o conversație scurtă cu ea, conversație care speră că o făcu pe tânăra extrem de încăpățânată să se răzgândească. Beau nu se felicită încă. Rămânea de văzut dacă domnișoara Wharton avea să-l ierte pe bietul Kendall. Iar povestea pe care Beau i-o spusese tinerei, în încercarea de a o convinge, avusese un preț. Pentru a doua oară în la fel de multe zile, Beau fusese forțat să-și amintească de cea mai mare greșeală a vieții lui.

– Nu trece nici o zi în care acel regret să nu mă însoțească, îi spusese el domnișoarei Wharton. Ascultă-mă. Momentul în care iei decizia pe care o vei regreta pentru eternitate poate fi simțit decizia potrivită.

În plus, petrecerea avea să dureze numai cinci zile, iar el nu-l găsise pe trădătorul din Bidassoa. Beau nu se simțea deloc în apele

lui. Voia cu disperare să știe cine era Marianne, dar știa că acest lucru nu era posibil atât timp cât nici el nu era dispus să-i spună adevărul despre propria lui identitate. Avea să fie ipocrit și egoist din partea lui să-i ceară să-și dezvăluie secretul, în condițiile în care el nu avea de gând să-l dezvăluie pe al lui. Cea mai grea parte era că nu voia în întregime să afle adevărul despre cine era ea. Dacă afla totul și asta însemna sfârșitul aventurii lor? Era egoist din partea lui, dar voia ca aventura să continue. O dorea de fiecare dată când o vedea, de fiecare dată când îi simțea parfumul, de fiecare dată când ea era în prezența lui și când era departe. Era o nebunie, dar ăsta era adevărul. Chiar și acum, când stătea în holul servitorilor, așteptând o scrisoare, nu se putu abține să o dorească. Se întărea doar când se gândea la ea. La naiba! La naiba! La naiba! Marianne nu era acolo, pe hol. Înainte să plece din patul lui, îi spusese ceva despre cum trebuia să se trezească devreme ca să se ocupe de un picnic pentru Lady Copperpot și Wilhelmina. Deși știa că nu avea să fie la postul ei, Beau tot o căută printre servitori. Majordomul care strigă după Nicholas Baxter îi distrase atenția, așa că luă scrisoarea, care era clar tot de la Ministerul de Interne, și se îndreptă spre camera lui, ca s-o citească. Scrisoarea nu spunea prea multe. În mod ciudat, nu dezvăluia nimic despre adevărata identitate a lui Marianne și tot ce pomenea despre domnul Broomsley era că nu era nimic suspicios în trecutul acelui bărbat. Nu era nimic nou pentru Beau. Scrisoarea îi ceru să se concentreze pe domnul Wilson. Acesta era cea mai bună pistă a lor în acel moment, dar Beau nu făcuse mari progrese în acea zonă, în afară de faptul că noaptea trecută, la cină, observase că bărbatul părea să ascundă ceva. Singurul lucru pe care-l făcuse fusese să localizeze dormitorul lui Wilson. Era la trei camere depărtare de al lui, pe cealaltă parte a coridorului. Următoarea lui mișcare avea să fie să se strecoare în cameră și să caute o mostră de scris. Nu avea mult timp la dispoziție pentru asta.

Beau inspiră adânc. Acesta era singurul lui țel pentru toată ziua. După furtuna de dimineață, familia Copperpot plecă la picnic, iar Beau nu avea prea multe de făcut, decât să verifice camera domnului Wilson. Pentru o clipă, se gândi să o roage pe Marianne să țină de șase, dar renunță repede la idee. O asemenea cerere sigur o

făcea să pună mai multe întrebări și, egoist sau nu, îi plăcea aranjamentul pe care îl aveau atunci. Nu, Beau trebuia să caute prin camera lui Wilson repede și singur. Devenise expert în a se uita pe holul etajului patru, ca să se asigure că avea cale liberă. Așa făcu și acum, rapid și eficient, fericit că nu era nimeni pe coridor. Știa din experiență că în acea perioadă a zilei, majoritatea servitorilor fie se ocupau de diferitele nevoi ale stăpânilor lor, fie erau în aripa lor și vorbeau între ei.

După ce închise ușa de la camera lui, Beau se îndreptă repede spre ușa camerei lui Wilson. Se uită din nou în stânga și în dreapta și își lipi urechea de ușă, ca să se asigure că bărbatul nu era înăuntru. Așteptă două minute. Cum nu auzi nici foit, nici sforăit, hotărî că era sigur să deschidă ușa. Aceasta se deschise, slavă Domnului, iar Beau se uită la camera mică, care era goală.

Ca și a lui, camera era formată numai dintr-un șifonier mic, un pat, un birou și un scaun. Și, ca și într-a lui, nu erau prea multe lucruri prin camera domnului Wilson.

Beau începu căutarea cu biroul, gândindu-se că dacă era să găsească ceva scris, cel mai probabil era în sertar. După o căutare atentă, nu găsi decât câteva bucăți de hârtie ieftină și un condei. Atâta tot.

Își îndreptă apoi atenția spre șifonier. Deschise ambele uși și căută prin hainele și rucsacul bărbatului, verificând chiar și buzunarele. Nimic. Nici măcar o bucată mică de hârtie, un bilet scris în grabă. Se uită sub pat și chiar și în pantofii bărbatului, însă într-un final, fu nevoit să-și recunoască înfrângerea.

„La naiba! La naiba! La naiba!" Beau stătu o clipă în centrul dormitorului, gândindu-se. Va trebui să-l pună pe domnul Wilson să scrie ceva, dar cum?

Nu știa cum, dar știa cui avea să-i ceară ajutorul.

Capitolul 22

După ce nu găsise nimic important în camera domnului Wilson, ziua mersese din ce în ce mai prost pentru Beau. Clayton îi spusese că Worth era în grajd și își făcea bagajul, ca să plece. Avea de gând să renunțe la pariul lor.

Kendall, evident, deja renunțase, având în vedere că bărbatul își aruncase peruca în supă în prezența tuturor invitaților. Dar dacă Worth, care era o persoană foarte competitivă, renunța, atunci ceva era clar în neregulă. Beau se duse la grajd, ca să vadă dacă-l putea face pe duce să se răzgândească, însă întâlnirea se termină numai cu frustrare. Beau nu reuși să-l facă pe Worth să-i spună de ce pariul nu mai conta pentru el. Suspecta că avea de-a face cu Lady Julianna Montgomery, o veche pasiune de-a lui Worth, care participa la petrecerea lui Clayton. Worth nu recunoscuse nimic, dar reacția lui când Beau pomenise numele lui Lady Julianna îi spusese tot ce trebuia să știe. Beau trebui să plece din grajd, știind că Worth se întorcea în Londra. Mare păcat.

Se părea că ambii rivali ai lui deveniseră implicați în niște situații complicate cu domnișoarele de când începuse petrecerea. Era bine că nu le călcase pe urme. Ce avea cu Marianne nu era deloc complicat. Ba era chiar foarte simplu, inclusiv faptul că nici măcar nu-și știau numele real complet. Chiar dacă era câștigătorul unei sume substanțiale, victoria nu era deloc satisfăcătoare. Ambii lui prieteni sufereau. Cum se complicase atât de mult un pariu care păruse atât de simplu? Oftă. Un singur cuvânt explica totul: Femeile.

Ei bine, nu avea de gând să lase aventura lui cu Marianne Notley (sau oricare era numele ei) să îl îngenuncheze.

***

Beau aștepta până când ajunse din nou în pat cu Marianne, noaptea târziu, ca să-i ceară ajutorul. Se hotărî să facă asta după ce-i oferi un alt orgasm.

– Dacă îți cer să mă ajuți cu ceva, promiți că nu o să pui întrebări? spuse el, după ce respirația le revenise la normal.

Un râset se auzi din grămada de păr roșu care încă era întins peste fața lui Marianne.

– Nu, în nici un caz.

Bărbatul se încruntă.

– De ce nu?

– Pentru că mai mult ca sigur că o să vreau să știu ce faci.

– Dar dacă nu pot să-ți spun detaliile?

– Nu poți sau nu vrei? ripostă ea, amintindu-și clar întrebarea pe care i-o pusese despre moartea fratelui ei.

– Bine jucat, răspunse el cu un zâmbet. O trase aproape din nou și îi sărută umărul gol. Marianne, dulce Marianne. Aș putea sta în pat cu tine pentru totdeauna.

Tânăra râse din nou și își dădu părul din ochi, apoi se ridică și se sprijini de perne.

– Cumva, cred că o să te saturi la un moment dat. În plus, cum vezi chestia asta dintre noi terminându-se?

Beau o luă de talie.

– Chiar trebuie să vorbim despre sfârșit?

Era ultimul lucru despre care voia să vorbească. Mai aveau patru zile. Patru zile în care se puteau preface că erau ceva ce nu erau de fapt. Era ciudat. De obicei, îi plăcea să se prefacă că era altcineva, dar acum, devenea melancolic când se gândea la sfârșit.

– Știi că trebuie să se termine, spuse ea. Iar eu, una, aș vrea să știu cine ești cu adevărat înainte de asta.

– A, acum vrei să știi? râse el.

– Mereu am vrut să știu, dar pe măsură ce trece timpul, vreau să știu și mai mult.

– Și eu vreau să știu cine ești, răspunse el.

Se priviră câteva minute, cu un aer încordat și încăpățânat.

– O să pleci înainte să ne întoarcem la casa lordului Copperpot? întrebă ea într-un final.

– Probabil, sau cel puțin la scurt timp după.

Atâta lucru putea să-i spună. Avea de gând să-l găsească pe trădătorul din Bidassoa înainte de terminarea petrecerii. Tânăra se încruntă.

– Nu știi?

– Nu încă.

– E ciudat să spui asta.

– Iar începem. Vrei să-mi spui cine ești și de ce nu-ți folosești numele real?

– Contează? răspunse ea, în timp ce se sprijinea de perne.

– Îmi spui măcar de ce ești aici? întrebă el.

– Îmi spui și tu de ce ești aici? contracară ea și îi aruncă o privire piezișă.

Se fixară din nou cu privirea. Nici unul nu făcea vreun pas pentru a ceda.

– O să-ți spun dacă-mi spui și tu mie, zise ea într-un final.

Privirea lui rămase sceptică.

– Promiți?

– Promit, încuviință ea.

– În regulă. Beau îi ridică mâna de pe pătură spre buzele lui și îi sărută degetele. Și eu îți promit. Știu că e greu să ai încredere, dar o s-o fac dacă o faci și tu. Dar trebuie să promitem și să nu ne mai punem și alte întrebări.

Marianne inspiră adânc.

– Foarte bine. Începe tu.

Beau râse.

– Bine.

Timp de câteva momente, căută cuvintele potrivite, apoi spuse:

– Sunt aici să prind un infractor.

Marianne încuviință.

– Și eu. Pe ucigașul fratelui meu.

Fu ca și cum, pentru o clipă, tot aerul din cameră dispăruse. Se priviră de parcă se vedeau pentru prima oară. Într-un final, Beau își regăsi vocea.

– De ce ar fi aici ucigașul fratelui tău? Ai spus că a murit în război.

– Așa a fost. Și credeam că ai spus că nu o să ne mai punem și alte întrebări.

– Da, dar la naiba, acum vreau să aflu.

– O să-mi spui pe cine cauți?

– Nu.

– Atunci nu o să-ți spun ce s-a întâmplat cu fratele meu. Cred că am spus destul.

Beau se încruntă și mai tare.

– Cum poți să-l găsești pe ucigașul fratelui tău la o petrecere?

– Probabil la fel cum și tu o să-l găsești pe criminalul pe care-l cauți.

Beau o fixă cu privirea. De ce era așa încăpățânată femeia asta? Niciodată nu întâlnise pe cineva la fel de încăpățânat ca el. De obicei, când era fermecător, și cu siguranță când era seducător, le putea convinge pe majoritatea femeilor să-i spună orice voia să afle. Dar Marianne era diferită. Nu avea să-i spună mai multe. Își dădu seama de asta după cât de încleștat îi era maxilarul. Nu avea să mai vorbească.

– Bine, răspunse el, în timp ce-și trase brațul de pe ea și își așeză nervos perna sub cap. Presupun că va trebui să mergem în mormânt fără să ne știm numele de familie.

Marianne râse.

– Eu nu mă gândeam încă la mormântul meu. În momentul de față, nu știu nici măcar ce o să se întâmple mâine.

Beau nu se putu abține.

– Chiar crezi că ucigașul fratelui tău e aici? În casa asta?

Tânăra își coborî privirea spre cearșaf și trasă un cerc mic cu degetul.

– Nu știu.

– Dar e posibil să fie?

– E posibil.

O tăcere apăsătoare se lăsă peste ei și, după câteva minute, Marianne își așeză capul pe umărul lui.

– Știi, asta e o nebunie curată.

– Știu, răspunse Beau, care oftă.

Se aplecă și o sărută pe cap. Peste alte câteva clipe de tăcere, Marianne întrebă:

– O știi pe Albina, menajera lui Lady Winfield?

Capitolul 23

Dimineața următoare, somnoroasă ca în ultimele zile, Marianne călca una dintre rochiile lui Lady Wilhelmina pentru cina care avea să aibă loc în acea seară. Ca de obicei, tânăra și mama ei bârfeau despre petrecere și invitați.

– Ai fi putut să mă răstorni cu o pană seara trecută, când lordul Kendall s-a suit pe dulap și și-a scos peruca pudrată. Imaginează-ți, omul s-a prefăcut că e un servitor. E nebunie curată, spuse Lady Copperpot.

– Mi s-a părut unul dintre cele mai romantice lucruri pe care le-am văzut vreodată, spuse Lady Wilhelmina, oftând. Clar unul dintre cele mai surprinzătoare.

– Nu fi naivă, Wilhelmina, o certă Lady Copperpot. Nu a fost nimic romantic în ce a făcut. A fost șocant. Scandalos. Revoltător, dacă mă întrebi pe mine.

Lady Wilhelmina închise gura, dar nu înainte ca Marianne să observe durerea din ochii ei.

– Sunt supărată că lordul Kendall se pare că e luat. Nu au mai rămas prea mulți burlaci eligibili la petrecere și nici unul nu pare potrivit pentru tine.

Lady Copperpot se încruntă și dădu din cap. Lady Wilhelmina încuviință.

– Da. Se pare că lordul Kendall îi e promis domnișoarei Wharton. Dar nu pot să nu mă întreb dacă lordul Bellingham e și el pe aici, prefăcându-se că e servitor.

– Ce? De ce ai spune asta? întrebă Lady Copperpot, uimită.

Lady Wilhelmina ridică din umeri.

– Cineva mi-a spus că a fost un zvon cum că ducele de Worthington s-a prefăcut că e grăjdar, dar se spune că a plecat.

– Ce?

Fața lui Lady Copperpot se înroși.

– Da, și aseară, la cină, l-am auzit pe lordul Clayton menționându-l pe lordul Bellingham. Cineva l-a întrebat dacă a primit vreo veste de la marchiz.

Lady Copperpot făcu ochii mari și se aplecă în față. Fața ei era roșie și plină de interes.

– Și care a fost răspunsul lordului Clayton?

Lady Wilhelmina făcu un semn, ca și cum se gândea la întrebare.

– Parcă a spus ceva teribil de vag, cum ar fi: „Nu știi niciodată când e posibil să apară Bell".

Marianne icni, iar gheata de piele pe care o ținea îi căzu cu zgomot pe podea.

– Ei bine, nu stau cu sufletul la gură, spuse Lady Copperpot, care o ignoră, ca de obicei, pe Marianne. Eu și tatăl tău avem niște planuri pentru toamnă. O să te logodim, chiar înainte de următorul sezon. Acum o să merg jos, să văd dacă pot să aflu ceva despre vizita lordului Bellingham. Ne vedem la ceai.

Acestea fiind spuse, formidabila doamnă se ridică și ieși din cameră. După ce ușa se închise în urma mamei ei, Lady Wilhelmina oftă tare.

– Nu știu de ce lucruri precum logodnele trebuie să fie așa dificile, spuse ea tare.

Marianne făcu un pas în față, cu mâinile în dreptul șorțului.

– Îmi pare rău că vă e așa greu, milady.

– O, Marianne, bucură-te că nu ești în locul meu, spuse Lady Wilhelmina îmbufnată. E o povară să tot mergi la petreceri, să încerci să găsești soțul potrivit. Nu ai idee cât de greu e.

Tânăra dădu din cap, îndurerată. Marianne nu avea să rateze singura ei șansă de a pune o întrebare foarte nepotrivită.

– Milady, dacă nu vă deranjează, știți care e numele de botez al lordului Bellingham?

Lady Wilhelmina se încruntă și clipi.

– Interesant că întrebi asta, cred că e Beaumont. I se spune Beau.

Marianne înghiți în sec și își frecă urechea.

– Ați spus Beau?

Întrebase din nou doar ca să nu se prăbușească pe podea. Încercase să pară detașată, dar interiorul ei se zdruncina. Lady Wilhelmina oftă din nou.

– Da. Știu asta doar pentru că mama l-a tot repetat, împreună cu alte câteva nume, la începutul sezonului. E unul din cei mai eligibili burlaci din Londra.

Marianne doar încuviință. Nu voia să o facă suspicioasă pe Lady Wilhelmina, dar aceasta părea deschisă în momentul de față, așa că riscă și mai puse o întrebare.

– Se întâmplă să mai știți ceva despre el? Despre lordul Bellingham adică.

Nonșalanța îi dispăruse. Lady Wilhelmina se încruntă.

– Ești dintr-odată interesată de treburile marchizului de Bellingham, Marianne?

Tânăra încercă să-și mențină vocea sub control. Știa că punea probabil niște întrebări teribil de stranii, dar știa și că Lady Wilhelmina era singura persoană pe care o putea întreba asemenea lucruri. Marianne nu putea să le întrebe pe celelalte doamne de la petrecere și nici măcar pe servitori, fără să ridice suspiciuni.

– Eram doar curioasă dacă l-am mai văzut, zise Marianne într-un final. Adică în holul servitorilor. Ați spus că e posibil să se dea drept servitor.

– A, da, bine punctat. Lady Wilhelmina își frecă obrazul. Era evident că începea să se deschidă, acum că vedea avantajele. Să vedem. Îmi amintesc că unele tinere spuneau că e un zvon potrivit căruia lucrează pentru Ministerul de Interne. Evident, nu cred așa ceva. De ce ar trebui un marchiz să lucreze pentru Ministerul de Interne? Nu are sens, dacă mă întrebi.

Își dădu ochii peste cap dramatic.

– Și... Cum arată, milady?

– E posibil să fie cel mai chipeș dintre burlaci, dacă e să mă întrebi pe mine, zise Lady Wilhelmina, cu o privire visătoare în ochi. E înalt, cu părul blond și ochi de un albastru-deschis, ca ai unui înger. E ridicol de chipeș.

Cu doar o simplă fluturare a nărilor care să-i trădeze emoțiile, Marianne încuviință calmă și făcu ultima mișcare de călcat rochia, înainte să o așeze din nou în șifonier.

– Înțeleg, spuse ea. O să fiu cu ochii în patru după el. Dacă nu mai e nimic, cred c-o să mă duc jos, în zona servitorilor, ca să organizez ceaiul de după-amiază.

– E în regulă, Marianne, mulțumesc.

Tânăra ieși repede din cameră. Se forță să meargă încet spre ușa dormitorului și să o deschidă, dar când ajunse pe coridor și închise ușa în urma ei, aproape zbură pe hol, spre scara servitorilor. Odată ajunsă acolo, își lipi spatele de perete și expiră cu putere, în timp ce un amestec de teamă, șoc și uimite o copleșiră.

„Bell? Se preface că e un servitor?"

Numele Beau și Ministerul de Interne? Exact genul de poziție care l-ar fi făcut să caute un infractor. Începuse să bănuiască că era polițist, dar acum nu mai avea dubii. Nicholas Baxter, sau Beau, era marchizul de Bellingham și un spion pentru Ministerul de Interne. Și ea se culcase cu el în ultimele trei nopți. Dumnezeule! Trebuia să scrie o scrisoare foarte importantă.

Capitolul 24

Era două dimineața, iar Beau se retrase în patul lui și își trase pătura peste cap. Apoi înjură. Marianne nu venise. Oare îl aștepta în camera ei? Exista un fel de înțelegere tacită, că aveau să se întâlnească în dormitorul ei. Petrecuse ultimele două ore întrebându-se dacă trebuia să se ducă în camera ei, dar acum era evident. Chiar dacă ea crezuse că el avea să vină, de ce nu îl căutase deja, ca să vadă ce-l reținea?

La naiba! Probabil același lucru care îl împiedicase pe el să se ducă în camera ei. A naibii mândrie! Acum era prea târziu. Dacă se ducea acolo la ora asta, mai mult ca sigur că avea s-o trezească și să se facă de rușine în același timp. Nu aveau o înțelegere. Oricum, nu una scrisă negru pe alb. Așa că de ce nu se simțea în apele lui pentru că nu era cu ea timp de o noapte? Îi spusese prea multe. Știa asta deja. Dorise să afle mai multe despre ea și, deși ar fi putut s-o mintă în privința numelui lui și a motivelor pentru care era acolo, ceva îl făcuse să-i spună adevărul. Conexiunea lor îl făcuse să spună adevărul. La fel cum sperase că tânăra nu-l mințise, nici el nu putuse s-o mintă. Se afla într-o poziție incomodă pentru un spion. Mai ales pentru un spion aflat în mijlocul unei misiuni. Nu avea nici o treabă să se apropie de ea. Absolut nici o treabă. Pentru o clipă, chiar se întrebase dacă Marianne era servitoarea care îl ajutase pe lordul Copperpot să scrie scrisoarea, dar întoarse rapid spatele acestei idei. Pur și simplu refuză să creadă că fusese ea. Deși trebuia să vadă o mostră a scrisului ei înainte să o excludă complet. La naiba! Acum trebuia să strângă două mostre și avea foarte puțin timp la dispoziție.

Petrecuse o mare parte din zi încercând să pună la cale un plan ca să-l pună pe domnul Wilson să scrie ceva. Dar fiecare motiv pe care-l inventa ajungea să fie ceva mai ridicol decât precedentul. Chiar se gândise să ceară ajutorul doamnei Cotswold, dar aceasta

îi spusese clar de la începutul pariului că nu avea să-i trateze diferit de ceilalți servitori. Femeia își asumase răspunderea până la final, chiar și după ce Kendall și Worth își făcuseră bagajele și plecaseră.

Ce știa Marianne mai exact? În ceea ce-l privea, era posibil ca tânăra să-și fi dat seama că el era un spion și se culcase cu el ca să-i îndepărteze suspiciunile. Așa îi trebuia, dacă lăsase garda jos. Îi spusese că era în căutarea unui infractor. Era posibil ca ea să fi ghicit despre cine era vorba. Beau își trecu o mână peste față. Noaptea trecută îl întrebase de menajera domnișoarei Wharton, Albina. Dar când îi spusese că nu o cunoștea pe femeie, Marianne renunțase la subiect. Doar nu credea că menajera lui Frances Wharton fusese implicată în moartea fratelui ei.

Dar asta era problema. Beau avea mai multe întrebări decât răspunsuri în acel moment și nu suporta să se afle într-o asemenea poziție. În ultimele două zile, reușise să se strecoare în camerele lordului Hightower și Cunningham, ca să caute semne ale vinovăției lor. Doar că nu găsise nimic. Iar ascultatul la uși se dovedise inutil. După întâlnirea celor trei nobili, la scurt timp după sosirea lor, nu mai reușise să-i vadă împreună. Și Clayton fusese cu ochii pe toți cei trei bărbați și îi spusese că aceștia nu vorbeau niciodată la cină sau când bărbații beau vin, după. Era frustrant.

Ultima speranță a lui Beau era să obțină o mostră cu scrisul domnului Wilson. Sau al lui Marianne. Marianne. Își aminti că tânăra nu venise în camera lui. Chiar dacă îi ghicise intențiile, asta tot nu-i explica comportamentul. Marianne era mai degrabă genul care ar fi venit să-l confrunte.

Nu. Era foarte posibil ca Marianne pur și simplu să nu-l mai dorească. Și cu toate că nu suporta să se gândească la asta mai mult de o clipă, pentru motive pe care nu voia să le examineze, tot trebui să recunoască acest lucru ca fiind adevărul. Aventura lui cu Marianne se terminase prematur, iar Beau mai avea numai două zile la dispoziție ca să prindă un trădător.

Capitolul 25

Marianne se trezi dimineața următoare transpirată. Îl visase din nou pe Frederick. Se întindea spre ea, îi cerea ajutorul. De fiecare dată când se întindea după el și încerca să-l salveze, acesta dispărea. Tânăra se ridică și inspiră adânc. Îi era rău. Petrecerea avea să se termine ziua următoare și nu era mai aproape să-l găsească pe ucigașul lui Frederick ca atunci când sosise acolo. Marianne îi spusese lui Beau adevărul. Chiar îl căuta pe ucigașul fratelui ei și nu era mai aproape de acest moment de când începuse să lucreze prima oară pentru lordul Copperpot.

Această petrecere fusese un eveniment promițător. O expusese la mai mulți oameni care puteau fi suspecți. Dar petrecerea avea să mai dureze o singură noapte și nu aflase aproape nimic în timpul șederii ei aici.

Îl lăsase pe Beau să-i distragă atenția, trebuia să recunoască asta. Îi era rușine. Dacă nu s-ar fi culcat cu el, poate ar fi avut mai multă energie să-l caute pe ucigașul lui Frederick. Tocmai din acest motiv nu se dusese în dormitorul lui noaptea anterioară.

Dar acela nu fusese singurul motiv pentru care nu se dusese. Adevărul era că se gândise să meargă și să îl lase să facă dragoste cu ea, în timp ce se prefăcea că nu știe cine e. Dar, într-un final, nu putu să facă asta. Să-l sărute, să-l atingă și să-l lase să o atingă, când știa că el e marchiz. Era ceva respingător în toată treaba asta. Când crezuse că el era un servitor sau un polițist, pozițiile lor în viață păreau mult mai egale. Dar acum... acum nu putea să-l atingă știind că era genul de bărbat care putea decide soarta întregii ei familii. Beau era mai puternic decât bănuise vreodată și nu i se părea în regulă să nu-i spună asta.

Mai avusese un motiv să nu se ducă la el noaptea anterioară și era probabil cel mai convingător. Nu mai avea încredere în inima ei când se afla lângă el. Ultima oară când vorbiseră, fusese detașată

când pomenise de finalul aventurii lor, dar verbalizarea acelor cuvinte îi lăsase un gust amar în gură. Dacă alegea să termine totul înainte ca aventura să se termine în mod natural, poate nu avea să fie tristă. Poate avea să simtă că avea control. Poate avea să pară că de la bun început avusese puterea să termine legătura. Amândoi căzuseră de acord că aventura lor nu putea duce nicăieri după terminarea petrecerii. Evitase să se ducă în camera lui ca să-și salveze inima. Și orice alte motive își spusese, știa că acesta este adevăratul motiv pentru care nu se dusese la el. Ieri, după ce vorbise cu Wilhelmina și aflase identitatea lui Beau, Marianne se dusese în dormitorul ei și le scrisese oamenilor care o ajutau, cerând un răspuns de la ei cât mai repede posibil. Primi unul în grabă chiar în acea dimineață. Scrisoarea ajunsese în holul servitorilor laolaltă cu restul corespondenței și o luă repede când doamna Cotswold îi strigă numele. Apoi se duse într-un loc retras, sub scări, ca s-o citească. Ochii lui Marianne scanară pagina și tânăra rămase cu gura căscată.

O mai citi încă o dată, ca să se asigure că înțelesese bine. Apoi o mai citi încă o dată, ca să fie sigură. Nu-i venea să creadă ochilor cuvintele de pe pagină.

O citi a patra oară, dar era clar. Generalul Grimaldi nu făcea greșeli. Trebuia să vorbească cu Beau.

Capitolul 26

Afurisita de petrecere urma să se termine ziua următoare, iar Beau nu era mai aproape de descoperirea trădătorului. Singurul lucru pe care-l putea spune despre acest eveniment era că câștigase pariul, dar ar fi dat orice ca să-l găsească pe trădătorul de la Bidassoa.

Reușise în sfârșit să găsească un motiv ca să-i ceară domnului Wilson să scrie ceva. Beau se prefăcu că se rănise la mână și împinse o foaie de hârtie și tocul spre bărbat, care stătea lângă el în camera de mese a servitorilor.

– V-ar deranja tare să terminați această scrisoare pentru sora mea din Londra? întrebă el.

Domnul Wilson îl privi cu dezgust și suspiciune, dar scrise ultimele două propoziții pe care Beau i le dictă, apoi îi dădu scrisoarea înapoi și spuse:

– Poftim, e bine așa?

Beau îi mulțumi bărbatului și studie scrisul acestuia, dar știu din clipa în care Wilson începuse să scrie că nu el era autorul scrisorii din Bidassoa.

Ultima încercare a lui Beau de a găsi trădătorul era și mai nebunească decât să se prefacă a avea o rană la mână. Chiar se strecurase în camera lui Marianne, îi găsise jurnalul și examinase câteva pagini din el. Se asigură că nu se uită la cele mai recente pagini scrise, dacă existau. Nu voia să-i invadeze complet intimitatea. Oricum se simțea ca un nemernic pentru că o suspecta, dar nu și-ar fi făcut treaba dacă nu ar fi exclus-o. Și exact asta și făcu. Scrisul ei de mână era minunat, nu semăna deloc cu zgârieturile făcute de trădătorul de la Bidassoa.

Marianne nu venise în camera lui noaptea trecută. Toată ziua încercase să ignore acest gând, dar nu reușise. Nici măcar nu o văzuse de alaltăieri. Începea să creadă că tânăra îl evita. Dar de ce? La

cum era situația, știa că era posibil să nu o mai vadă până la finalul petrecerii, iar gândul ăsta îi provoca greață. Aștepta ultima scrisoarea de la Ministerul de Interne, cea în care avea să primească următorul set de ordine. Cum nu făcuse nici un progres în ceea ce privește trădătorul, se aștepta să i se comande să continue investigația, dar deja îl exclusese pe lordul Copperpot. Era puțin probabil să i se ceară să rămână cu familia. Ce rost ar fi avut?

Beau se plimba prin dormitorul lui mic în timp ce formula propoziții în gând. Oare trebuia să se ducă la Marianne și s-o întrebe de ce dispăruse din viața lui? Sau era mai bine să plece în tăcere după terminarea petrecerii, fără să-i adreseze vreun cuvânt, și să se bucure de amintirile nopților petrecute împreună?

O bătaie la ușă îi întrerupse gândurile. Se duse la ușă și o deschise agresiv.

Clayton stătea în ușă, cu un zâmbet șiret pe față.

– Îți jur că primești mai multe scrisori decât mine, și eu locuiesc aici.

Vicontele intră în dormitorul mic, ținând o scrisoare nouă între degete.

Beau nu avea chef să se prefacă, luă scrisoarea de la prietenul lui și o deschise.

Privirea lui scană pagina.

– Iisuse!

– Ce e? întrebă Clayton, entuziasmat. Vicontele se aplecă, de parcă voia să se uite la conținutul scrisorii. Ce scrie?

– Îmi pare rău, nu pot să-ți spun.

Beau lăsă scrisoarea și mâna să-i cadă într-o parte și se duse la fereastră.

Scană pagina încă odată, ca să se asigure că citise bine. Nici într-o sută de ani nu ar fi ghicit așa ceva. Nici într-o mie. Citi scrisoarea pentru a treia oară. Cuvintele nu se schimbau. Spuneau exact ce crezuse și primele două dăți.

– Îmi cer scuze, Clayton, dar trebuie să plec.

Beau se întoarse și trecu de viconte. Odată ajuns în hol, se uită în stânga și-n dreapta. Nu mai era nimic de dezbătut. Unde era? Trebuia s-o găsească pe Marianne imediat.

Capitolul 27

Marianne fusese de negăsit pentru tot restul zilei. Avea nevoie disperată să vorbească cu Beau, dar voia să aștepte până când aveau intimitate și se puteau bucura de mantia întunericului. Petrecuse cea mai mare parte a zilei în anticamera lui Lady Wilhelmina, ocupându-se de niște obiect de lenjerie. Alese locația pentru că, cel mai probabil, Beau nu avea s-o caute vreodată acolo. Planul ei fusese un succes. Nu se întorsese în dormitorul ei decât după ce Lady Wilhelmina se întorsese de la cină. Marianne o ajutase pe tânără să se schimbe în cămașa de noapte, apoi se întorsese în dormitorul ei de la etajul patru. Chiar și după, așteptă o oră ca să iasă încet pe coridor, îndreptându-se spre camera lui Beau.

Bărbatul răspunse imediat la bătaia la ușă, ca și cum aștepta pe cineva. Maxilarul îi era încordat și era tras la față. Cel mai grăitor lucru era însă că nu spuse nimic. Doar se dădu la o parte și deschise ușa destul cât Marianne să intre. Și tânăra rămase tăcută când păși înăuntru. Așteptă ca Beau să închidă ușa în urma ei înainte să se întoarcă spre el.

– Beau, eu...

– Presupun că și tu ai primit o scrisoare.

Vocea lui era lipsită de orice urmă de emoție. Foarte bine. Dacă așa avea să se poarte, și ea avea să facă la fel.

– Da, răspunse Marianne scurt, atentă să-și mascheze emoția din voce.

Beau se duse spre biroul mic din fața ferestrei și își luă scrisoarea.

– Văd că n-ai ars-o pe a ta, spuse ea.

– Nu, nu am făcut-o. Tu o ai pe a ta?

Fața lui rămase inexpresivă. Începea s-o alarmeze. Marianne scoase din buzunarul șorțului scrisoarea pe care o purtase cu ea toată ziua.

– Da.

– Presupun că nu o să mi-o citești până când nu ți-o citesc pe a mea?

Vocea lui era aspră.

– De ce nu facem schimb?

– Excelent. Așa o să știe fiecare că celălalt nu minte... măcar acum.

Tânăra îi întinse scrisoarea ei, iar el i-o dădu pe a lui. Amândoi le citiră repede.

Marianne închise ochii. Scrisoarea lui Beau spunea același lucru ca și a ei.

Agent B,

Până acum ți-ai dat seama că avem doi agenți la petrecerea lui Clayton. Trebuie să lucrezi cu Agent M ca să-l aduci pe trădătorul de la Bidassoa în fața justiției. Ordinele tale sunt să te întorci cu familia la moșia lordului Copperpot și să aștepți instrucțiuni, în timp ce continui investigația.

Baftă.

G

Beau fu primul care vorbi.

– Ești agentul M.

Marianne încuviință.

– Tu ești agentul B.

– Vinovat.

Își trecu mâinile prin păr și se duse spre fereastră.

– La naiba! Nu-mi place să lucrez cu cineva.

– Nici mie, răspunse ea.

Beau se întoarse spre Marianne.

– Ce știi despre trădătorul de la Bidassoa? Ai spus că fratele tău a fost ucis. Ai spus că de fapt cauți un ucigaș, nu un trădător.

– Fratele meu chiar a fost ucis. De către trădătorul de la Bidassoa. Fratele meu a fost soldatul Frederick Elssworth.

Capitolul 28

Beau făcu ochii mari.

– Pe naiba! Fratele tău a fost soldatul care a interceptat scrisoarea? Cel care a dus-o la Wellington?

Beau petrecu următoarele clipe încercând să înțeleagă cum era posibil așa ceva. În primul rând, și Marianne era spion. Fusese atât de captivat de ea, că nu văzuse indiciile care erau fix sub nasul lui. Așa îi plăcea generalului Grimaldi, comandantul lui, să facă lucrurile. Deseori punea doi agenți în aceeași locație, ca să-i testeze. Apoi, în final, erau acolo ca să se ajute unul pe altul.

Doar că Beau nu crezuse niciodată că Grimaldi avea să-i facă lui așa ceva, cu atât mai puțin cu o femeie spion. Beau nu se așteptase la așa ceva. Asta era vina lui.

În al doilea rând, se părea că fratele lui Marianne era soldatul care fusese împușcat după ce interceptase scrisoarea trădătorului de la Bidassoa de la francezi. După ce dăduse scrisoarea, soldatul Ellsworth murise în fața lui Wellington și primise post-mortem o medalie pentru curaj. Beau nu ghicise niciodată că fratele ei și acest erou erau una și aceeași persoană. Nu ar fi avut nici un motiv s-o facă.

Marianne se rezemă de peretele de lângă ușă.

– Da. Adevărul e că am început să-l caut pe ucigașul lui Frederick din clipa în care am aflat ce i s-a întâmplat.

– Cum ai ajuns să lucrezi cu Grimaldi? întrebă Beau.

Tânăra păși spre fereastră, încrucișându-și brațele la piept.

– Inițial, doar m-am dus la Londra. Îi căutam pe bărbații care făceau parte din comitetul special, cei care știau despre planurile armatei britanice de la Bidassoa. Am aflat că erau trei suspecți.

– Cunningham, Hightower și Copperpot, spuse Beau.

– Exact. Lady Courtney, fosta mea angajatoare, m-a ajutat cu o referință, dar a fost noroc pur faptul că Lady Wilhelmina căuta o menajeră tot atunci. Am găsit anunțul în ziar.

– Asta tot nu explică modul cum ai ajuns să lucrezi cu Grimaldi.

Marianne încuviință.

– Grimaldi m-a găsit pe mine.

– Bineînțeles c-a făcut-o.

Beau își puse mâinile în șold și blestemă încet. Povestea era tipică pentru Grimaldi.

– Auzise zvonuri că puneam multe întrebări despre comitetul special și m-a căutat într-o zi. L-am întâlnit într-un parc, aproape de reședința familiei Copperpot din Londra.

– Și știa cine ești, nu-i așa?

Beau continuă să dea din cap. Marianne încuviință.

– Da. A știut imediat că sunt sora soldatului ucis. I-am spus că nu o să mă opresc din căutarea ucigașului lui Frederick, așa că mi-a cerut să lucrez alături de el.

Beau crezu fiecare cuvânt. Exact așa îi plăcea lui Grimaldi să lucreze. Acesta apărea când avea nevoie de cineva și convingea acea persoană să lucreze pentru el. Dar habar n-avea de ce nu-i spusese și lui Beau de acest secret.

– Până azi nu ai știut că lucrez pentru Grimaldi? întrebă Beau, care o fixă pe Marianne cu privirea, ca să vadă dacă aceasta spunea adevărul.

– Nu până când nu am citit scrisoarea de dimineață, răspunse ea obosită și resemnată.

Spunea adevărul. Devastarea din răspunsul ei asta dădu de înțeles. Oglindea felul în care se simțea Beau. Acesta se îndepărtă de ea și își frecă ceafa.

– Iartă-mă că întreb asta, dar nu ai spus că ai și un frate mai mare? De ce nu îl caută el pe ucigașul lui Frederick?

Tânăra își țuguie buzele și își arcui sprâncenele.

– E un mod drăguț de a întreba de fapt de ce sunt implicată în toată treaba asta, având în vedere că sunt femeie, iar răspunsul e că, indiferent de sexul meu, în momentul în care am aflat că fratele meu a fost ucis, am jurat să-l răzbun. Bărbaților li se permite să simtă așa ceva. Nu văd nici un motiv pentru care femeile să nu aibă voie să facă asta. Și dacă vrei să știi, fratele meu mai mare a fost prins de francezi.

Beau blestemă încet.

– Îmi pare rău. Bineînțeles că ai dreptul să răzbuni uciderea fratelui tău. Doar că... Toată treaba asta m-a luat prin surprindere și nu sunt obișnuit să fiu luat prin surprindere.

– Și eu pot să spun același lucru... că tot vorbim de luat prin surprindere... Aveai de gând să-mi spui că ești marchiz?

Beau ridică privirea spre ea.

– Cine ți-a spus asta? Avea o expresia confuză pe față și reciti scrisoarea din mâinile lui. Nu scrie nimic despre asta aici.

– Știu. Mi-am dat seama singură de asta.

Beau se mușcă de interiorul obrazului și coborî mâna odată cu scrisoarea. Fusese întrecut de un alt spion. O femeie spion. O femeie spion de care era ridicol de atras. Refuză să-i pună întrebarea care-i stătea pe vârful buzelor: se prefăcuse când se culcase cu el? O făcuse doar ca să se apropie de el, să afle mai multe despre cine e? Pentru că în privința asta, el nu se prefăcuse. Nici măcar pentru o clipă.

– Poți să-mi spui cum ți-ai dat seama de asta?

Trebuia să se asigure că nimeni altcineva nu mai știa.

– Nu-ți face griji, răspunse ea, ghicindu-i îngrijorarea. Nu mai știe nimeni altcineva. După ce mi-ai spus că te cheamă Beau, le-am auzit pe Lady Copperpot și Wilhelmina vorbind de un „Lord Bellingham". Și au pomenit faptul că lordul Clayton s-a referit la el spunându-i „Bell". După asta, am pus informațiile cap la cap când Lady Wilhelmina mi-a spus că numele de botez al lordului Bellingham e Beaumont.

– La naiba! Beau dădu din cap. Știam că nu ar fi trebuit să-ți spun numele meu.

– Ei bine, acum că l-am aflat, ar trebui să-ți spun și numele meu complet. Așa cum ți-am zis deja, numele meu creștin e Marianne. Dar ca și fratele meu, așa cum probabil ai ghicit deja, numele de familie e Ellsworth, nu Notley. Notley a fost numele de fată al mamei mele.

Beau aruncă scrisoarea pe biroul din fața lui și se îndreptă spre fereastră.

– Presupun că ar fi trebuit să ne spunem mai multe înainte să... ne culcăm împreună.

– Nu regret nimic, zise ea, ridicând capul.

– Nici eu.

– Nu regret, dar cred c-ar fi mai bine să nu repetăm mișcarea, continuă Marianne. Mai ales acum, când știm că amândoi lucrăm pentru generalul Grimaldi. Și acum, că mi-am dat seama că ești marchiz, spuse ea, ferindu-și privirea.

– Sunt de acord, răspunse Beau, deși nu era sigur că era, într-adevăr, de acord.

Dar putea înțelege de ce tânăra avea părerea asta și nu voia să facă nimic ca ea să se simtă incomod.

Voia să o întrebe de ce nu venise la el în ultimele două nopți, dar suspecta că știa deja răspunsul. Marianne îi aflase identitatea și nu fusese pregătită să vorbească cu el.

– Nu vreau să... complicăm lucrurile.

– Exact. Să nu complicăm lucrurile. Mă bucur că suntem de aceeași părere. Mai ales când se pare că și ordinele tale sunt să te întorci în casa lordului Copperpot după terminarea petrecerii.

– Așa se pare, răspunse el stoic. Singurul indiciu rămas e lucrul despre care vorbeau Cunningham, Hightower și Copperpot când i-am auzit în birou în acea zi. Presupun că Grimaldi vrea să aflăm mai multe despre asta.

– Deci tu ascultai la ușă în ziua aia? întrebă Marianne cu un zâmbet ironic pe față.

– Vinovat.

– Eu de ce crezi că treceam pe acolo? Încercam să aud.

Îi făcu cu ochiul. Beau dădu din cap, dar și râse. Fusese păcălit bine de Grimaldi și de Marianne. Nu putea s-o dea întoarsă. Fusese un fraier arogant. Marianne deveni serioasă din nou.

– Dacă o să te întorci la moșia lordului Copperpot, va trebui să-l convingi pe domnul Broughton să stai mai mult, zise ea.

Beau ridică din umeri.

– Nu-mi fac griji pentru asta. Am metodele mele.

– Și anume?

Marianne își puse mâinile în șold și se legănă pe călcâie. Beau o privi.

– De obicei implică bani.

– Am înțeles. Trebuie să fie destul de convenabil să folosești bani ca să rezolvi probleme.

– Te asigur că e. Beau încă încerca să proceseze evenimentele din acea zi. Foarte bine. În viitorul apropiat, se pare că va trebui să lucrăm împreună ca să-l găsim pe trădătorul de la Bidassoa.

– Așa se pare, răspunse Marianne. Și ești de acord că nu o să ne continuăm relația fizică?

Beau îi aruncă o privire piezișă.

– Am de ales?

– Nu.

– Atunci bineînțeles că sunt de acord.

Tânăra întinse mâna spre el.

– Parteneri?

– Parteneri, încuviință el, dând mâna cu ea.

Dumnezeu să-l ajute. Pentru prima oară în viața lui, avea un partener.

Capitolul 29

Moșia de la țară a lordului Copperpot, octombrie 1814

Nu fusese prea dificil să-l convingă pe domnul Broughton să renunțe la poziția lui ca valet al lordului Copperpot pentru viitorul apropiat. Așa cum se așteptase, o sumă frumoasă de bani și promisiunea că avea o poziție asigurată pe viitor fuseseră îndeajuns ca să-l convingă pe bărbat să-și ia o vacanță mai lungă. Iar lordul Copperpot era și el încântat să-l aibă în continuare pe Beau ca valet. Îi plăcuse munca lui și probabil îi plăcea și să nu își facă griji pentru starea de sobrietate a valetului său.

Săptămânile treceau însă, iar Beau simțea că înnebunește. Nu era vorba de munca de valet, asta devenise o rutină. Nu. Problema lui cu săptămânile petrecute pe moșia lordului Copperpot era apropierea de Marianne. Mai exact, faptul că se afla în compania ei destul de des și o dorea la fel de mult ca întotdeauna, doar că nu putea face nimic în privința asta.

Monotonia zilelor lui era întreruptă numai de momentele când o vedea pe Marianne și de scrisorile pe care le primea de la Kendall. Contele nu-și punea adresa pe scrisorile pe care le scria și nici nu le inscripționa, așa cum avea dreptul să o facă, ca membru al parlamentului. Nici nu le sigila cu blazonul lui. Oricare dintre aceste acțiuni ar fi atras prea multă atenție asupra corespondenței. Kendall scria pe hârtie simplă, nu pergament, și Beau putea să primească scrisorile zilnic fără ca servitorii de la moșie să creadă că ceva era în neregulă. Scrisorile lui Kendall îl informau pe Beau că Kendall și domnișoara Wharton urmau să se căsătorească în primăvară. Se părea că contele își găsise dragostea vieții în perioada când se dăduse drept servitor la petrecere. Worth avea însă probleme. Potrivit spuselor lui Kendall, după ce renunțase la pariu, ducele plecase de la petrecere și, de când se întorsese în Londra, nu făcuse

decât să bea. Se pare că starea lui se înrăutățise în urmă cu câteva săptămâni, când primise invitația la nunta lui Lady Julianna Montgomery cu marchizul de Murdock.

Worthington era îndrăgostit de Lady Julianna. Mereu fusese, dar când Beau se dusese în grajd, la petrecerea lui Clayton, și încercase să-i spună asta, ducele refuzase să-l asculte. Ce nemernic încăpățânat! Acum Beau era la câteva ore depărtare, în Guildford, și nu putea să țină unul dintre faimoasele lui discursuri ca să-l facă pe Worth să fie rezonabil. Kendall era nevoit să-l ajute pe Worth în această perioadă dificilă. Din fericire, Kendall raportase că își dăduse sarcina să se asigure că Worth nu bea până intra în mormânt, în timp ce asculta poveste după poveste despre minunata Lady Julianna.

Când nu se gândea la prietenul lui care suferea din dragoste sau la identitatea trădătorului, Beau avea destul timp să se gândească la Marianne. O vedea în fiecare zi. Drumurile lor se intersectau de mai multe ori pe zi chiar, deoarece lordul și Lady Copperpot stăteau în dormitoare cu uși alăturate. Deseori, o vedea pe coridor, când ieșeau amândoi din cameră.

Dormitorul lui Lady Wilhelmina era chiar vizavi de camerele părinților ei, și când Marianne nu ieșea din dormitorul lui Lady Copperpot, unde ajuta cu treburile, din moment ce doamna Wimbley încă nu se simțea prea bine, Marianne ieșea din dormitorul tinerei.

Beau mereu dădea din cap când o vedea, pe post de salut. Uneori, unul dintre ei spunea ceva, cum ar fi „Bună", dar în cea mai mare parte a timpului se purtau ca și cum abia se cunoscuseră. Clar nu se purtau ca și cum petrecuseră vreodată trei nopți de pasiune unul în brațele celuilalt.

Marianne nu părea să aibă nici o problemă cu înțelegerea lor, să-și țină mâinile departe unul de altul, în timp ce lucrau să descopere trădătorul. O dată pe săptămână, se întâlneau pe fugă ca să compare notițele. De obicei, făceau asta în fiecare luni dimineață.

După ce aranja hainele lui Lady Wilhelmina înainte să coboare în camera de mese a servitorilor, Marianne ieșea din dormitorul tinerei la opt și jumătate. Cam pe la ora asta, Beau se asigura că termina de aranjat hainele lordului pentru ieșirea sau evenimentul

planificat de lordul Copperpot pentru mai târziu. Bărbatul ieșea din dormitorul acestuia și se întâlnea cu Marianne lângă scara servitorilor, în capătul holului, la fel cum făcuseră și pe moșia lui Clayton.

Nu stăteau mai mult de cinci minute împreună. În tot acest timp, Beau se prefăcea că parfumul părului ei nu îl făcea să vrea să-i dea jos agrafele, ca să-și plimbe degetele prin el. Se prefăcea că pistruii de pe nasul ei nu-l făceau să vrea să îi sărute pe fiecare în parte. Și se mai prefăcea și că simpla ei apropiere nu-l făcea să se întărească. Dar toate aceste lucruri erau adevărate și, ușor-ușor, îl înnebuneau.

Perioada pe care o petreceau împreună era scurtă pentru că nu era mare lucru de raportat. Beau se convinsese de mult că lordul Copperpot nu era vinovatul. În perioada petrecută la moșie, Beau reușise să-i întrebe pe toți servitorii lui Copperpot dacă știau să scrie și inventase scuze să le vadă scrisul. Nici unul nu se potrivea cu scrisul trădătorului de la Bidassoa.

În timpul întâlnirilor săptămânale dintre Beau și Marianne, de obicei fiecare spunea că nu avea nimic nou de raportat și apoi încuviința rigid către celălalt, în timp ce unul dintre ei urca scările și celălalt le cobora. Toată rutina deloc satisfăcătoare îl făcea pe Beau să vrea să lovească peretele de fiecare dată când se termina.

De fapt, singurul progres pe care-l făcuseră în investigația lor era că descoperiseră despre ce vorbiseră cei trei nobili în biroul din casa lui Clayton.

Ministerul de Interne interceptase niște scrisori între lordul Copperpot, lordul Hightower și lordul Cunningham, trimise după petrecere, care indicau că cei trei plănuiau... un bal. O afurisită de petrecere. Nimic clandestin. Nimic suspicios. Iar când Beau se gândea la bucățile de conversație pe care le auzise acasă la Clayton, își dădu seama că exact asta ascultase. Trei tați care plănuiau balul comun pentru fiicele lor care nu erau logodite.

Reședința din Londra a lordului Copperpot urma să fie locul balului, care avea să aibă loc în seara lui 14 octombrie. Iar cei de la Ministerul de Interne le spuseseră clar lui Beau și Marianne că trebuiau să rămână pe moșia lui Copperpot până atunci, apoi să se ducă la Londra la bal cu familia și să continue investigația.

După aproape două luni chinuitoare pe moșia lordului Copperpot, urmau să plece la Londra ziua următoare, cu două zile înainte de bal. Beau pusese deja la cale un mod de a călători cu Marianne singur în trăsură.

Capitolul 30

Ziua următoare, dis-de-dimineață, Marianne intră în trăsura pentru servitori și așteptă ca restul servitoarelor să i se alăture. Cum trecuse aproape jumătate de oră și era în continuare singură, începu să se întrebe ce le reținea pe celelalte femei.

Trăsura începu să se miște, iar ea se pregătea să scoată capul pe fereastră și să-i spună birjarului să le aștepte și pe colegele ei, dar apoi ușa se deschise și Beau sări înăuntru.

Se așeză în fața ei, cu un zâmbet larg pe față, și-și aranjă haina, relaxat. Marianne îl privi uimită.

– Ce faci? Unde sunt domnișoara Harper și doamna Wimbley?

Beau se rezemă de canapea.

– Le-am convins să meargă cu servitorii.

– Cu servitorii? Dar nu se cuvine.

Marianne se încruntă.

– Poate că nu, dar banii pe care i-au primit merită riscul.

Marianne își încrucișă brațele la piept.

– Ai impresia că poți să plătești orice servitor sărac și o să obții ce vrei, nu-i așa?

Lui Beau îi dispăru zâmbetul de pe față.

– În nici un caz. M-am gândit că le fac o favoare. Le-am dat amândurora mai mulți bani decât câștigă în șase luni.

– Nu poți să cumperi tot, zise Marianne, cu pumnii încleștați.

– Nu am ce face dacă am bani, la fel cum ele nu au ce face că nu au. Ce te-ai aștepta să fac cu banii mei, dacă nu să-i folosesc pentru genul ăsta de lucruri?

– Nu am de unde să știu, niciodată nu am fost bogată.

Se simți puțin arțăgoasă după explicația lui perfect rezonabilă despre cum Beau nu avea ce face în privința faptului că avea bani. Bărbatul se hotărî să schimbe subiectul și îi aruncă o privire serioasă.

– Chiar te face atât de nefericită gândul de a călători spre Londra singură cu mine?

Marianne se uită pe geam, gândindu-se pentru o clipă la cuvintele lui. Călătoria spre Londra de la moșia lordului Copperpot avea să dureze jumătate de zi. Avea dubii că aveau să rămână singuri în trăsură în tot acel timp, dar ceva din ideea de a fi atât de aproape de el, atât de singură cu el, o puse pe Marianne pe gânduri.

Adevărul era că nu avea încredere în ea singură cu el. În ultimele săptămâni, se asigurase că nu petreceau timp singuri, cu excepția întâlnirilor lor săptămânale. Iar acelea erau destul de sigure, pentru că se terminau repede.

Însă fuseseră câteva nopți când avusese nevoie de toată forța ei ca să nu se ducă la el și să nu-l implore să facă din nou dragoste cu ea.

Nu se dusese din două motive. Primul, ea fusese cea care propusese să mențină lucrurile la nivel strict profesional. Dacă se ducea în camera lui, pregătită să-și încalce propriul angajament, își pierdea credibilitatea. Iar al doilea motiv – era posibil ca aventura lor să nu se termine cu bine. Doar i-ar fi frânt inima. Bărbatul era un marchiz, iar ea o servitoare. Nu era ca și cum se puteau căsători. În nici un caz. Cu cât era mai aproape de Beau, cu atât mai dificil avea să fie când va veni momentul să se despartă. Și avea intenția ca inima ei să fie intactă când acel moment va sosi.

– Ei bine? Presupun că voiai să vorbești cu mine singură, altfel nu te-ai fi dat atât peste cap să rămânem singuri, spuse ea, în timp ce trăsura înainta pe drum.

– Ai presupus corect. Trebuie... trebuie să facem un plan pentru când ajungem la Londra. Lordul Hightower și lordul Cunningham vor fi amândoi la bal, iar unii oaspeți e posibil să stea acolo peste noapte, chiar dacă au case în oraș. Nu e neobișnuit.

Speranța naivă a lui Marianne, cum că Beau dorise să meargă singur cu ea ca să-i spună ceva personal, cum ar fi că o dorea, că nu suporta să nu o mai sărute din nou, muri repede. Tânăra dădu din cap și se îndreptă, inspirând adânc. Foarte bine. Dacă Beau voia să vorbească despre misiunea lor, putea să facă asta.

– Sunt de acord. Am întrebat-o pe Wilhelmina dacă știe pe altcineva care o să petreacă noaptea în casa. A spus că nu e sigură.

– Nu contează. O să aflăm când ajungem acolo.

– Foarte bine, spuse Marianne. Ce o să facem în noaptea balului?

– O să fie important să ne uităm la orice interacțiune între lorzii Copperpot, Hightower și Cunningham. O să fiu curios să-i văd pe Hightower și Cunningham.

– Da, sunt de acord că lordul Copperpot nu e omul pe care-l căutăm.

– Există vreun loc din casa londoneză a lui Copperpot de unde să urmărim ce se întâmplă în sala de bal? Dacă mă vede vreunul dintre bărbați, e posibil să mă recunoască.

Marianne simți cum obrajii îi luară foc. Da, exista un astfel de loc, dar nu voia să recunoască asta. Deseori se strecurase în alcovul mic aflat deasupra scenei pentru muzicieni din sala de bal. De acolo puteai vedea dansul. Îi plăceau foarte mult muzica, rochiile și mesele pline de băutură și flori. De câteva ori primăvara trecută, când familia Copperpot organizase un bal sau o petrecere mare în sala de bal, lui Marianne îi plăcuse să privească totul în tăcere din alcov.

– Știu un loc, spuse ea. O să ți-l arăt.

Beau încuviință.

– Tu să fii cu ochii pe lordul Cunningham. Eu o să mă uit la lordul Hightower.

– Foarte bine, dar va trebui să mi-l arăți pe lordul Cunningham. Spre deosebire de tine, nu i-am întâlnit pe nici unul dintre ei înainte.

Beau încuviință din nou.

– O să ți-i arăt.

Între ei se lăsă tăcerea pentru câteva minute. Fiecare se uita pe fereastra trăsurii, la peisaj. Toamna se lăsa ușor peste zona rurală a Angliei, iar frunzele începeau să-și schimbe culoarea. Într-un final, Beau spuse:

– Care sunt aranjamentele de cazare de la casa londoneză? Pentru servitori adică.

– Ca și la moșie, servitorii sunt cazați în camere private, la etajul patru. Familia stă la etajul doi, iar invitații sunt la al treilea.

Beau ridică din sprâncene.

– Iar servitorii sunt separați după sex?

– Femeile sunt în partea dreaptă, iar bărbații în stânga, dacă la asta te referi.

– Păcat, spuse el, dând din cap.

– De ce?

În clipa în care rosti întrebarea, știu că în scurt timp avea s-o regrete. Dar chiar și așa, nu se putu abține.Privirile li se întâlniră.

– Pentru că, de la ultima oară când am fost împreună în casa lui Clayton, nu a trecut o noapte în care să nu vreau să vin în dormitorul tău.

Capitolul 31

Casa de la Londra a lordului Copperpot, 14 octombrie 1814

Poate că Beau nu ar fi trebuit să-i spună ce-i spusese în trăsură în urmă cu două zile. După ce făcuse asta, regretase. Marianne nu spusese nici un cuvânt. Doar inspirase adânc și se întorsese să se uite pe geam, în tăcere. Însă ce spusese în acea dimineață fusese purul adevăr. Poate era unul incomod, dar unul pe care se hotărâse, într-un final, să-l recunoască. Dacă nu aveau să mai petreacă împreună vreo noapte, nu avea să fie pentru că Marianne nu știa sentimentele lui. O dorea. Mereu o dorise. Chiar și acum o dorea. Restul drumului, călătoriseră în tăcere, iar când ajunseră, Beau făcuse deja schimb de locuri cu servitoarele, iar de atunci, nu o prea mai văzuse pe Marianne... până în acea seară.

Balul era în toi când o întâlnise la scara servitorilor, la etajul patru, ca să coboare împreună. Invitații începuseră să vină puțin după ora opt, iar Marianne apăruse aproape de ora zece. Tânăra nu mai purta rochia ei albastră de servitoare, ci o rochie albă, simplă, care nu semăna cu restul rochiilor ei. Flori mici brodate se vedeau la gât și la linia tivului. Părul ei de culoare aprinsă era strâns într-un coc, iar ochii ei albaștri străluceau.

Se părea că-l iertase pentru remarca din trăsură, pentru că în acea seară îi zâmbi cald.

– Bună seara, domnule Baxter, spuse ea râzând, în timp ce făcu o reverență.

– Domnișoară Notley, răspunse el, făcând o plecăciune. Îi oferi brațul. Arăți minunat. Vrei să participi la bal cu mine în seara asta? De la distanță.

Zâmbetul ei era superb, iar când tânăra își puse mâna pe brațul lui, Beau simți fiori. Mereu o considerase minunată, dar niciodată nu o mai văzuse așa. Zâmbitoare, îmbrăcată într-o rochie frumoasă, ca și cum nu avea nici o grijă pe lume.

Majoritatea celorlalți servitori erau jos, în camera destinată lor. Pregăteau mâncare și băutură ca să le ducă în sala de bal. Dacă nu aveau treabă, vorbeau și râdeau între ei. Beau putu să o escorteze pe Marianne pe scări, până la etajul al doilea, fără să se întâlnească cu alți servitori.

În clipa în care ajunseră la ușa care dădea spre coridorul de la etajul al doilea, unde erau dormitoarele membrilor familiei, Marianne își trase mâna și deschise ușa puțin. Trase cu ochiul. Se părea că nu era nimeni pe coridor, pentru că spuse:

– Vino după mine.

Îl conduse în fața unei uși mici, care nu semăna cu celelalte. Părea să fie o ușă de serviciu.

– Ce e asta? șopti Beau, în timp ce Marianne trăgea de mâner, ca să deschidă ușa care era evident blocată.

– Nu mulți oameni știu de locul ăsta, îi șopti ea.

– Cum ai găsit-o?

Marianne râse.

– Sunt spion, nu-ți amintești? Am căutat prin toate cotloanele casei.

Beau zâmbi și dădu din cap. Trebui să se aplece ca să o urmeze. Când ușa se închise în urma lor, rămaseră învăluiți în întuneric. Acorduri muzicale de la sala de bal îi ajunseră la urechi.

– Marianne?

– Imediat.

Beau auzi un zgomot ascuțit și o explozie lumină spațiul. Marianne aprinsese o lumânare de pe o masa micuță, aflată lângă ușă.

O parte a spațiului îngrămădit era luminată. Lipită de pereți, se afla niște mobilă veche, dar în afară de asta, camera era goală. Marianne ridică lumânarea și Beau continuă să stea aplecat în timp ce tânăra îl conducea prin camera mică și printr-un pasaj și mai îngust. Muzica se auzea din ce în ce mai tare în timp ce înaintau. Când ajunseră la capăt, se aflau într-o cameră cam la fel de mare ca aceea din care plecaseră. Un scaun șubred de lemn se afla într-un capăt, iar sunetul muzicii se auzea și mai clar.

– Acolo.

Marianne se îndreptă spre scaun. Beau o urmă din nou și, când ajunse lângă scaun, văzu clar că în perete era un spațiu mic, ca o

fereastră, acoperit cu bucăți de lemn. De acolo se vedea toată sala de bal. Când privi în jos, văzu că muzicienii erau sub ei.

– Din sala de bal, zona asta e acoperită cu tapet, nici măcar nu ai observa-o, explică Marianne, arătând spre șipci. Dar de aici poți să vezi aproape tot.

Beau încuviință.

– Bine lucrat, agent M.

Se întoarse și căută un loc unde să stea.

– Nu e decât un scaun, spuse Marianne.

– Mă duc imediat să aduc încă unul.

Beau luă lumânarea și se îndreptă prin coridor, spre spațiul mai mare, unde găsi un scaun la fel de șubred, pe care-l luă. Când se întoarse, Marianne deja se așezase și se uita la sala de bal de jos.

– Ador melodia asta, spuse ea, în timp ce ținea ritmul cu piciorul.

Beau puse lumânarea pe balustrada din fața lor și se așeză lângă ea. Priviră împreună petrecerea. Grupuri de câte patru cupluri se aflau pe ringul de dans și erau implicate în dansul furtunos. Beau scană încăperea timp de câteva minute.

– Acolo e lordul Cunningham, spuse el într-un final.

Marianne se aplecă.

– Unde?

– La capătul camerei, în dreapta. Poartă o haină verde-închis. Vorbește cu o femeie în rochie roz.

Marianne studie sala timp de câteva minute, apoi încuviință.

– Îl văd.

– Bun, fii cu ochii pe el. Beau se opri câteva clipe, continuând să scaneze mulțimea, apoi spuse: Lordul Hightower e în partea opusă a camerei, aproape de masa cu băutură. Poartă un costum albastru-închis și vorbește cu două femei, ambele îmbrăcate în galben.

– E probabil culoarea sezonului de toamnă, răspunse Marianne râzând. Îl văd pe lordul Copperpot, adăugă ea puțin mai târziu.

– Unde? întrebă Beau.

Marianne se aplecă în față și i-l arătă, iar parfumul de flori îl făcu pe Beau să-și încordeze maxilarul.

– Acolo, lângă ușă, spuse ea. Pare că încă întâmpină oaspeții.

Beau dădu din cap. Încercă să-l găsească pe lordul Copperpot în mulțime.

– Bun. Putem să îi supraveghem pe toți trei.

Își mută scaunul puțin mai departe de ea, ca să-și revină.

Stătură acolo, în tăcere, și priviră oamenii din sala de bal până când Beau observă că Marianne se legăna în ritmul muzicii. Începuse un vals.

– Îți place să dansezi? întrebă el, neputând să se abțină.

– Nu am dansat niciodată.

– Ce? Vorbești serios?

Marianne ridică din umeri.

– Nu am avut niciodată o ocazie să dansez. Poate o să te surprindă asta, dar nu am fost niciodată invitată la un bal.

Beau se încruntă.

– Nu ai fost invitată niciodată la nici o petrecere unde să se danseze?

Marianne se gândi câteva momente.

– Am fost la dansurile de la țară, dacă la asta te referi, dar... nu am dansat niciodată un astfel de vals.

– Ai vrea s-o faci?

Cuvintele îi scăpară înainte să aibă ocazia să gândească.

– Dacă aș vrea...?

Tânăra își lipi buzele și clipi.

– Vorbesc serios. Știu să valsez și aș fi fericit să te învăț.

Văzu cum tânăra înghiți cu greu.

– Nu ar trebui să stăm cu ochii pe lorzii Cunningham și Hightower?

Beau se ridică și împinse scaunul în spate.

– Da, dar îndrăznesc să spun că au fost complet neinteresanți până acum. Nu cred c-o să ratăm mare lucru.

Marianne râse.

– Vorbești serios?

– Da. Beau se duse în fața ei și își întinse brațele. Domnișoară Notley, te rog.

Marianne își mușcă buza și se uită în stânga și-n dreapta, ca și cum analiza dacă era o idee bună să danseze vals cu el în acel spațiu. Dar Beau văzu momentul în care tânăra se hotărî s-o facă, pentru că se ridică și dădu scaunul la o parte.

– Domnule Baxter, aș fi onorată. Își întinse mâinile spre el, apoi adăugă rapid: Dar dacă te calc pe picior, nu pot să fiu considerată responsabilă.

Beau râse, apoi îi luă mâinile și așteptă ritmul potrivit.

– Sunt sigur că ai văzut că valsul se dansează în trei mișcări de câte trei.

– Da, încuviință Marianne, dar mă tem că nu avem prea mult loc aici.

– Va trebui să ne descurcăm, răspunse Beau, apoi începu să o conducă și pași în primul trio de mișcări.

O conduse și chiar reuși să nu se lovească de grinzile tavanului, în timp ce valsau într-un cerc mic, pe ritmul muzicii care răsuna de jos. Inițial, Marianne arăta ca și cum ar fi fost terifiată că avea să-l calce pe picior, dar după puțin timp, reținu pașii și, pe măsură ce încrederea ei creștea, la fel se întâmpla și cu zâmbetul ei. Beau nu-și amintea un dans care să-i fi plăcut mai mult și dansase cu câteva dintre cele mai populare femei ale elitei. Dar acolo, cu Marianne, în acea cameră mică de la etajul al doilea, care mirosea a praf, simți pentru prima oară în viața lui că ar curta o tânără. Și nu era nimeni altcineva cu care ar fi preferat să fie.

Era foarte tentat să o tragă mai aproape, dar având în vedere că tânăra mai văzuse valsuri în sala de bal, avea să știe că nu se cuvenea. În plus, încă se prefăceau că erau doar colegi. Așa că Beau se concentră pe zâmbetul și pașii lui și se asigură că Marianne continua să zâmbească. Încercă cu disperare să nu se gândească la cât de bine mirosea tânăra sau la cât de mătăsoase erau mâinile ei sau la cât de perfect era s-o țină în brațe.

Peste câteva minute, muzica se termină, iar Beau îi dădu drumul reticent. Tânăra își ridică fusta albă, făcu o plecăciune și zâmbi.

– Îți mulțumesc pentru un vals minunat, domnule Baxter.

– Plăcerea a fost cu totul a mea, domnișoară Notley, răspunse el.

Marianne își dădu o șuviță roșcată după ureche, în timp ce se concentră din nou asupra sălii de bal și se așeză pe scaunul ei. Beau înlătură gândurile despre un alt dans, sau ceva mai seducător, precum un sărut, își așeză scaunul în poziția anterioară și reluă studierea sălii de bal.

Peste nici cinci minute, Marianne se aplecă în față și arătă cu degetul.

– Cine e bărbatul de acolo? Cel care stă aproape de acel palmier în ghiveci, cu haina albastru-deschis?

Beau scană mulțimea, până când îl văzu pe bărbatul la care se referea tânăra. Îl fixă cu privirea.

– E baronul Winfield, tatăl domnișoarei Wharton, logodnica lui Kendall.

Marianne dădu din cap.

– Da? Interesant.

Beau se încruntă.

– De ce?

Marianne își mușcă buza. Se ridică și își puse mâinile pe spătarul scaunului.

– Trebuie să mă duc să verific ceva. E posibil să am o idee. Ne vedem în camera ta, la miezul nopții.

Capitolul 32

Marianne ezită o clipă înainte să bată la ușa lui Beau, la miezul nopții. Mai devreme, plecase din alcovul aflat deasupra sălii de bal ca să-și urmeze intuiția. Însă trebuise să plece și ca să nu mai fie în prezența lui. Momentul în care Beau o învățase să valseze aproape o topise și nu avea încredere în ea că nu avea să se arunce în brațele lui și să-l sărute, așa cum visase s-o facă de când îl văzuse în acea seară.

Brațele lui puternice, umerii lați și modul în care o condusese în timpul dansului, învățând-o ca un expert, era mai mult decât putea suporta. După toate astea, combinate cu parfumul lui și amintirile nopților petrecute împreună, fusese încântată să vadă ceva în sala de bal care o făcuse să plece din cameră. Se întrebă dacă era o idee bună să intre în dormitorul lui în acea seară. Ceasul de la capătul coridorului începu să bată, readucând-o cu picioarele pe pământ. În capătul holului de sus, o ușă se deschise. Marianne inspiră adânc și își lipi spatele de peretele de lângă ușa camerei lui Beau. Văzu cum o femeie iese dintr-unul din dormitoare și se îndreptă spre scări. Marianne expiră în sfârșit. Slavă Cerului că femeia nu coborâse până jos, cât să vadă unde se ascundea Marianne. În clipa în care servitoarea dispăru, Marianne se întoarse și bătu repede la ușa lui Beau. Aceasta se deschise aproape imediat, iar Beau o trase înăuntru.

– Unde ai fost? Mi-am făcut griji pentru tine.

Marianne îl privi cu atenție. Vedea teama din ochii lui.

– Ți-ai făcut griji pentru mine?

Beau se îndepărtă de ea și își trecu mâna prin părul lui blond.

– Da, la naiba! Mi-am făcut. Nu știam unde te-ai dus sau de ce. Mă gândeam că poate ai nevoie de ajutorul meu.

– Îmi pare rău că te-am îngrijorat, spuse ea, puțin șocată de mărturisirea lui. Dar trebuia să verific ceva.

Beau se întoarse cu fața spre ea.

– Da, așa ai spus. Ce ai aflat?

– Când mi-ai spus că bărbatul în haina bleu e baronul Winfield, câteva lucruri au început să aibă sens.

– Ce lucruri?

– Ei bine, nu aș vrea să îi spun asta domnișoarei Wharton, dar l-am văzut pe baron ieșind din camera unei servitoare, de la petrecerea data de lordul Clayton, destul de devreme dimineață și... cum să zic... părea destul de răvășit.

Beau ridică sprâncenele.

– Da? Din camera cui a ieșit?

– Asta m-am dus să verific. Când am întrebat-o pe doamna Cotswold, pe moșia lui Clayton, mi-a spus că era camera unei servitoare pe nume Albina. În seara asta, m-am dus să văd dacă familia Winfield stă peste noapte.

– Albina? Am mai auzit numele ăsta. Albina mi se pare că era numele menajerei lui Frances.

Marianne încuviință.

– Asta ar explica de unde se știu Albina și baronul Winfield.

– Așa e. Dar de ce crezi că baronul Winfield și Albina ar avea de-a face cu trădătorul din Bidassoa?

– Când supravegheam mai devreme sala de bal, nu mă uitam doar la lordul Cunningham.

– La cine te mai uitai?

– Când l-am observat pe baronul Winfield, am început să fiu atentă și la el.

– Și?

– Și i-a făcut semn cu capul de trei ori lordului Cunningham până acum, iar acesta i-a răspuns.

Beau își mușcă partea interioară a obrazului. Nici măcar nu-l văzuse pe baronul Winfield până când nu i-l arătase Marianne. Fusese prea preocupat să fie cu ochii pe lordul Hightower și pe ceilalți doi bărbați.

– Îl suspectai cumva pe baronul Winfield înainte de petrecere?

– Nu, dar în seara asta mi-am amintit că l-am văzut la etajul al patrulea al casei lordului Clayton și am întrebat cine e. Adevărul e că... am suspectat-o pe Albina. Am avut o... întâlnire cu ea la

petrecerea lordului Clayton și părea puțin... ciudată. Nu pot să spun exact cum.

Beau încuviință încet.

– Știu exact ce vrei să spui. Și eu am avut aceeași senzație despre mulți oameni. În meseria noastră, e important să ne ascultăm instinctele.

– De acord. Tocmai de asta am vrut să aflu identitatea baronului Winfield.

– Crezi că Albina și baronul Winfield sunt implicați?

– Cred că e posibil. Și presupun că nu ai bănuit că o femeie ar fi implicată, nu-i așa?

Beau ridică din sprâncene.

– De ce spui asta?

– Pentru că nici pe mine nu m-ai suspectat că sunt spion, tocmai pentru că sunt femeie. Pari să ai o problemă cu femeile, agent B.

Beau își puse mâinile în șolduri.

– Te-am suspectat la un moment dat. Ba chiar ți-am căutat scrisul de mână.

Marianne își acoperi gura, ca să nu râdă prea tare.

– Nu te cred.

– Ba da.

– Ei bine, și eu te-am suspectat, așa că suntem chit.

– Bineînțeles c-ai făcut-o. Își trecu din nou mâna prin păr. Albina. La naiba! Ai dreptate. Niciodată nu i-am suspectat nici pe ea, nici pe baronul Winfield.

– Poate e nevoie de o femeie ca să supravegheze o femeie, răspunse Marianne, cu un zâmbet larg și plin de subînțeles pe față.

– Poate. Beau îi răspunse la zâmbet, apoi își mușcă din nou buza de jos. Acum că ai pomenit asta, Kendall mi-a scris și mi-a spus că Winfield era disperat după bani. Baronul chiar și-a vândut casa din Londra. Fiind viitorul lui ginere, Kendall i-a dat o alocație lui Winfield, dar a menționat și că acesta își drămuiește banii cu grijă, ceea ce înseamnă că Winfield nu e bogat.

– Are sens, pentru că am reușit să confirm că atât Albina, cât și Winfield stau aici peste noapte. Ba chiar am văzut-o ieșind din camera ei când ceasul a bătut miezul nopții. Vrei s-o urmărești împreună cu mine?

Privirea perspicace a lui Beau o fixă pe a ei.

– Crezi că se duce să se întâlnească cu Winfield?

– Da. Se pare că el și soția lui nu stau în același dormitor și se întâmplă să știu care e camera lui. Am întrebat jos.

Beau își arcui sprâncenele.

– După tine, agent M.

Capitolul 33

Marianne ieși în grabă din camera lui Beau și coborî scara servitorilor.

Beau o urmă îndeaproape, în timp ce continua să scaneze locul, în caz că îi vedea cineva împreună. Din fericire, coridorul era gol. Coborâră repede, atenți să nu vorbească unul cu altul. Știau că atunci când urmărești pe cineva noaptea, într-o casă aglomerată, cel mai bine e să nu spui nimic.

Când ajunseră la etajul al treilea, Beau îi făcu semn lui Marianne să rămână lipită de perete, în timp ce el împinse ușor ușa cu gheata și se uită înăuntru. Marianne își lipi spatele de perete și așteptă. Beau închise în curând ușa din nou.

– Nu e nimeni. În ce camera e?

– A patra ușă pe stânga, răspunse Marianne.

Beau încuviință.

– Foarte bine. Sper că cine ți-a spus avea dreptate. Presupun că nu e decât un singur mod să aflăm.

Bărbatul împinse ușa, folosindu-și mâna de data asta, până când s-a făcut destul loc pentru Marianne. Beau o urmă. Amândoi stăteau cu spatele lipit de perete, în umbră. Oricând putea să apară un servitor sau un oaspete. Trebuiau să fie pregătiți să fugă sau să se ascundă. Marianne ajunse prima la a patra ușă de pe stânga. Arătă spre ea și Beau încuviință. Tânăra se aplecă și își lipi urechea de ea. Dinăuntru se auzeau voci.

Beau se aplecă și el în fața ușii. Își lipi urechea de gaura cheii și îi făcu semn lui Marianne că putea să audă.

– E baronul Winfield, șopti el. Îi cunosc vocea.

– Poți să-ți dai seama cu cine e? întrebă Marianne.

– Clar nu e cu Lady Winfield, dar e o femeie.

– Albina, spuse Marianne. Se aplecă lângă el, ca să audă amândoi.

Apropierea lui îi provoca senzații ciudate. Dar în acel moment, nu voia să examineze prea atent sentimentele care luau naștere în ea. Dădu din cap, ca să-l limpezească de gândurile deloc ajutătoare.

– Poți să auzi? întrebă Beau în șoaptă.

Gura lui era atât de aproape de a ei, că Marianne îi simți respirația pe buze. Trebui să se lupte cu impulsul de a închide ochii din cauza fiorului de dorință care o străbătea.

– Da, reuși ea să spună.

Stătură așa, ghemuiți lângă ușă.

– Vino în pat, dragul meu, spuse Albina.

– Nu încă, draga mea. Am nevoie de ajutorul tău în seara asta, răspunse baronul Winfield.

– Ajutor? Albina păru surprinsă și confuză. Cu ce anume?

– Am nevoie să scrii o altă scrisoare pentru mine, o rugă baronul Winfield.

Beau o privi cu subînțeles pe Marianne. Albina oftă.

– Altă scrisoare? Ai înnebunit? Credeam că am terminat cu astea. Ultima oară era cât pe ce să fim prinși.

Baronul Winfield chicoti.

– Nimeni nu a aflat nimic și știi foarte bine. Dar asta o să fie ultima oară, îți promit.

– Promiți? repetă Albina, pe un ton timid.

– Da, și o să-ți dau bani în plus pentru ajutor, ca și data trecută, zise baronul Winfield.

– Ai face bine!

Din cameră se auziră foșnete. Beau bănui că Albina se așeza la birou.

– Deci, ce vrei să scriu, milord? întrebă Albina, râzând.

– Uite, am scris deja. Nu trebuie decât să copiezi asta. O să ard varianta asta.

Albina oftă din nou.

– Foarte bine. Dar asta nu o să ne schimbe planurile, nu-i așa?

– Dimpotrivă, draga mea. Scrisoarea asta face parte din planurile noastre. E o parte important.

– Mâine plecăm spre Franța, nu?

Beau îi aruncă o altă privire plină de subînțeles lui Marianne.

– Bineînțeles, draga mea. Ginerele meu idiot are impresia că poate să mă cumpere cu o amărâtă de alocație. Nu știe că am propria

avere care mă așteaptă. Și de data asta, o să duc chiar eu scrisoarea în Franța, ca să evit orice surprize.

Beau îi făcu semn lui Marianne să se întoarcă la scara servitorilor. Auziseră destul. Baronul Winfield nu avea de gând să dicteze scrisoarea. Se părea că acesta și Albina plănuiau să plece împreună în Franța ziua următoare. Beau și Marianne trebuiau să găsească un mod să afle ce era în scrisoarea aia. Nu avea să fie o sarcină ușoară.

Capitolul 34

Beau și Marianne coborâră în grabă scara servitorilor, până ajunseră pe verandă. Marianne îl conduse în jurul clădirii, până ajunseră la stradă. În ciuda orei târzii, opriră o birjă, iar Beau îi spuse birjarului să-i ducă la o anumită adresă de pe Shepherd Street. Peste nici jumătate de oră, stăteau în fața comandantului lor, generalul Mark Grimaldi. Bineînțeles că Grim era acolo la ora aia. Bărbatul nu făcea altceva decât să muncească. Îi spuseră rapid de evenimentele din acea seară, inclusiv de scrisoarea scrisă de Albina.

– Nu știți ce conține?

– Nu. Va trebui s-o interceptăm înainte să plece în Franța, răspunse Beau.

– Nu putem, zise Grim. Dacă facem asta, se vor prinde și nu vor mai pleca. Atunci nu o să mai avem cum să aflăm pentru cine lucrează Winfield.

– Ce vrei să spui? întrebă Beau, dar entuziasmul din pieptul lui îi spunea că deja bănuia despre cine e vorba.

Grim își încleștă maxilarul.

– Cred că știi exact ce spun. Avem nevoie de mai mult decât de această scrisoare, Bell. Trebuie să aflăm cu cine are de gând Winfield să se întâlnească în Franța.

Beau și Marianne făcură un alt schimb de priviri.

Grimaldi dădu din cap.

– La naiba! A fost Winfield în tot timpul ăsta, nu-i așa? Generalul nu suporta să nu aibă dreptate. Eram convins că fusese Hightower.

– Suspectez că Winfield a lucrat și cu Cunningham, răspunse Marianne. Cineva din comitetul special trebuie să-i fi dat informații.

– Da. Ei bine, cum o să obținem dovezi, nemernicii o să-și dorească să fi murit când o să termin cu ei. Cât despre voi doi, ordinele voastre sunt să-l urmăriți pe Winfield în Franța, să aflați

cu cine lucrează acolo și să obțineți dovezi incontestabile că el e trădătorul din Bidassoa, începând cu acea scrisoare nouă.

– Da, domnule general, răspunseră amândoi.

– Să nu-l pierdeți din ochi.

***

Era foarte important ca Beau să vorbească cu Worth imediat. După încheierea întâlnirii cu Grim, Beau chemă o altă birjă, care să-i ducă la casa ducelui. Acum, când stătea alături de Beau, Marianne părea nesigură dacă să bată la ușa unei case atât de prestigioase, într-o parte așa notabilă din Mayfair, la acea oră a dimineții.

– Doar dacă ești sigur în privința asta, șopti ea, fix înainte ca Beau să bată.

– Sunt foarte sigur. Worth e un bun prieten de-al meu. Adică, ducele de Worthington.

Marianne făcu ochii mari.

– Suntem în fața ușii casei unui duce! strigă ea.

– Da, dar nu-ți face griji. O să mă ocup eu de tot, răspunse Beau calm.

Când majordomul Lawson, care era somnoros, deschise în sfârșit ușa, Beau nu ezită.

– Trebuie să vorbesc cu lordul Worthington, imediat!

Nepăsător, majordomul răspunse:

– Excelența Sa doarme. Cât e ceasul?

Era probabil în jur de trei dimineața. Beau nu era sigur, dar nici nu-i păsa. Ce trebuia să-i spună era important.

– Nu-mi pasă cât e ceasul, lasă-mă înăuntru, răspunse Beau, dar se aplecă înainte, pregătit să folosească forța împotriva bărbatului ca să intre, dacă era cazul.

– Stăpânul meu doarme, milord, repetă Lawson. O să-i spun că ați fost aici.

Servitorul se pregătea să închidă ușa, iar Beau se pregătea să-și pună gheata în ușă și să-l lovească pe majordom în față, când răsună vocea lui Worth.

– E în regulă, Lawson. Lasă-l să intre.

Într-un final, Lawson se dădu la o parte și deschise ușa destul cât Beau să intre. Majordomul chiar avu tupeul să facă o plecăciune.

Beau intră și o trase și pe Marianne după el. Worth stătea în capătul de jos al scării.

– Poți să-mi spui ce cauți aici la ora asta, Bell?

Expresia lui Beau era de nedescifrat. Nu avea timp de explicații.

– L-am găsit pe trădătorul din Bidassoa. Trebuie să plecăm imediat în Franța și avem nevoie de ajutorul tău.

Capitolul 35

Se dovedi că ducele de Worthington avea niște vase. Nu doar câteva, ci o flotă întreagă, iar Beau spera că bărbatul avea destulă influență cât să le obțină lui și lui Marianne locuri pe unul care se îndrepta spre Franța, la miezul nopții. Marianne stătea pe un scaun mare, confortabil, în biroul ducelui, în timp ce Lady Julianna Montgomery, care se părea că petrecuse noaptea cu ducele, îi aduse o pătură și o cană de ceai fierbinte. Marianne nu avea să-i judece pe nici unul dintre ei. Nu avea nici un drept s-o facă. Oricum, cei doi păreau să fie foarte îndrăgostiți.

Marianne văzuse schimbul de priviri dintre Beau și duce când apăruse Julianna. Worthington doar ridicase din umeri, iar apoi anunță că el și Julianna erau logodiți.

Bărbații stabiliră detaliile expediției, în timp ce Lady Julianna fu destul de drăguță cât să nu o bombardeze pe Marianne cu întrebări. După ce făcură aranjamentele necesare, Beau și Marianne se întoarseră în casa lordului Copperpot, la primele ore ale dimineții. Beau scrise o scrisoare pentru lordul Copperpot, în care-l informa că fusese nevoit să plece imediat, din cauza unei boli neașteptate în familie. Îl asigură pe fostul lui stăpân că îi trimisese deja vorbă domnului Broughton. Grimaldi se ocupase de asta.

Marianne îi scrise o scrisoare similară lui Lady Wilhelmina. Chiar dacă nu o plăcea neapărat pe tânără, își făcea griji pentru ea. Grimaldi îi promisese că va găsi o servitoare potrivită și pentru aceasta.

Marianne și Beau așteptară în holul servitorilor, sub scară, până când auziră un servitor coborând. Însemna că baronul Winfield ordonase să fie pregătită trăsura lui. Se părea că voia să meargă la docuri. După ce baronul Winfield și Albina plecară, Marianne și Beau ieșiră afară și se urcară în birja pe care generalul Grimaldi o comandase pentru ea și care-i aștepta în stradă. Birjarul le

dădu o scrisoare de la Grimaldi, pe care Beau o deschise rapid, iar Marianne o citi peste umărul lui.

Pentru agenții M&B
Am aflat ce vas vor lua. E unul al lui Worthington, același cu care veți călători și voi. Stați în cabina voastră. Prefaceți-vă că sunteți un cuplu căsătorit.
G

Amândoi tăcură pentru tot restul drumului spre docuri, în timp ce Marianne avea viziuni cu toate lucrurile care puteau merge prost. Niciodată nu mai plecase din Anglia într-o misiune. Niciodată nu mai plecase din Anglia. Până în acel moment, munca ei de spion însemnase să fie servitoarea unei doamne și să tragă cu urechea pe la uși, dar asta era o cu totul altfel de misiune. Una care includea multe pericole.

Încercă să își facă singură curaj, să-și spună că generalul Grimaldi credea că se poate descurca, altfel nu i-ar fi dat ordin să meargă și ea. În plus, îl avea pe Beau alături și, din ce aflase, era un agent cu experiență.

Însă navigatul spre Franța avea să-i îndeplinească mai mult de un singur scop. Oricum se gândise că după ce află identitatea bărbatului care-l omorâse pe Frederick, avea să meargă în Franța, să încerce să-și localizeze fratele, pe David. Această întorsătură de situație nu avea decât s-o ajute să ducă la capăt a doua sarcină mai repede. Mai conta că stomacul ei era un ghem de emoții și că risca să vomite în orice moment? În ciuda stărilor ei, afișă o expresie încrezătoare pe față, de dragul lui Beau. Nu trebuia să aibă și grija ei, când avea o misiune așa importantă.

Peste numai câteva ore, Marianne și Beau se urcară pe vas. Călătoria pe Tamisa, apoi spre canal, fu una destul de agitată. Vântul rece, de octombrie, șuiera printre șipcile de lemn ale vasului. În cabina pe care o primiseră era foarte frig. Situația era înrăutățită de faptul că trebuiau să stea într-o cabină mică. Foarte mică.

În plus, nu era decât un pat. Unul foarte mic. Marianne îi aruncă o privire, apoi se hotărî să nu se mai gândească la asta până când nu era nevoită să o facă. Așa că se concentră pe aranjarea puținelor

haine pe care reușise să le pună în valiza ei veche și uzată înainte să plece. Beau își aranjă rapid și eficient lucrurile în șifonier, apoi își așeză rucsacul în partea de jos a dulapului. Ca să-și calmeze emoțiile, Marianne începu să se uite în fiecare sertar din cabină. Când deschise dulapul aflat deasupra biroului mic, zâmbi. Înăuntru se afla o sticlă de brandy și două pahare, cu un bilet.

Pentru o călătorie mai savuroasă,
Worth

– Se pare că ducele ne-a lăsat un cadou.

Marianne puse biletul pe marginea biroului, apoi scoase sticla și paharele. Le așeză pe birou. Beau ridică biletul și-l citi.

– Ce afurisit! Știe că nu beau.

– Dar eu beau.

Cuvintele zburară din gura lui Marianne.

Beau își înclină capul spre ea.

– Dar te rog, bucură-te de el.

Marianne nu așteptă să-i spună de două ori. Niște brandy era exact ce avea nevoie ca să se calmeze. Deschise sticla și își umplu un pahar.

– Ești sigur că nu vrei?

Beau dădu din cap.

– Nu, mulțumesc.

Bărbatul se așeză pe marginea patului. Marianne ridică paharul la nas și-i mirosi conținutul.

– Ai mai băut brandy? întrebă Beau, încruntat.

– Da, dar nu prea des. Eu și frații mei mereu ne provocam să facem anumite lucruri. Unul din ele era să luăm o gură din sticla de brandy a lui tata.

Beau râse.

– Ce mi-ar fi plăcut să am și eu un frate.

Marianne zâmbi.

– Mi-a plăcut la nebunie să cresc cu ei. M-au învățat tot ce știau, dar mereu s-au asigurat și că eram în siguranță.

Beau prinse cadrul de lemn al patului cu mâinile și-și târî gheata pe podea.

– Par să fi fost niște frați foarte buni. Îmi pare rău pentru Frederick.

Marianne lăcrimă.

– Măcar îl mai am pe David. Cel puțin... sper că-l mai am.

Beau întoarse capul spre ea.

– Știi unde e ținut?

– Nu, dar după ce o să aflu cine l-a omorât pe Frederick, vreau să-l caut.

– Serios?

– Da. Nu mă întorc fără el.

– Pot să te înțeleg. Dacă aș avea un frate care ar avea probleme, m-aș duce până la capătul pământului ca să-l salvez.

Marianne ridică paharul și se uită la lichidul de culoarea chihlimbarului.

– Ai spus că nu ai frați, dar surori ai?

– Da, una mai mică, Annabelle. Dar ea e în siguranță în Londra.

– Câți ani are? întrebă Marianne, în timp ce încerca să-și imagineze o soră care arăta și se purta ca Beau.

– 22 de ani.

– E căsătorită?

– Nu încă. Annabelle e mai cu... atitudine. Cel puțin așa îi place mamei să o descrie. Până acum a refuzat toate ofertele, și au fost peste zece.

– Ești apropiat de ea?

– Nu în mod special. E o tânără minunată, doar că am fost... distras.

– De muncă?

– Exact.

Beau oftă și își trecu mâna peste față. Marianne ridică paharul și luă în sfârșit o gură de brandy. În clipa în care-i atinse buzele, se încruntă.

– Bleah, e la fel de groaznic pe cât mi-l amintesc.

Beau zâmbi și dădu din cap.

Cu paharul în mână, Marianne se uită în jur. Singurul loc unde putea să stea în camera mică, în afară de pat, era scaunul din fața biroului, dar în loc să-l tragă, tânăra se așeză pe pat.

– Ai încercat brandy vreodată?

– Nu, pot să spun cu sinceritate că băutura aia nu mi-a atins niciodată buzele.

– Dar vin?

– Niciodată.

– Serios? Marianne clipi și mai luă o gură. Apoi se încruntă din nou. Asta e surprinzător. Credeam că nobililor le place să bea brandy și vin.

– Nu și mie.

Vocea lui era rigidă și se uita în față, la peretele din lemn de deasupra biroului, cu o privire îndepărtată, dar determinată.

– De ce? îndrăzni Marianne să întrebe.

Beau dădu din cap și se ridică.

– Trebuie să vorbesc cu căpitanul înainte să plecăm.

Marianne își lăsă paharul în poală și îl privi.

– Ce? De ce? Generalul Grimaldi a spus să stăm în cabină.

– O să fiu atent, răspunse Beau, apoi deschise ușa și dispăru pe coridorul îngust, fără să mai spună nimic altceva.

Marianne se uită în urma lui și mai luă o gură de brandy. Avea un gust mai bun, exact cum își amintea. Sau mai exact, gura ei era destul de amorțită cât să nu mai simtă gustul. Era mult mai bine așa.

De ce era Beau așa reticent să-i spună motivele pentru care nu bea? Nu-i răspunsese când îl întrebase la cina servitorilor, în casa lui Clayton. Atunci crezuse că motivul era că băuse prea mult, dar se părea că nu gustase niciodată așa ceva. Era interesant. Oricare era motivul lui, era clar că nu-i venea ușor să vorbească despre asta. Niciodată nu văzuse un bărbat care să plece mai repede dintr-o cameră.

Tânăra se ridică și puse paharul pe birou, apoi deschise șifonierul mic. Lucrurile ei și ale lui Beau erau amestecate. O emoție neașteptată o cuprinse. Se prefăceau că sunt un cuplu căsătorit. Ceva ce nu se putea întâmpla cu adevărat. Dar când văzu hainele lor amestecate în șifonier, păru real. Chiar și numai pentru o clipă. Marianne se uită spre ușă, ca să se asigure că Beau nu se întorcea imediat, apoi îi mirosi o cămașă. Avea parfumul lui. Un amestec de săpun, bărbat și ceva nedefinit, unic numai pentru Beau. La naiba! Mirosea cămăși. Era clar că înnebunise. Oftă, închise ușile

șifonierului și se întoarse spre patul mic. Cum aveau să doarmă în chestia aia împreună, fără să vrea să rupă hainele de pe el? Chicoti când ridică paharul și îi termină conținutul. Se simțea deja puțin amețită. Poate dacă continua să bea, nu avea să se abțină să-i rupă hainele. Poate! Beau se întoarse abia după ce se întunecă afară. Marianne petrecuse toată ziua convinsă că acesta fie fusese descoperit de baronul Winfield, fie fusese aruncat de pe vas de către căpitan, cine știe din ce motiv. Tocmai se pregătea să plece în căutarea lui când acesta dădu buzna pe ușă, cu niște frânghie și cărți în brațe.

– Unde ai fost? întrebă ea repede.

Se descurca de minune să se poarte ca o soție. O urmă de regret apăru pe fața lui Beau.

– Am fost cu căpitanul. O să ne trimită cina.

– Drăguț din partea lui, răspunse ea, apoi arătă spre obiectele pe care le căra cu el. Pentru ce sunt?

Mai întâi, Beau ridică cele trei cărți.

– Le-am primit de la căpitan. M-am gândit că o să-ți placă să le citești mâine.

Un fior secret o străbătu. Adora să citească. Luă cărțile și le puse în dulap. *Îmblânzirea scorpiei*, *Tom Jones*, *Rațiune și simțire*. Bărbatul făcuse niște alegeri grozave.

– Și aia ce e? întrebă ea, arătând spre funia încâlcită.

– E un hamac. O să încerc să-l leg ca să dorm în el.

Dezamăgirea o străbătu pe Marianne. Se părea că și el se gândise la dimensiunea patului și făcuse aranjamente ca să evite să doarmă acolo. Amândoi se uitară pentru câteva secunde prin cabina mică.

– Nu prea ai loc unde să-l legi.

Beau scânci.

– De asta mă și temeam.

– E în regulă, vântul e din ce în ce mai puternic. Dacă dormim în același pat, o să ne fie mai cald.

Beau arcui sprâncenele.

– Dacă insiști.

Zâmbetul lui era lipsit de remușcări.

– Nu pentru asta, spuse ea, în timp ce obrajii îi luară foc.

– Foarte bine, dar nu trebuie decât să-mi spui.

Marianne nu putu controla avalanșa de căldură care o cuprinse la auzul cuvintelor lui. Nu ar fi trebuit să fie încântată că avea să împartă patul cu el, așa că de ce era?

Beau băgă hamacul inutil în șifonier tocmai când se auzi o bătaie la ușă.

– Cine e?

– Cina, domnule Baxter.

Beau trecu pe lângă Marianne ca să deschidă ușa. Un servitor tânăr intră cu o tavă pe umăr. Se aplecă, puse tava pe birou, apoi se întoarse și își înclină pălăria.

– Căpitanul spune că dacă mai aveți nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi spuneți, zise băiatul.

Beau îi dădu o monedă și tânărul ieși din cameră la fel de repede cum venise. Marianne aproape sări din pat ca să examineze mâncarea.

– Mor de foame, spuse ea, apoi dădu la o parte capacul uneia dintre farfurii și văzu o porție sănătoasă de friptură, un biscuit și niște mazăre.

– Arată delicios, zise ea.

– Bineînțeles că Worth are mâncare decentă pe vas, răspunse Beau.

– Poate de aia l-a ales baronul Winfield, râse Marianne.

Beau își luă farfuria și se așeză pe pat, lăsând biroul și scaunul pentru Marianne. O oră mai târziu, amândoi își terminaseră mâncarea și farfuriile fuseseră luate de tânărul servitor, care reapăruse la momentul potrivit. Marianne își mai pusese niște brandy.

Beau îi aruncă o privire îngrijorată.

– Ei bine, mergem?

Arătă spre pat.

Marianne bău ce mai rămăsese în pahar. Nu era beată, dar era mai puțin agitată decât înainte.

– Da, spuse ea.

– Pot să aștept pe hol cât te...

Arătă spre șifonier.

– Nu e nevoie, poți doar să te întorci cu spatele.

– Sigur, zise el, întorcându-se imediat.

Marianne își înăbuși un chicot de râs. Era puțin ridicol, având în vedere că bărbatul o văzuse deja goală de mai multe ori. În acel

moment însă, nu erau decât colegi, iar colegii trebuiau să se întoarcă cu spatele când unul dintre ei se schimba. Tânăra luă cămașa de noapte din șifonier, se schimbă repede, apoi se băgă în pat.

– Sunt decentă.

– Îmi pare rău să aud asta, se auzi replica ironică a lui Beau.

Marianne își întoarse capul spre perete, pentru ca și el să se schimbe.

– Eu de obicei dorm gol, spuse el.

– Ai putea totuși să-ți pui pantalonii în seara asta?

– Da, zise el, cu umor în voce.

Peste câteva momente, se așeză lângă ea în pat. Se loviră unul de altul și-și cerură scuze amândoi, apoi Marianne se întoarse și se lipi de perete, ca să nu-l atingă.

– Poziția aia nu are cum să fie comodă, spuse el, râzând.

– Nu, recunoscu ea cu un râset, întorcându-se pe saltea.

Stătură așa, întinși, unul lângă altul. Corpurile li se atingeau de la umeri până la picioare.

– Stai confortabil? întrebă Beau într-un final.

– E mai bine, recunoscu ea.

Se uita la tavan ca și cum șipcile din lemn închis la culoare erau cel mai fascinant lucru pe care-l văzuse vreodată. Beau se rezemă pe cot și stinse felinarul de deasupra lor.

– Presupun că mai confortabil de atât nu avem cum să stăm.

– Probabil că da.

Marianne stătu în întuneric pentru a-și liniști bătăile inimii. Era o tortură să îl atingă, să îi simtă mirosul, să fie atât de aproape de el. De ce nu încercase mai mult să găsească un loc pentru afurisitul ăla de hamac? Spera că Beau avea să adoarmă repede, dar din nopțile petrecute împreună, știa deja că nu e genul. Ba chiar înainte stătuseră ore întregi de vorbă. Se întoarse spre peretele din partea ei și își așeză mâinile sub cap. Mai trecură câteva clipe, apoi vocea lui răsună în întuneric.

– Ar fi trebuit să mă culc în hamac.

– De ce?

– Pentru că și acum, când doar stau lângă tine, e dureros.

Marianne se cutremură. Nu mai putea nega atracția copleșitoare pe care o simțea față de acest bărbat. Nu voia decât să fie în brațele lui și să-l sărute, dar în schimb, șopti:

– Atinge-mă, Beau.

Brațele lui o cuprinseră din spate. Gura lui i se apropie de ceafă, iar mâna îi coborî pe picior, ca să-i ridice cămașa de noapte. Degetele i se mișcară între picioarele ei și îi așeză piciorul peste coapsa lui, apoi se eliberă de strânsoarea pantalonilor. Îl simți între picioarele ei, fierbinte și tare. Alunecă lent în ea, oferindu-le amândurora ce-și doreau. Marianne închise ochii. Amândoi gemură. Trecuse atâta timp. Prea mult. Și îl dorise în fiecare zi. Dorise asta. De săptămâni întregi. Îi fusese dor de asta de săptămâni întregi. Dar până Beau nu o atinsese din nou, nu-și dăduse seama cât de dor îi fusese.

– Dumnezeule, Marianne, nu știi cât de mult te-am dorit, îi șopti el la ureche înainte să o penetreze din nou. Atât de mult. O altă penetrare. De atâta timp. A treia penetrare.

Marianne era pe altă lume. Mâna lui o atingea în continuare, iar degetul o freca în cercuri mici, care îi făceau șoldurile să i se arcuiască. În timpul ăsta, o săruta pe gât, iar sfârcurile ei o gâdilau cu fiecare penetrare.

– Termină în același timp cu mine, o rugă el.

Picioarele ei tremurară și când, într-un final, atinse culmile extazului, își ascunse fața în pernă, ca să nu fie prea gălăgioasă. Ca întotdeauna, Beau fu atent și ieși din ea, vărsându-și sămânța pe spatele ei, cu un geamăt zguduitor. Marianne își dorise tot ce se întâmplase, nu exista nici un dubiu în privința asta, dar acum, că se terminase, își dădu seama ce greșeală făcuseră. Așteptă până când el se dădu jos din pat și folosi un prosop ca să se șteargă, apoi spuse:

– Asta nu se mai poate întâmpla.

– De ce? Te doresc de săptămâni întregi, Marianne. Lucrul ăsta nu s-a schimbat niciodată.

– Și eu te-am dorit la fel de mult, dar... Marianne își mușcă buza. Amândoi știm că nu există nici un viitor între o servitoare și un marchiz.

Capitolul 36

Dimineața următoare, Beau se trezi la răsărit. Se hotărâse deja că nu putea să petreacă ziua cu Marianne. Ziua anterioară, îi adusese cărțile din vinovăție, iar azi era fericit că le avea cât timp el se ducea să vorbească din nou cu căpitanul. Căpitanul Jones era un prieten de-a lui și de-al lui Worth și știa că avea un posibil trădător la bord. Jones și Beau făcuseră un plan ca Winfield să fie urmărit, dacă Beau și Marianne aveau să fie separați cumva de el când vasul ajungea în Franța.

Beau își tot repeta că lucrează și trebuie să se concentreze la misiune și de asta nu petrecuse timp în cabină cu Marianne. Însă adevărul era că tânăra avea dreptate. Nu ar fi trebuit să facă dragoste cu ea noaptea anterioară. Era nedrept pentru ea să prelungească totul. Ce avea femeia aia de îl înnebunea și nu se putea opri din a o atinge și a o dori?

Avea dreptate. Nu exista nici un viitor între un marchiz și o servitoare, însă cu toate astea, oricât de nebunesc sau imposibil părea, Beau voia un viitor cu ea. Se gândise să o întrebe dacă voia să fie partenera lui la următoarea misiune. Făceau o echipă bună. Niciodată nu dorise să aibă un partener, dar o parteneră i-ar fi adus niște avantaje. De exemplu, se puteau preface că sunt un cuplu căsătorit.

Dar căsătorie? Nu. Era exclus. Nici măcar nu știa cine e. Chiar dacă îi știa numele de familie, tânăra era doar fiica unui bărbat ai cărui fii au fost în armată.

Nu o putea face marchiza lui nici dacă voia și, Dumnezeule... căsătoria nu fusese niciodată ceva la care să se gândească cu adevărat. Probabil într-o zi avea să fie nevoit să se căsătorească și să facă un moștenitor, dar fusese atât de atașat de munca lui, că nu avusese timp să se gândească ce fel de viață ar fi fost cea de bărbat căsătorit sau ce schimbări ar fi fost nevoit să facă.

Acum, cu Marianne, pentru prima oară începea să se gândească la asta. Și, cu toate că fusese la un pas de moarte de mai multe ori, Beau nu fusese niciodată mai înspăimântat decât acum.

Când Beau se întoarse, după lăsarea întunericului, Marianne terminase sticla de brandy. Se pare că brandy-ul nu era atât de rău, când nu aveai altceva de băut. Tânăra petrecuse toată ziua citind și având fantezii cu mâna lui Beau pe coapsa ei și degetele lui, care o făceau să-i strige numele. Imagini cu ei doi făcând dragoste îi tot apăreau în minte, încetinind foarte mult cititul. Cu toate astea, reuși să citească destul de mult din *Rațiune și simțire*. Îi plăcu. Unul dintre personaje avea numele ei.

Luară cina, apoi Marianne i se alătură în pat. Se așeză lângă el. Picioarele i se legănau peste margine.

– Nu trebuie să vorbești cu căpitanul și în seara asta, nu-i așa?

Beau se încruntă.

– Nu, de ce?

– Pentru că vreau să mă asigur că nu ai unde să te duci înainte să te întreb din nou de ce nu bei.

Beau tresări.

– Deci ai observat că nu vorbesc despre asta? zise el, cu un râs amar.

– E destul de evident.

Beau își scoase ghetele și se așeză pe pat, cu spatele rezemat de perete. Marianne se duse lângă el.

– Nu are cum să fie atât de rău. Poți să-mi spui.

Mâinile lor erau una lângă cealaltă, iar degetele li se atingeau. Beau expiră cu putere și își așeză brațul pe cap.

– Tatăl meu obișnuia să bea. Se opri pentru o clipă, privind în față. Excesiv.

Vasul se legănă, iar Marianne se sprijini de umărul lui Beau.

– Înțeleg, zise ea serioasă.

– Când eram mic, mi-am promis că nu o să beau niciodată.

– Sper că nu te-am făcut să te simți incomod când am băut.

– În nici un caz. Majoritatea prietenilor mei beau. Worthington și Kendall clar o fac.

– Tatăl tău era...furios când bea?

Beau își trecu mâna peste frunte.

– Foarte, dar majoritatea timpului, toată furia era îndreptată spre mama, nu spre mine.

– O, Beau, nu!

Îl strânse instinctiv de mână, iar Beau îi răspunse la atingere.

– Nu-mi place să vorbesc despre asta.

– Înțeleg.

Beau privi din nou peretele.

– Îmi amintesc vânătăile ei. Urmele de pe încheieturi. Atunci nu am înțeles ce se întâmpla. Inspiră adânc. Dar pe măsură ce am crescut, i-am auzit certându-se. Mă duceam în camera ei și încercam să-l opresc.

– Foarte curajos din partea ta. Câți ani aveai?

– Șapte sau opt. Am avut și eu câteva vânătăi, dar erau suportabile. Nu mă deranja să fiu rănit, dar nu suportam să știu că nu puteam să-l opresc să o rănească pe ea.

Își încordă maxilarul, iar furia îi străbătu ochii albaștri, ca un fulger într-o zi senină. Marianne își așeză mâna pe umărul lui.

– Cred că a fost groaznic pentru tine.

– Da, până m-am făcut destul de mare cât să pot să ripostez. Când aveam 12 ani, tocmai mă întorsesem de la Eton și eram destul de înalt să mă bat cu el. Dădu din cap lent. Era evident că își amintea foarte clar totul. I-am dat nemernicului un pumn în gură și i-am spus că dacă mai pune mâna pe mama din nou, o să-l omor.

– E de înțeles. Asta l-a oprit?

Beau își frecă ceafa.

– Nu a mai atins-o de atunci.

– Asta e bine.

– A fost bine, până când... Inspiră din nou adânc. Tata m-a chemat când era pe patul de moarte. Am refuzat să merg.

– Of, Beau... nu te învinovățesc.

– Mama mi-a spus că voia să-și ceară scuze. A vrut să-și ceară iertare. Nu i-am oferit ocazia asta.

Marianne dădu din cap.

– Nu poți să te învinovățești pentru alegerea ta.

– A fost cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată. Toată lumea merită iertare. Mama îl iertase, eu de ce n-am putut s-o fac?

– Știu ce vrei să spui. Ultima oară când l-am văzut pe Frederick, ne-am certat. Nu-i plăcea de bărbatul care mă curta. Nu credea că era o alegere bună pentru mine. De atunci, în fiecare zi mi-am dorit să fi avut ocazia să-mi iau rămas-bun cu adevărat. Și eu regret asta.

– Da, doar că eu știam că nu o să mai am o altă șansă. Am refuzat din cauza mândrie mele idioate.

– Mulțumesc că mi-ai spus asta, șopti ea. Sper că nu te deranjează dacă spun că motivul pentru care ești un bărbat așa bun e toată suferința prin care ai trecut în copilărie.

Beau încuviință.

– Da. Ei bine, faptul că tatăl meu bea e unul dintre motivele pentru care îi înțeleg pe bărbații ca domnul Broughton. Sunt capabili să facă orice ca să bea. Sunt sclavii sticlei.

– Ăsta e și motivul pentru care ești spion, nu-i așa?

– Presupun că mereu am vrut să se facă dreptate.

Marianne îl strânse din nou de mână.

– Asta nu e o trăsătură rea, Beau. Deloc.

– Cred că e timpul să ne culcăm.

Beau se dădu jos din pat și se întoarse cu spatele, în timp ce ea se schimbă în cămașa de noapte. Apoi își dădu cămașa jos. Stăteau întinși în pat, unul lângă altul. Beau stinse felinarul.

– Marianne, chiar ești servitoare? Accentul tău s-ar potrivi în saloanele elitei?

– În momentul de față, nu sunt servitoare, sunt spion. Dar nu sunt nici marchiză și nici potrivită să fiu una, dacă asta întrebi.

***

Pe măsură ce se apropiau de Calais, Marianne își petrecu timpul prefăcându-se că citea, dar nu se gândea decât la faptul că relația lor avea să se termine. O întrebase dacă era cu adevărat servitoare. Nu fusese una, până când Lady Courtney o angajase, dar apoi fratele ei fusese ucis, ea îl întâlnise pe generalul Grimaldi și fusese antrenată să devină spion. Fusese încurajată să accepte poziția din casa lordului Copperpot din cauza suspiciunilor că bărbatul era trădătorul de la Bidassoa. Adevărul era că nu mai știa cine e. După moartea tatălui ei, mama ei fusese atât de afectată, că vorbise foarte rar. Un an mai târziu, murise. David și Frederick erau amândoi plecați la război. Marianne nu avusese de ales, decât să-și

găsească un loc de muncă. Din fericire, Lady Courtney, prietena tatălui ei, îi oferise poziția de însoțitoare, până când propria ei nepoată avea să fie disponibilă pentru asta. Marianne se concentrase pe un singur lucru de la moartea lui Frederick, astfel că nu-și amintea planurile de dinainte să se întâmple asta. La un moment dat, îl întâlnise pe William, dar legătura lor se terminase repede. Bărbatul plecase înainte ca tânăra să aibă ocazia să viseze la o viață cu un soț și copii. Se resemnase cu gândul că avea să rămână servitoare, dar apoi primise veștile despre Frederick.

Sentimentele ei pentru William păleau în comparație cu ce simțise pentru Beau în ultimele săptămâni, iar asta o înspăimânta. Beau avea abilitatea să-i frângă inima. Dintr-un motiv anume, cu William, își spusese în mod stupid că iubirea lor, o iubire care nici nu exista din punctul lui de vedere, avea să fie îndeajuns ca să depășească prejudecățile societății, dacă se căsătorea cu cineva sub poziția lui, aceea de cavaler.

Dar Marianne își dădu seama în scurt timp că nimic din toate astea nu fusese real și nu avea să fie. William nu avusese de gând să se căsătorească cu ea, doar o folosise. Nu era demnă de un marchiz și niciodată nu avea să fie. Iar timpul petrecut cu Beau se apropia de final. După ce îi arestau pe Winfield și Albina, ea avea să se ducă să-l caute pe David, iar Beau avea să pornească în următoarea lui misiune. Va trebui să-l părăsească în scurt timp. Era ceva la care nu voia să se gândească.

În acea noapte, în pat, Beau o luă în brațe.

– Doar lasă-mă să te țin în brațe, Marianne. E tot ce vreau să fac.

Tânăra îl lăsă, deoarece asta își dorea și ea. Închise ochii și se prefăcu că lucrurile stau altfel.

– Marianne, dacă am fi parteneri?

– Nu.

– De ce?

Tânăra expiră cu putere. Beau îi spusese ceva dificil și dureros. Era corect să împărtășească ceva la fel de dificil și dureros cu el.

– Mi-e teamă că o să fiu rănită din nou. Ți-am spus că nu eram o inocentă. Adevărul e că am fost sedusă de un bărbat care era membrul aristocrației.

– Ce? Cine? Cine te-a rănit?

Vocea lui era plină de furie.

– Numele lui e Sir William Godfrey.

– Ce s-a întâmplat?

Se rezemă în cot și o privi în întuneric. O mângâie pe obraz.

– Mi-a spus că mă iubește. Mi-a spus că ar face orice ca să se căsătorească cu mine. Dar erau numai minciuni.

– Eu nu o să te mint, Marianne. Chiar dacă la început am folosit un nume fals, nu te-aș minți niciodată cum a făcut-o el.

Marianne nu putu decât să încuviințeze. Beau avea dreptate. Niciodată nu-i spusese că o iubește.

Capitolul 37

Când vasul andocă în Calais, după-amiaza următoare, Beau era pregătit. Își scosese pistolul din șifonier și îl pusese în partea din spate a pantalonilor. El și Marianne își făcuseră bagajele și plecaseră înaintea celorlalți călători.

Asta le oferea avantajul perfect ca să-i urmărească pe Winfield și Albina. Beau și Marianne se aflau în fața unei taverne vizavi de docuri când cuplul coborî. Winfield și Albina luară o birjă, iar Beau și Marianne făcură același lucru la scurt timp.

– Urmărește birja aia, îi spuse Beau birjarului în franceză.

Marianne se uită pe geam în timp ce înaintau pe străzile din Calais. Se schimbase într-o rochie de un galben pal, cu talie înaltă. Era una dintre cele două pe care le avea și care nu erau rochii de servitoare. Călătoreau de mai puțin de un sfert de oră când prima birjă începu să încetinească.

– Mergi înainte. După colț, oprește-te în fața acelei clădiri, spuse Beau, în timp ce arătă spre un depozit mare de pe colț. După ce birja lor se opri, Beau îi dădu birjarului o monedă. Așteaptă aici.

Bărbatul se dădu jos și se întoarse, ca s-o ajute și pe Marianne, apoi o luară repede spre o latură a depozitului. Beau își lipi spatele de perete și își întoarse capul, uitându-se după colț, ca să vadă dacă Winfield și Albina ieșiseră din birja lor.

– Acum ies, îi spuse lui Marianne.

Aceasta încuviință și așteptă ca Beau să-i facă semn să-l urmeze, apoi amândoi se îndreptară spre depozitul în care intraseră Winfield și Albina.

Odată aflați înăuntru, pașii care se auzeau pe scările șubrede, în dreapta, le spuseră că Winfield și Albina urcau treptele. Beau și Marianne așteptară până când pașii se opriră și se deschise o ușă.

– Par să fi urcat trei etaje, zise Beau încet.

El și Marianne urcară apoi scările.

La etajul al treilea, scările se opreau în fața unui rând de uși din lemn închis la culoare. Când se uită pe coridor, Beau văzu fusta Albinei dispărând în spatele uneia dintre acele uși. Îi făcu din nou semn lui Marianne să-l urmeze și se îndreptară în liniște spre ușă, lipindu-și urechile de ea. Spre deosebire de ușile din lemn solid, din casa londoneză a lordului Copperpot, această ușă era șubredă, iar Beau putu să audă tot.

După un schimb de amabilități în franceză, Winfield spuse:

– Ai banii?

– Ai scrisoarea? se auzi vocea unui francez, într-o engleză cu un accent puternic.

– Da, e aici.

Urmară câteva momente de tăcere, iar Beau se gândi că francezul citea scrisoarea pe care o scrisese Albina. Într-un final, bărbatul spuse:

– Bine, totul pare în regulă.

– Unde sunt banii mei? întrebă Winfield nerăbdător.

– Nu țin banii aici. Va trebui să vii mâine în tabăra de la Coulogne.

– La naiba! Mi-ai spus că o să ai banii.

– Îi am, dar trebuie să aștepți până mâine.

– Bine. Unde e tabăra?

Francezul îi răspunse mai încet, iar Beau trebui să se concentreze ca să-l înțeleagă.

– La aproape 200 de metri nord-est de intersecția dintre Coulogne Road și Andres Highway. Vino acolo. O să bem o sticlă de vin, *mon ami*. Vino după lăsarea întunericului. Să zicem pe la nouă?

– Am de ales? Până atunci, sper că o să înțelegi de ce o să păstrez scrisoarea.

Beau se îndepărtă de ușă și-i făcu semn lui Marianne să-l urmeze în timp ce se întorcea spre scară. Auziseră destul, iar Winfield și Albina mai mult ca sigur că aveau să iasă din cameră.

Beau și Marianne abia avură timp să ajungă înapoi la scări când se deschise ușa. Cei doi coborâră în grabă până la următorul etaj. Ajunși acolo, se ascunseră pe coridorul de la etajul doi și așteptară ca Winfield și Albina să coboare.

– A fost cât pe ce, spuse Beau, după ce auzi ușa care dădea spre stradă deschizându-se și închizându-se.
– Da. Te gândești și tu la ce mă gândesc?
După un schimb de priviri, Beau încuviință.
– Francezii îi întind o capcană baronului Winfield.

Capitolul 38

Beau și Marianne așteptară ca birja cu Winfield să se îndepărteze și abia apoi ieșiră din depozit și se grăbiră spre birja lor, care-i aștepta după colț.

– Încotro? întrebă birjarul.

– Urmărește-i din nou, te rog, răspunse Beau.

De data asta, birja cu Winfield se îndreptă spre un hotel aflat aproape de doc. După ce Beau se convinse că Winfield avea să se cazeze acolo peste noapte, îl plăti pe birjar și o ajută pe Marianne să coboare. Își luară valizele și merseră pe străzile înguste, până găsiră un alt hotel, nu foarte departe. Se cazară ca domnul și doamna Nicholas Baxter. Când intrară în cameră și Marianne văzu că erau două paturi, nu unul, oftă. Nu știa dacă se simțea ușurată sau regreta. Un lucru era sigur însă, între ei nu avea să mai fie atmosfera încărcată din nopțile petrecute pe vas.

– Am cerut două paturi, spuse Beau, ca și cum îi citise gândurile.

– Mulțumesc, răspunse ea.

– Am comandat și să ne trimită mâncare.

Mâncarea fu adusă la scurt timp. Mâncară în tăcere, apoi așteptară ca servitorul să vină să ia resturile. După asta, Marianne îi ceru lui Beau să se întoarcă cu spatele, ca să se schimbe în cămașa de noapte.

Când el se întoarse, tânăra se suise deja în patul cel mai apropiat de geam și avea pătura trasă peste ea, ridicată până la bărbie.

– Sunt curioasă dacă Albina o să se ducă mâine-seară în tabără cu baronul Winfield? spuse Marianne, care încerca să se uite pe geam și nu la Beau, care-și scotea cămașa.

Era evident că bărbatului nu-i păsa câtuși de puțin dacă Marianne se uita la el, iar pieptul lui merita văzut.

– Dacă știe ce e bine pentru ea, nu o s-o facă, dar va trebui să așteptăm și să vedem, răspunse Beau, în timp ce-și dădu ghetele jos ca să se urce în celălalt pat. Par să se bucure unul de compania celuilalt.

Marianne dădu din cap.

– Nu-mi dau seama unde îi e mintea baronului Winfield, să-și părăsească soția și fiicele așa. Mi se pare că planul lui e să rămână aici cu Albina după ce primește banii.

– E evident că e controlat de bani. Am mai văzut situații d-astea. E o boală gravă.

– Mâine-seară nu ar trebui să luăm o birjă.

– De acord, ar fi mult prea evident. O să ies mâine și o să caut un cal. O să mergem amândoi pe el.

Marianne încuviință. Beau stinse lumânarea care se afla pe noptiera dintre paturile lor și întunericul copleși camera. Marianne se întoarse cu fața spre fereastră. Nu știa de ce, dar o cuprinsese melancolia. Închise ochii, sperând să adoarmă cât mai repede posibil. Ar fi trebuit să fie fericită că erau atât de aproape să-i aresteze pe cei responsabili pentru moartea lui Frederick, dar fiecare moment care trecea era un pas mai aproape de momentul în care nu-l va mai vedea pe Beau.

La aceeași oră, seara următoare, era posibil să fie amândoi în pericol sau misiunea lor putea fi gata, dar, într-un fel sau altul, perioada ei petrecută alături de Beau se apropia de final.

– Ce porți? o întrebă Beau pe Marianne seara următoare, în timp ce o privea, după ce tânăra îi spusese că se schimbase.

– Cămașă și pantaloni, bineînțeles, răspunse Marianne râzând, în timp ce-și făcea o coadă împletită, pe care o înfășură în jurul capului și o acoperi cu o pălărie închisă la culoare.

– Habar n-aveam că aveai o cămașă și pantaloni în valiza aia, zise Beau, care făcuse ochii mari. Se pare că ești plină de surprize, agent M.

– Nu pot să intru în tabăra francezilor în rochie. Ce spui? Arăt convingătoare ca băiat?

– Deloc, răspunse Beau. Ești foarte frumoasă.

Marianne încercă să nu roșească.

– Ei bine, pot să te asigur că atunci când port asta, nimeni nu bănuiește că sunt femeie.

– Păcat. Ce ai făcut cu...? se opri și făcu semne, nedorind să spună cuvântul „sâni“ cu voce tare.

Marianne râse din nou.

– I-am înfăşurat cu o pânză, zise ea în timp ce ridică din umeri.

– Mare păcat, spuse Beau, care oftă şi dădu din cap.

– Permite-mi să-ţi reamintesc că avem o misiune foarte importantă în seara asta.

Îşi încrucişă braţele la piept şi îşi arcui sprâncenele.

– Da, ştiu. Hai să mergem. E aproape opt.

Beau deschise uşa camerei şi o ţinu aşa pentru Marianne.

– Ai grijă, nu mă mai trata ca pe o femeie când suntem în public. Sunt un băiat. Numele meu e John Smith.

– Excelent nume, răspunse Beau, care o urmă pe uşă. Sunt sigur că ţi-a luat o grămadă ca să-l inventezi.

Odată aflaţi afară, se duseră la magazinele care se aflau în faţa hotelului unde stătea Winfield. Se amestecară în mulţime şi se tot plimbară pe stradă.

Când apăru Winfield, Beau îi atrase atenţia lui Marianne cu un simplu fluierat. Tânăra se întoarse şi se uită la intrarea hotelului. Se părea că Albinei nu-i plăcea ideea să fie lăsată singură, deoarece servitoarea se afla alături de baron, îmbrăcată într-o rochie roz. Peste câteva clipe, o birjă se opri în faţa lor, iar Winfield o ajută pe Albina să urce înăuntru, apoi o urmă.

Beau legase calul pe care-l luase mai devreme de un stâlp, vizavi de hotel. În clipa în care birja cu Winfield şi Albina plecă, Beau şi Marianne o luară repede spre cal.

Beau încălecă primul, apoi se aplecă, pentru a o trage pe Marianne în spatele lui. Cei doi urmăriră birja într-un ritm relaxat. Din fericire, drumul spre Andres Highway avea copaci pe margini, astfel reuşiră să urmărească birja de la o distanţă sigură, fără să fie văzuţi. Drumul dură aproape o oră, timp în care Marianne încercă să se concentreze asupra pericolului spre care se îndreptau, fără doar şi poate, şi nu pe senzaţia abdomenului lucrat al lui Beau sub degetele ei. Baronul Winfield nu avea experienţă cu francezii, dar Marianne auzise destule poveşti în timpul antrenamentelor cu generalul Grimaldi cât să ştie că aceştia rareori îşi ţineau promisiunile făcute trădătorilor pe care-i păcăleau să-i ajute. Faptul că francezul de la depozit refuzase să-l plătească pe Winfield la livrare era, într-adevăr, un semn. Iar Winfield, dacă nu

era un naiv complet, era probabil foarte agitat din cauza întâlnirii din acea seară.

Marianne și Beau vorbiseră despre asta. Beau îi reamintise varietatea semnalelor cu mâna pe care aveau să le folosească dacă erau prinși sau dacă unul dintre ei era în pericol sau vedea sau simțea ceva în neregulă. De fapt, după ce Beau legase calul, vorbiseră cea mai mare parte a după-amiezii, ca să fie pregătiți pentru orice scenariu. Scopul lor era să obțină scrisoarea, dacă acest lucru era posibil. Dacă nu, trebuiau să afle cât mai multe despre înțelegerea lui Winfield cu francezii și orice altceva ce putea fi folosit de către Ministerul de Interne.

O oră mai târziu, birja lui Winfield se opri într-un final la intersecția dintre Coulogne Road și Andres Highway. Marianne și Beau așteptară printre copaci, la câteva sute metri depărtare, până când baronul și menajera se îndreptară spre zona de nord-est a intersecției. Marianne și Beau așteptară ca cei doi să dispară în pădure înainte să-și lege calul de un copac din apropiere. Apoi, îi urmăriră. Birja cu care cei doi veniseră aștepta în intersecție, așa că Marianne și Beau fură forțați să stea la adăpostul pomilor, departe de birjar, în timp ce-i urmăreau pe Winfield și Albina spre tabăra franceză.

Noaptea era tăcută și senină, slavă Cerului, iar adrenalina îi curgea prin vene lui Marianne și ținea frigul la distanță, în timp ce vântul de la mijlocul lunii octombrie legăna frunzele tomnatice.

Într-un final, se apropiară de o poiană, iar Beau, care era primul, îi făcu semn lui Marianne să stea în spate. Bărbatul se aplecă, iar ea îl imită.

La câțiva metri în fața lor, Winfield și Albina erau ascunși printre copacii de la marginea poienei. Era clar că încercau să decidă care era cel mai bun mod de a intra în tabără.

– Vreau să vin cu tine, dragul meu, spuse Albina pe un ton destul de ascuțit cât Marianne s-o audă.

– Afurisitul ăla o să pună toată tabăra peste noi, șopti Beau, printre dinții încleștați.

Marianne doar încuviință, uitându-se în continuare la cuplu. Aparent, Winfield își convinse amanta să vorbească mai încet și să-l urmeze, deoarece la scurt timp după, cei doi ieșiră dintre copaci și se îndreptară spre tabăra franceză. Aceasta nu era atât de

mare pe cât de așteptase Marianne. Erau poate o duzină de corturi, organizate în trei rânduri de câte trei. Mai mulți cai și o trăsură erau legate de copaci în dreapta corturilor, aproape de marginea pădurii. Fumul care se ridica dintr-un capăt al taberei arăta că soldații făcuseră un foc acolo, iar cântecele și voioșia îi spuneau că băuseră deja. Marianne și Beau îi priviră pe Winfield și Albina dispărând după primul șir de corturi de la marginea taberei.

– Să mergem după ei? întrebă Marianne, care se uita în stânga și-n dreapta.

– Nu, hai să rămânem mai în spate și să vedem ce se întâmplă. Dacă nu mă înșel, baronul urmează ori să fie împușcat, ori să fie luat prizonier.

Cei doi așteptară în tăcere, pentru cel puțin un sfert de oră, după care țipătul unei femei îi zdruncină din pozițiile lor rigide de printre copaci.

– Albina? șopti Marianne.

– Pot pune pariu că da, blestemă Beau. Să mergem.

Cei doi se ridicară, însă în loc să o ia la stânga, cum făcuseră Winfield și Albina, Beau o luă la dreapta. Nu se aventurară în afara copacilor până nu ajunseră în locul cel mai apropiat de cai. Apoi Beau fugi și se ascunse în spatele unei trăsuri.

Marianne îl urmă, imitându-i acțiunile, și cei doi se apropiară de corturi, ascunzându-se în spatele cailor, până când ajunseră la cel mai îndepărtat cort din dreapta. Beau îi făcu semn lui Marianne să nu spună nimic și își lipi urechea de cort, ca să asculte.

După ce-și dădu seama că nu era nimeni înăuntru, dădu materialul la o parte.

Repetară același lucru la următoarele două corturi, Marianne transpirând mai mult de fiecare dată.

Când ajunseră la al patrulea cort, Beau îi făcu sem că cel puțin o persoană părea să fie înăuntru. Apoi, îi făcu semn să se dea în spate. Tânăra se retrase spre ultimul cort gol și privi cum Beau asculta cu urechea lipită de cort, apoi se îndepărtă destul cât să vadă înăuntru, fără să fie văzut. Apoi, se retrase spre Marianne.

– Cine e? întrebă Marianne.

Beau avea o expresie sumbră pe față.

– Se pare că sunt doi prizonieri. Poartă uniforme britanice.

Marianne rămase fără aer.

– Trebuie să mă duc să verific. E posibil să fie David.

– Bine. Du-te, dar apoi să te întorci și rămâi aici. Eu o să mă duc puțin mai departe, să văd dacă pot să aflu ce s-a întâmplat cu Winfield și Albina.

Marianne și Beau se priviră.

– Ai grijă, Beau.

– Și tu.

Bărbatul dispăru, iar Marianne inspiră adânc și își adună curaj să se ducă în cortul prizonierilor. Știa că erau șanse mici ca unul dintre prizonieri să fie David, dar măcar existau. Se îndreptă în tăcere spre cort și inspiră adânc înainte să dea la o parte perdeaua cortului. Mirosul dinăuntru o făcu să vrea să-și acopere nasul cu mâna. Soldații stăteau pe jos, în mijlocul cortului, cu spatele la ea și mâinile legate. Tânăra aproape scânci când realiză cât de murdare și distruse erau uniformele lor.

Lăsă perdeaua jos din nou și ocoli cortul, spre partea de unde putea să le vadă fețele. Nu avea nici un rost să îi alerteze cu prezența lor, până când nu era nevoită.

Nerăbdătoare, dădu perdeaua la o parte doar un pic, destul cât să vadă fețele murdare și însângerate ale celor doi soldați. Nici unul nu era David. Își plecă privirea. Până în acel moment, nu-și dăduse seama că tot corpul îi tremura. Se forță din nou să inspire adânc. Prima ei reacție fusese ușurare, dar acum realiză cât de mult își dorise ca unul dintre bărbați să fie fratele ei. Cu toate astea, nu avea de gând să-l aștepte pe Beau să se întoarcă. Se strecură în cort și le făcu semn celor doi bărbați să nu spună nimic, în timp ce scoase în grabă călușul de la gura unuia dintre ei.

– Cine ești? întrebă bărbatul.

– Îndeajuns să spun că sunt din Anglia, răspunse ea. Cum te cheamă?

– Sunt Martin Bigsley-Brown, răspunse soldatul.

– Și care sunt rangul tău și unitatea?

– Sunt caporal la Divizia 9.

– Infanteria nouă? Ați avut baza în Paris?

– Da.

– Fratele meu e căpitanul Diviziei 9. Căpitanul David Ellsworth. Îl cunoști?

Soldatul făcu ochii mari.

– Da. A fost capturat odată cu noi.

Marianne simți un nod în piept.

– Știi dacă e aici?

– Nu știu... Nu știu decât...

Bărbatul își coborî privirea.

– Ce e? Trebuie să-mi spui.

Nu voia decât să-l apuce de umeri și să-l zdruncine.

– Când am ajuns, au omorât soldați.

Tânăra își încordă maxilarul și încuviință.

– Dacă ar fi în viață, s-ar afla într-unul dintre corturi?

Soldatul ridică din umeri.

– Mă gândesc că e posibil.

Marianne se duse repede în spatele primului soldat și începu să-i dezlege funia de la mâini.

– Mulțumesc pentru ajutor. O să slăbesc strânsoarea, dar nu o s-o îndepărtez. Dacă putem, o să ne întoarcem după voi. Dacă nu, vreau măcar să aveți șansa să luptați. Dar stați aici și nu ne încurcați, decât dacă decideți să alergați spre pădure, cam la 20 de metri în dreapta acestui cort.

Soldatul încuviință, iar Marianne se îndreptă spre celălalt prizonier. Îi slăbi și lui funia, apoi se ridică.

– Să nu faceți gălăgie, îi avertiză, apoi dădu perdeaua la o parte și se uită afară, ca să se asigure că nu e nimeni acolo.

Acum că știa că e posibil ca fratele ei să fie acolo, avea de gând să-l caute înainte să se întâlnească cu Beau. Se îndreptă spre următorul cort și trase cu urechea cam un minut înainte să se uite înăuntru. Era gol. Cortul de după acesta era și mai aproape de locul de unde se auzeau muzica și râsetele. După țipătul de mai devreme, muzica și râsetele se reluară și continuară. Marianne nu putea decât să spere că toți ocupanții corturilor erau prea preocupați să bea și să cânte în jurul focului. Și în al treilea cort era tăcere, dar când trase perdeaua puțin, văzu un alt soldat britanic. Doar unul, care stătea în centru, cu mâinile legate la spate și căluș la gură. Stătea cu

fața spre ea, dar capul îi era înclinat într-o parte, ca și cum dormea, iar părul îi cădea peste față.

Bărbatul purta uniforma unui ofițer. Inima lui Marianne începu să bată cu putere. Bărbatul avea ceva familiar, care o lăsă fără aer. Oare îi era doar teamă și era disperată, sau bărbatul ăsta chiar putea să fie David? Tânăra intră în cort și se forță să se apropie de el în liniște. Se aplecă în fața lui și încercă să-l trezească cât mai delicat posibil, ca să nu-l sperie. Soldatul se trezi aproape imediat, iar un amestec de furie și surprindere licări în ochii lui înainte ca Marianne să-și dea seama că... era David. Era fratele ei!

– Totul e în regulă, îi zise ea repede, ridicându-și un deget la buze. Sunt eu, Marianne.

Furia din ochii lui se transformă rapid în șoc, apoi în ceva care semăna cu durerea. Marianne se duse în spatele lui, ca să-i desfacă călușul și funia de la încheieturi. În clipa în care bărbatul fu liber, își frecă încheieturile și se întoarse să o ia în brațe.

– Mari, spuse el, cu o voce atât de aspră, că era aproape incoerent.

– Ai nevoie de apă, nu-i așa?

Tânăra încercă să-și controleze lacrimile. Ultimul lucru de care avea nevoie David în acel moment erau lacrimi. Bărbatul continuă să o îmbrățișeze și încuviință, apoi tânăra se retrase din brațele lui ca să se ducă la masa mică de la capătul cortului. Nu se mulțumi cu un pahar. Luă toată carafa și se îndreptă spre fratele ei, care se chinuia să se ridice în picioare. Îl ajută, iar David se ridică și îi luă carafa din mână. O duse la gură și bău cu înghițituri mari, apoi se șterse cu mâna, respirând sacadat.

– Mulțumesc, zise el. Mari, ce cauți aici?

– Nu avem timp. Sunt aici cu un agent de la Ministerul de Interne. L-am urmărit pe trădătorul din Bidassoa și cred că acesta tocmai a fost prins de francezi. Vreau să te ascunzi în pădure, cât timp mă duc să-l caut pe partenerul meu.

– Pe naiba! spuse David, cu un amestec de furie și hotărâre în ochii lui albaștri. Vin cu tine.

Marianne dădu din cap, dar nu avea nici un rost să se certe cu David când acesta se hotărâse să facă ceva. Doar ar fi irosit timp.

– Atunci bine. Căutăm un bărbat blond și înalt, îmbrăcat ca mine.

David încuviință.

– Dacă nu e îmbrăcat ca un soldat francez, o să fie ușor de văzut.

David insistă să iasă primul din cort. Marianne își dădu ochii peste cap și îl lăsă să creadă că făcea ceva curajos și nobil, dar după ce ieșiră din cort, arătă spre zona de unde se auzeau muzică și râsete.

– Eu cred că trădătorul și prietena lui sunt acolo. Vino după mine, zise ea, în timp ce i-o luă în față fratelui ei.

Cei doi se îndreptară spre cortul aflat în capătul cel mai îndepărtat din dreapta, aproape de copaci, și apoi traversară un spațiu deschis ca să se ascundă în spatele unor ramuri groase și joase. Marianne nu putea decât să spere că, datorită întunericului, nu-i văzuse nimeni.

Se aplecă și îi făcu semn fratelui ei să facă la fel. În jurul focului se adunase un grup mic de soldați francezi. Aceștia se plimbau în jurul lui și cântau un cântec în limba lor. Îi privi, apoi unul dintre francezi, care era evident beat, se împiedică. Când căzu, rupse formația, iar Marianne văzu până în centrul cercului, unde baronul Winfield și Albina erau legați de un stâlp. Tânăra își înăbuși un scâncet. Focul era împrăștiat în cerc în jurul lor, dar se apropia din ce în ce mai mult de ei. Erau arși de vii.

– Ce e? șopti David.

– Baronul Winfield și prietena lui se află în centrul cercului.

David își mută privirea în acea direcție.

– Ai dreptate. El e trădătorul?

– Da.

Marianne încuviință și se uită din nou la cei doi prizonieri. Ambii plângeau.

– La naiba! Deși nu m-ar deranja să-i văd corpul separat de cap în Anglia, nu aș dori soarta asta nimănui, spuse David, dând din cap dezgustat.

– Nici eu.

– Nici eu, se auzi vocea lui Beau din spatele unui copac din apropiere.

David se întoarse cu pumnii ridicați, pregătit de luptă.

– E în regulă, David. E partenerul meu de la Ministerul de Interne, Beau... adică lordul Bellingham, spuse Marianne, care-și așeză mâna pe pumnii fratelui ei. Se întoarse apoi spre Beau și-i aruncă o privire prin care-l condamna.

– Aproape am leșinat de frică.

Beau ieși din spatele copacului, cu un zâmbet pe față.

– Mă bucur să aflu că nu m-ai auzit apropiindu-mă. Se întoarse apoi spre David. Bănuiesc că el e fratele tău.

David se plecă în fața lui Beau.

– Excelență.

– Nu e cazul de asta, căpitane, răspunse Beau. Îți mulțumesc pentru serviciul în cinstea Coroanei.

– Ce o să facem în legătură cu Winfield și Albina? întrebă Marianne.

Aveau timp pentru explicații între fratele ei și Beau. Spera.

Beau scoase un ceas din buzunar, la care se uită, după care îl băgă la loc.

– Nu-ți face griji. Doar Grim nu ne lăsa aici singuri. Întăririle trebuie să apară. De dragul lui Winfield, sper să ajungă la timp.

Marianne se încruntă.

– Ce? Ce știe Grim?

Beau se ridică.

– De dimineață am trimis o scrisoare către vasul lui Worthington. E ceva despre care eu și căpitanul Jones am vorbit pe drum. În scrisoare, i-am informat pe agenții de la Ministerul de Interne, cei care lucrează în Calais, să se întâlnească cu noi aici la nouă și jumătate.

Marianne își puse mâinile în șold.

– Nu aveai de gând să-mi spui și mie?

– Ba da, bineînțeles că da. Doar îți spun acum, nu? răspunse Beau, cu un zâmbet lipsit de remușcări pe față.

David, care se uitase la cercul de foc, spuse:

– Nu aș vrea să stric distracția, dar nu avem timp de certuri. Care e planul?

Un zgomot îndepărtat ajunse la urechile lui Marianne, iar Beau răspunse cu un sunet asemănător.

– Sunt aici, spuse Beau. Lord Harbury, ești aici? întrebă el înspre copaci.

Un copac se mișcă și un bărbat înalt își făcu apariția.

– Da.

– Excelent. Vrei să ne spui care e planul?

– Estimăm că sunt maxim două duzini de francezi aici. Bănuim că tabăra asta a fost inventată ca farsă, ca să-l atragă pe Winfield aici. Avem peste 50 de oameni ascunși în aceste păduri. Când o să dau semnalul, o să alergăm spre cerc. Scopul e să îi salvăm pe baronul Winfield și pe partenera sa. Avem nevoie de ei să ne spună ce conține scrisoarea.

Beau încuviință și își scoase pistolul din partea din spate a pantalonilor.

– Nu am pistol, spuse David frustrat.

– Stai aici, îi zise Marianne fratelui ei.

– Și tu stai aici, îi zise Beau lui Marianne. Nici tu nu ai pistol.

– Pe naiba nu am, răspunse Marianne, care scoase un pistol mic din gheată. Nu ești singurul cu secrete.

Îi zâmbi lui Beau, apoi lordul Harbury ridică mâna și scoase un sunet mai tare, diferit de cel de mai devreme. În acel moment, copacii se treziră la viață. O armată de bărbați dădu năvală cu pistoalele scoase și îi înconjură pe francezi, care erau beți și majoritatea neînarmați. Se auziră câteva focuri de armă, iar Marianne îl văzu pe Beau alergând printre bărbații din cerc. O dezlegă pe Albina și o aruncă peste umăr. Un alt spion britanic îl luă pe Winfield, și grupul mic, inclusiv lordul Harbury, se grăbi înapoi printre copaci.

Continuară să se audă țipete, focuri de armă și zgomote puternice în poiana de lângă foc, în timp ce lordul Harbury, Beau, Marianne și David intrară în cel mai apropiat cort, trăgându-i pe cei doi trădători după ei. Două dintre ajutoarele lordului Harbury li se alăturară. David le aduse apă lui Winfield și Albinei, în timp ce aceștia își ștergeau fețele pătate și tușeau.

– Ne-ați salvat, strigă Winfield, când reuși să vorbească. Aproape am murit.

– Să nu ai impresia că am vrut să vă salvăm, zise lordul Harbury, vocea lui fiind plină de dezgust. Am ordinele mele, iar acestea includ să te dau înapoi francezilor dacă nu ne spui ce ai făcut pentru ei.

Albina era pe punctul să facă o criză. David și Marianne o duseră într-o parte și o așezară pe o grămadă de pături din colț, dându-i mai multă apă, în timp ce baronul Winfield îi privea pe toți cu atenție.

– Nu o să mă duceți înapoi în Anglia? Pentru proces? întrebă baronul.

– O s-o facem dacă ne spui ce vrem să știm. Altfel, e posibil să raportăm că nu am ajuns la timp ca să te salvăm. Crede-mă, nimeni nu o să fie trist, răspunse Harbury.

Winfield se opri din tușit și își frecă fața și ochii cu prosopul pe care i-l dăduse Beau.

– Bellingham, ar fi trebuit să mă gândesc că o să fii aici.

– Taci, zise Beau. Spune-ne ce scria în scrisoare.

– Ce scrisoare?

Winfield îl privi inocent.

– Scrisoarea pe care Albina a scris-o în casa lordului Copperpot, răspunse Beau printre dinții încleștați.

Nu avea chef de jocuri. Baronul Winfield păli.

– De unde știi despre...?

– Hai să-l ducem înapoi la foc, zise Beau, apucându-l pe Winfield de braț.

– Nu! Nu! strigă Winfield și aproape se prăbuși. O să-ți spun ce vrei să știi. O să-ți spun tot.

– Bun, începe, mormăi Beau.

Albina scâncea în tăcere în colț, în timp ce Winfield își începu povestea.

– Mi-au promis bani. Mulți. 50 000 de lire! spuse Winfield.

Beau dădu din cap.

– Prima ta greșeală a fost că i-ai crezut. Probabil nici nu au 50 000 de lire.

– Mi-au dat banii prima oară, răspunse Winfield, care își aranjă haina, ca și cum fusese ofensat că i se spusese cât de prost a fost.

– Prima oară? Beau se încruntă. Adică atunci când ai pus-o pe Albina să scrie scrisoarea de la Bidassoa?

– Da.

– Mi-ai promis că nimeni nu o să afle niciodată! se plânse Albina. Mi-ai promis că o să fim fericiți, bogați și în siguranță!

– Îmi pare rău, draga mea, dar e prea târziu, răspunse Winfield, în timp ce lacrimi îi curgeau pe obraji.

– Luați-o de aici, ordonă Beau.

David o ridică pe Albina în picioare mai delicat decât merita și ieși repede din cort cu ea.

– Continuă, îi ordonă Beau lui Winfield.

Baronul își șterse lacrimile de la ochi.

– A doua scrisoare a fost un fals. Au vrut să arate ca prima, ca s-o folosească să-i deruteze pe britanici în privința unui raid de la Calais de luna viitoare.

Harbury îl fixă cu privirea pe baron.

– Ce vrei să spui?

Winfield avu iar o criză de tușit. Când reuși să vorbească din nou, vocea lui era joasă.

– Urmau să se asigure că un mesager cu scrisoarea era prins. Asta avea să-i facă pe britanici să creadă că raidul va avea loc la Sangatte, nu la Calais.

– Și în acest timp, aveau să se strângă la Calais?

– Da. Știau că erau mulți agenți britanici ascunși în Calais.

– Unde e scrisoarea asta? întrebă lordul Harbury.

– În buzunarul hainei generalului Christophe. I-am dat-o înainte să ne lege și să ne pună la foc.

– A doua ta greșeală a fost că ai venit aici, zise Beau și dădu din cap din nou. Niciodată nu au avut de gând să-ți dea vreun sfanț.

Singurul răspuns al baronului Winfield fu un zgomot trist. Lordul Harbury îi dădu un ordin unuia din ajutoarele care se afla lângă el.

– Adu-l pe generalul Christophe la mine.

Bărbatul plecă, iar Beau, lordul Harbury și Marianne rămaseră cu Winfield.

– Habar n-ai cât de mult vreau să-ți dau una-n gură acum, Winfield, spuse Beau, printre dinții încleștați. Poate chiar o să-i las pe domnul John Smith de aici și pe fratele lui, soldatul care a luat-o pe Albina, să o facă. Merită asta mai mult decât mine. Până la urmă, pe fratele lor l-ai ucis la Bidassoa.

– Nu am ucis pe nimeni! insistă baronul Winfield, cu teamă în glas.

Marianne se ridică în fața lui, cu brațele încrucișate la piept și șapca trasă jos.

– Ba da, nemernicule. Soldatul care ducea scrisoarea britanicilor a fost împușcat și, într-un final, a murit din cauza rănilor. Era

fratele meu, soldatul Frederick Ellsworth. Și era un patriot și un bărbat mai bun decât ai putea să fii tu vreodată.

Baronul se înroși vizibil.

– Presupun că moartea e inevitabilă în război.

Ochii lui Marianne scăpărară, plini de furie, și într-o fracțiune de secundă, îl lovi pe baronul Winfield între picioare. Acesta gemu și căzu pe jos, scâncind din cauza durerii și ținându-se de zona inghinală.

– Frederick m-a învățat asta, spuse Marianne, zâmbindu-i lui Beau.

Cei trei bărbați îl compătimiră pe Winfield.

– Bine lucrat, Smith, spuse lordul Harbury cu un zâmbet pe față.

Câteva minute mai târziu, ajutorul se întoarse cu unul dintre ofițerii francezi.

– E așa cum a spus baronul Winfield, milord. Asta era în buzunarul hainei lui, zise ajutorul, în timp ce-i dădu lordului Harbury o bucată de hârtie.

Acesta o desfăcu și o citi. Îi făcu semn lui Beau, apoi îi dădu scrisoarea. Marianne o ciți și ea, peste umărul lui Beau. Se pare că baronul Winfield spusese adevărul. Scrisoarea indica exact ce spusese.

– De ce nu ai scris chiar tu asta? întrebă Beau. De ce ai pus-o pe servitoare s-o facă?

– Sunt un membru foarte respectat al societății, se plânse baronul Winfield. În plus, eu și Cunningham n-am vrut ca numele să ne fie asociate cu asta. Cine ar suspecta-o tocmai pe Albina?

– Deci lordul Cunningham a fost cel care ți-a spus informațiile de la comitetul special? întrebă Marianne.

– O, credeam că știți deja asta.

Harbury dădu din cap.

– Mi-e scârbă de tine, Winfield.

Beau se duse între francez și baron, ca să-l ajute pe Winfield să se ridice.

– Ai noroc, baroane Winfield. Povestea ta pare să fie adevărată.

– Bineînțeles că e, mormăi Winfield, care încă mai stătea puțin aplecat din cauza durerii. Nu am vrut decât banii. Niciodată nu am vrut să fie cineva rănit.

– Cu atât mai puțin tu, așa e? întrebă Beau, care încă se uita la Winfield.

Ofițerul francez, care stătuse acolo în tăcere, profită de ocazie ca să-l scuipe pe Beau, însă acesta se feri la timp, iar scuipatul aterizâ pe buza de sus a lui Winfield.

– Ai o țintă excelentă, îi spuse Beau francezului, care îl privea încruntat.

Un alt spion intră în cort.

– Lord Harbury, am securizat zona. Toți francezii sunt legați și duși spre trăsuri ca prizonieri.

– Ați făcut o treabă bună, spuse lordul Harbury, care făcu semn spre Christophe și Winfield. Du-i și pe ei doi la trăsuri. Și ei sunt prizonieri de război.

Ajutoarele îi scoaseră pe cei doi prizonieri din cort, iar lordul Harbury se întoarse spre Beau și Marianne.

– Putem să te ducem înapoi la Calais, Lord Bellingham?

– Nu, răspunse Beau. Am venit călare. O să te urmăm. Dar te rog, asigură-te că și căpitanul Ellsworth o să fie luat cu tine. Și vezi că mai sunt cel puțin doi prizonieri britanici ținuți acolo.

Lordul Harbury încuviință.

– O să-mi pun oamenii să caute în fiecare cort înainte să mergem. Ne vedem la intersecție, spuse el, apoi ieși din cort.

Beau expiră cu putere. El și Marianne erau singuri.

– Nu ar fi putut să iasă mai bine nici dacă plănuiam, spuse el.

– De acord, răspunse Marianne.

– Hai să ne întoarcem la hotel. O să mă văd cu lordul Harbury de dimineață, ca să vorbim despre planurile de întoarcere în Anglia.

Beau întinse mâna spre ea.

– Nu o să plec cu tine, spuse Marianne.

– Ce?

– O să mă întorc la Calais, dar o să merg într-una dintre trăsuri, cu David.

Beau se încruntă.

– De ce?

Marianne se întoarse într-o parte și își încrucișă brațele la piept.

– Asta e. Pentru asta am tot lucrat. L-am găsit pe trădător, iar eu mi-am găsit fratele. O să mă întorc în Anglia, dar...

Beau își încordă maxilarul.

– Dar ce?

– Dar eu și David ne putem întoarce pe alt vas. Cât despre noi doi... Cred că e mai bine dacă mergem pe drumuri separate... cât mai repede posibil.

Beau își mușcă obrazul în interior atât de tare, că simți gust de sânge.

– Asta vrei cu adevărat?

Marianne se întoarse cu spatele spre ieșire.

– Da. La revedere, Lord Bellingham.

Capitolul 39

Casa contelui Kendall, Londra, începutul lunii noiembrie, 1814

Beau se uită la sticla cu brandy care se afla aproape de el, pe biroul din camera de studiu a lui Kendall. Prietenul lui stătea pe scaunul din spatele biroului, în timp ce Worth se afla lângă Beau, pe celălalt scaun mare. Trecuseră mai bine de două săptămâni de când Beau se întorsese din Franța, dar era prima oară când cei trei prieteni erau împreună.

– Te tot uiți la brandy, Bell. Nu-mi spune că vrei să bei.

Kendall îl privi cu suspiciune. Beau dădu din cap și se uită la Kendall.

– Nu, bineînțeles că nu. Ce spuneam?

– Tocmai ți-am zis că Legea de Angajare a fost respinsă, chiar și fără votul tău, și tu terminai povestea despre cum tu, împreună cu o servitoare pe nume Marianne Notley, l-ați prins pe baronul Winfield, spuse Worth.

Totul părea că se petrecuse în urmă cu foarte mult timp. În acea perioadă, Beau se întorsese înapoi în Anglia, se asigurase că Winfield și Albina fuseseră condamnați pentru infracțiunile lor și se întâlnise des cu generalul Grimaldi, ca să discute despre misiune, inclusiv unde greșiseră și cum triumfaseră într-un final. Niciodată nu ar fi dat de capăt cazului dacă n-ar fi fost Marianne, iar Beau se asigură că generalul știa asta. Însă în toate discuțiile lor, Beau se abținu să-l întrebe pe Grimaldi unde e Marianne. Voia să afle cu disperare, dar nu simțea că e dreptul lui. Iar afurisitul de Grimaldi nu se sinchisise să-i spună.

– Asta a fost, continuă Beau. În dimineața de după raidul asupra taberei franceze, eu și Marianne am navigat înapoi în Anglia, cu Winfield și Albina ca prizonieri.

Toată lumea știa deja că Winfield era vinovatul. Ziarele din Londra împrăștiaseră vestea.

– Trebuie să recunosc că dintre toți oamenii, niciodată nu l-am suspectat pe Winfield, spuse Worth, dând din cap.

– Nici eu, încuviință Kendall. Știam că e un nemernic, dar habar n-aveam cât de mare. Faptul că avea de gând să plece cu amanta lui, crezând că francezii aveau să-l recompenseze, e aproape incredibil. Ce escroc lacom!

Beau încuviință.

– Cum suportă Frances vestea, Kendall?

Bărbatul se rezemă de scaun.

– Mai bine decât mă așteptam s-o facă. Nu a fost chiar surprinsă. Știa de ceva timp că tatăl ei nu era cine credea ea că este.

– Cum suportă Lady Winfield vestea? îl întrebă Worth pe Kendall, ridicând din sprâncene.

– Asta e cu totul altă poveste, răspunse Kendall cu un oftat. Lady Winfield nu a primit vestea prea bine. Potrivit lui Frances, mama ei stă în pat, nu poate fi consolată.

– Îmi pare rău să aud asta. Am făcut tot ce am putut ca să țin povestea despre faptul că baronul a plecat cu Albina departe de bârfitori, dar mă tem că moștenirea lui va fi faptul că e un trădător, răspunse Beau.

Kendall încuviință.

– Frances își făcea griji pentru mine. Voia să știe dacă mai vreau să mă căsătoresc cu ea după rușinea prin care a trecut familia ei.

– Bineînțeles că nu ai respinge-o, răspunse Worth. Ești mult prea loial.

– Lucru de care am asigurat-o imediat, răspunse Kendall cu zâmbetul pe buze. Nu mă interesează câtuși de puțin reputația familiei lui Frances. M-aș căsători cu ea și mâine, cu licență specială, dacă ar fi de acord.

– Da, Bell, ăsta e un lucru pe care l-ai ratat: Frances și Julianna plănuiesc acum o nuntă mare, comună, spuse Worth, râzând. La primăvară.

Beau se uită din nou la sticla de brandy. Încerca să pretindă că totul e normal. Doar terminase o altă misiune și se întorsese la viața lui normală, înainte de următoarea misiune. Nu era nimic

nou. Dar nimic nu mai era la fel. Nu trecea nici un moment în care să se nu gândească la Marianne.

O lăsase acolo, cu fratele ei, la intersecția dintre Coulogne Road și Andres Highway din Franța. Se întorsese la hotel singur. David venise acolo în acea noapte ca să ia valiza surorii lui, iar Beau nici măcar nu-l întrebase unde stăteau. Ziua următoare, își făcuse propriile aranjamente ca să se întoarcă în Anglia cu vasul pe care aveau să se afle și Winfield și Albina, ca prizonieri. De atunci, nu o mai văzuse pe Marianne.

– Dumnezeule, chiar se uită la sticla de brandy, spuse Worth surprins.

– Nu o să beau.

– Dar te gândești la asta? întrebă Kendall.

– Nu. De ce?

Worth oftă și-și dădu ochii peste cap.

– Cred că e momentul, Kendall, ce zici?

– Timpul pentru ce? întrebă Beau, care se uita suspicios la prietenii lui.

– E momentul să-ți ținem un mic discurs, asemănător cu cele pe care ni le-ai ținut și tu.

– Ce discurs?

– Cel în care îți spunem că ești îndrăgostit până peste cap de femeie și trebuie s-o ceri în căsătorie, continuă Kendall.

– Ce femeie? întrebă Beau, dar simțea deja un nod în piept.

Worth dădu din cap.

– Serios? Ce femeie? Ai impresia că nu știm că te-ai îndrăgostit de Marianne? E evident din tot ce ai spus despre ea din clipa în care ai intrat aici.

– Ce? Doar spuneam povestea despre...

– Scutește-ne, răspunse Worth. Amândoi ne-am îndrăgostit de curând. Știm semnele. I-ai spus numele de cel puțin 100 de ori.

– Ba nu! Și dacă aș fi făcut-o, a fost doar pentru că era o parte importantă a poveștii.

– Vrei să te contrazici cu noi sau vrei să te ajutăm s-o găsești? întrebă Kendall calm.

Beau se îndreptă imediat și se aplecă în față.

– Știți unde e?

– Știu unde e posibil să fie, răspunse Kendall, iar faptul că ai întrebat asta cu atâta interes nu face decât să ne susțină ideea. Nu te mai preface.

Beau se rezemă iar de spătarul scaunului, fără să spună nimic. Worth ridică sprâncenele.

– Ai rămas fără cuvinte, Bell? Niciodată nu am crezut c-o să prind ziua asta.

– Taci din gură!

– Elocvent. Absolut elocvent, răspunse Kendall râzând.

– Poți să recunoști odată că ești îndrăgostit de ea? zise Worth. Fă-o pentru mine!

– La naiba cu voi amândoi! bombăni Beau. Bine. Spre deosebire de cum ați fost voi doi, sunt dispus să recunosc asta. O iubesc. Mereu am iubit-o. Vreau să mă căsătoresc cu ea și nu dau doi bani pe faptul că e servitoare. Sunteți pregătiți pentru un scandal care o să ne consume pe toți când o să mă căsătoresc cu o servitoare?

– Vezi? Nu a fost chiar așa rău, nu-i așa?

– A fost un discurs minunat, răspunse Kendall.

– Dacă ai ceva util să spui, fă-o. Altfel taci din gură, răspunse Beau, cu pumnii încleștați.

În acel moment, era pregătit să le dea câte una prietenilor lui.

– Ei bine, eu chiar am ceva util de spus. Din partea prietenului nostru, Clayton, spuse Kendall.

Beau se întoarse cu fața spre el.

– Ce anume?

– Clayton a aflat niște lucruri foarte interesante în parlament. S-a aflat inclusiv că ofițerul David Ellsworth nu e un simplu căpitan.

Beau se încruntă.

– Ce? Despre ce vorbiți?

– E fiul contelui Elmwood, continuă Kendall.

Vestea îl lovi pe Beau cu putere.

– Credeam că acel titlu nu avea nici un moștenitor.

– Nu avea. Singurul fiu al contelui defunct a renunțat la titlu și a părăsit Londra în urmă cu mulți ani. Acel bărbat a fost tatăl lui David.

– Tatăl lui David?

– Da, continuă Kendall. Se pare că David Ellsworth e cel mai mare nepot al ultimului conte de Elmwood.

– Ca să vezi, zise Worth sarcastic. După calculele mele, dacă David Ellsworth e conte, asta înseamnă că Marianne e... o Lady, nu-i așa?

– Exact, răspunse Kendall sec.

Beau închise ochii, procesând informația.

– Unde e? întrebă el într-un final.

Prietenii lui făcură un schimb de priviri.

– Elmwood stă în casa lui Clayton acum. Săracul, habar n-avea că e conte. Clayton a fost de acord să-l sponsorizeze, dar știu sigur că Marianne stă în altă parte, zise Kendall.

– Ce? De ce?

– A fost alegerea ei.

– Unde e?

– Mă tem că nu știu asta.

Bell lovi biroul.

– La naiba, Kendall! Cum o să pot să o găsesc atunci?

Râsul lui Worth răsună în toată camera.

– Ești spion, Bell. O să găsești tu o cale!

Capitolul 40

– Marianne, draga mea, tocmai vin din salon și ai doi vizitatori, spuse Lady Courtney.

– Vizitatori?

Marianne se încruntă.

Cine altcineva, în afară de Lady Courtney și David, știa că stă acolo?

Totul se întâmplase atât de repede de când se întorseseră din Franța. Mai întâi, generalul Grimaldi le spusese că David era conte. Se pare că după ce fusese prins și Marianne fusese antrenată ca spion, Ministerul de Interne făcuse niște investigații despre familia lor. Grimaldi aflase asta după ce făcuse legătura între numele lor de familie și moșia contelui de Elmwood. Lui Marianne încă nu-i venea să creadă că tatăl ei, care fusese atât de iubitor, bun și umil, fusese singurul fiu al unui conte.

Se pare că tatăl ei se îndrăgostise de mama ei, care era o femeie de rând, când fusese trimis în Brighton în urmă cu mulți ani. Când îi spusese tatălui lui că avea de gând să se căsătorească cu o femeie de rang inferior, tatăl lui, contele, îl amenințase cu dezmoștenirea. În loc să încerce să-l convingă pe conte, tatăl ei se înfuriase. Renunțase atât la tatăl lui, cât și la moștenire, hotărând să câștige banii din armată, iar apoi, să ducă o viață simplă de tâmplar în Brighton.

Nici David nu știuse nimic despre descendența lor. Acesta îi spuse lui Marianne că tatăl lor nu dăduse niciodată de înțeles că era fiul mai mare al unui bărbat care era conte. David fusese însă ușor de convins să-și ocupe locul în societate.

– Nu înțelegi ce putere aș avea să influențez decizii dacă aș ocupa un loc în parlament? îi spuse el în noaptea în care aflaseră vestea. Aș putea susține drepturile soldaților și aș putea schimba ceva.

Lui Marianne îi apărură lacrimi în ochi. Fratele ei era nobil, puternic și virtuos. Avea să-și folosească titlul, puterea și banii care

veneau la pachet cu ele ca să facă bine țării și să ajute oameni. Nu putea să se gândească la un bărbat mai potrivit care să aibă o asemenea responsabilitate. Ce bine ar fi fost dacă Frederick ar fi trăit să-l vadă. Ultimele săptămâni erau în ceață. Marianne fusese luată acasă de Lady Courtney, la sugestia generalului Grimaldi. Doamna o dusese la o croitoreasă și se asigurase că tânăra va avea o garderobă demnă de sora unui conte. Cutiile fuseseră livrate în casa lui Lady Courtney, iar Marianne era acum mândra proprietară a zeci de rochii scumpe, pantofi, pelerine, genți, dresuri de mătase, mănuși de calitate, cămăși de noapte cu dantelă, cămăși atât de delicate, că-ți vedeai degetele prin ele și o varietate de bonete minunate. Era ca și cum se trezise într-un basm. Peste puțin timp, aflase că Lady Courtney știuse mereu cine era tatăl ei.

– Tatăl tău mi-a spus clar să nu spun nimic, Marianne. Nici ție, nici fraților tăi, îi zise Lady Courtney, ca scuză că păstrase un asemenea secret.

– Înțeleg. Presupun că acum are sens faptul că tata avea o prietenă de familie ca tine, Lady Courtney. Mereu am crezut că tata a lucrat pentru tine.

Lady Courtney îi zâmbi, plină de înțelegere.

– I-am promis mamei tale, pe patul de moarte, că o să am grijă de tine. Ar fi atât de fericită să vă vadă pe tine și pe David că vă ocupați locurile de drept în societate. Niciodată nu și-a dorit asta pentru ea, dar nu-i plăcea gândul că își împiedică copiii să se bucure de dreptul pe care-l au din naștere.

Asta îi umplu ochii lui Marianne de lacrimi. Își aminti toate momentele când ea și mama ei se prefăcuseră că e o domnișoară nobilă, care se pregătea să-și facă debutul, în timp ce se plimbau prin casa lor din Brighton. Realiză că pentru mama ei nu fusese un simplu joc. Încerca s-o pregătească pe Marianne pentru posibilitatea că, într-o zi, va trăi viața pentru care se născuse.

Și insistența mamei ei de a o învăța franceză avea sens acum. În trecut, crezuse că astfel avea să aibă ocazia de a obține o poziție mai bună ca guvernantă sau menajeră, dar acum își dădea seama că draga ei mamă se asigurase că ea și frații ei erau educați potrivit rangului.

Marianne clipi, ca să facă lacrimile să dispară. Dacă trebuia „să-și ia locul de drept", voia s-o facă într-un mod care să onoreze

amintirea părinților ei. În ciuda educației sale, nu fusese crescută ca să fie sora unui conte. Cum putea să învețe vreodată toate trucurile în a fi un membru al aristocrației? O lua amețeala doar când se gândea la asta.

Ultimul lucru pe care-l voia Marianne era să fie introdusă în societate. Auzise destule povești despre snobism și formalități de la Lady Wilhelmina cât să-i ajungă pentru toată viața. Cum avea să reacționeze elita la fiica unui conte, care avea puțină grație și fusese servitoare? Dar Marianne nu prea avea de ales. Marianne Notley era moartă, iar Lady Marianne Ellsworth renăscuse în locul ei. În societate. Gândul îi întoarse stomacul pe dos.

Lady Courtney îi spusese deja că avea s-o sponsorizeze. Mai rău, Lady Courtney începuse să vorbească deja despre debutul lui Marianne. Avea deja 23 de ani. Era mult prea mare ca să fie debutantă. Întreaga noțiune era nebunească.

Când nu-și făcea griji pentru locul ei în societate, Marianne se gândea întruna la Beau. Nu trecea nici o clipă fără să se întrebe unde era și ce făcea.

Era ca și cum pierduse o parte din ea în clipa în care-și luase rămas-bun de la el, în acel cort din Franța. Fusese cea mai dificilă decizie a vieții ei și îi fusese greu să trăiască cu ea în fiecare zi.

Îi era dor de el. Putea să recunoască asta față de ea însăși. Îi era dor de el cu disperare și nu era sigură că făcuse ce trebuia când îl părăsise, dar în acel moment, părea să fie singura ei opțiune, ca să-și păstreze sănătatea mintală.

Până la urmă, ce viitor aveau împreună? Nu avusese nici cea mai vagă idee că avea să descopere că era fiica unui conte. Iar acum... acum era prea târziu. Nu putea să apară la ușa lui Beau și să spună

– Se pare că fratele meu e conte. Ai fi interesat să te căsătorești cu mine?

În plus, Beau nu pomenise niciodată de căsătorie. Avuseseră doar o aventură. Ce motiv avea să creadă că bărbatul avea s-o dorească de soție, chiar și acum? Bărbatul îi spusese clar că munca era cel mai important lucru din viața lui.

Marianne dădu din cap, ca să îndepărteze gândurile care îi treceau în mod constant prin minte. Se întoarse ca să se concentreze la ce spusese Lady Courtney.

– Doi vizitatori? Cine ar vrea să mă viziteze? își întrebă ea binefăcătoarea.

Lady Courtney răspunse cu un zâmbet blând, apoi majordomul apăru în ușa salonului.

– Lady Julianna Montgomery și domnișoara Frances Wharton au venit să vă vadă, Lady Marianne.

Marianne înghiți în sec. Încă nu-i venea să creadă că atunci când cineva spunea „Lady Marianne", se referea la ea. Și ce făceau acolo domnișoara Wharton și Lady Julianna, despre care auzise că e cea mai populară debutantă din ultimele trei sezoane?

Domnișoara Wharton mai mult ca sigur că o ura pentru rolul pe care-l jucase în arestarea tatălui ei. Dar gândul care o afecta și mai mult era că aceste două femei era logodite cu ducele de Worthington și lordul Kendall, care erau cei mai apropiați prieteni ai lui Beau.

– Invită-le înăuntru, te rog, Tinsdale, spuse Lady Courtney.

Marianne fu recunoscătoare pentru ajutor. Niciodată nu i se mai ceruse să invite oaspeți într-un salon din Mayfair. Habar n-avea cum să abordeze situația. Ca să-și oprească mâinile din tremurat le așeză în poală, una peste alta. Dar sub rochia ei albastru-deschis, tot dădea din picior, agitată.

Lady Julianna intră prima. Blonda înaltă și superbă purta o rochie de un verde minunat, care se asorta cu ochii ei.

Domnișoara Wharton veni după ea. Când bruneta zâmbea, zâmbetul îi ajungea în ochii ei calzi și închiși la culoare. Aceasta purta o rochie roz și avea o floare mica, roz, în spatele urechii.

Inspirându-se de la Lady Courtney, Marianne se ridică pentru a le întâmpina.

– Lady Marianne, spuse Lady Julianna, care îi luă mâinile lui Marianne între ale ei. Mă bucur atât de mult să te cunosc.

– La fel, spuse domnișoara Wharton.

Marianne reuși să mormăie ceva despre cum plăcerea era de partea ei și le mulțumi pentru vizită, ceea ce îi obținu un zâmbet încurajator de la Lady Courtney.

După ce toate cele patru se așezară, iar Lady Courtney ceru să fie servit ceai, Marianne le privi pe tinere cu un nod în gât, așteptând ca una din ele să vorbească.

– Presupun că te întrebi de ce am venit, spuse domnișoara Wharton, în timp ce-i aruncă un alt zâmbet prietenos lui Marianne.

Marianne aproape oftă ușurată. Domnișoara Wharton nu ocoli subiectul și aprecie asta la ea.

– Da. Recunosc că da.

– Sunt două motive, răspunse Lady Julianna, care stătea foarte dreaptă.

Asta o făcu pe Marianne să se îndrepte și ea. Se temea că nu va fi niciodată atât de pricepută ca Lady Julianna, oricât ar studia sub îndrumarea lui Lady Courtney.

– Primul motiv e că am vrut să-ți urăm bun venit în societate.

– Asta e foarte drăguț din partea voastră, răspunse Marianne. Dar aș minți dacă nu v-aș spune că nu sunt sigură că sunt pregătită pentru societate. De fapt, nici măcar nu știu cum ați aflat unde stau.

Cele două tinere făcură un schimb de priviri.

– Sperăm că nu ești supărată pe noi, răspunse Lady Julianna, dar bârfele călătoresc repede în orașul ăsta.

Domnișoara Wharton încuviință.

– Când am aflat că ai fost odată servitoarea lui Lady Courtney, am pus niște întrebări și am aflat adevărul.

Lady Courtney respiră ușurată.

– Evident că bârfitorii cu asta se ocupă. Ți-am spus că o să le dai apă la moară, Marianne.

– Da. Așa e. Vă mulțumesc amândurora pentru grijă. Lady Courtney m-a ajutat și mă învață ce trebuie să știu... despre societate.

Domnișoara Wharton îi aruncă un zâmbet plin de înțelegere.

– Poate fi copleșitor, dar voiam să-ți spunem că o să facem tot ce ține de noi ca să te ajutăm. Deși, așa cum știi, fiind fiica unui trădător, sunt persona nongrata în societate în momentul de față. Dacă tot suntem la acest subiect, îmi pare foarte rău pentru ce a făcut tatăl meu, Lady Marianne. Sper că poți să mă ierți pentru legătura cu care o am cu bărbatul care a provocat moartea fratelui tău.

Marianne se întinse și o strânse pe domnișoara Wharton de mână.

– O, domnișoară Wharton. Te rog să nu crezi că te învinovățesc. Nu ești tatăl tău. Mă temeam că o să mă urăști pentru că am fost implicată în arestarea lui.

– Tata trebuie să suporte consecințele acțiunilor lui, continuă Frances. Acum nu-mi fac griji decât pentru mama.

– Bineînțeles, spuse Marianne, care își retrase mâna și le aruncă un zâmbet încurajator celor două tinere. Sper că putem să fim prietene.

– Mulțumesc, Lady Marianne. Ești foarte bună. Te rog să mă crezi că nu știam nimic despre planurile tatălui meu. Acum că stau să mă gândesc, Albina m-a rugat să o învăț să scrie toamna trecută, dar habar n-aveam ce o să facă cu asta. Ar fi trebuit să pun mai multe întrebări.

– Nu aveai de unde să știi, răspunse Marianne. Și bineînțeles că nu cred că știai ce plănuia tatăl tău. La fel cum nici eu nu știam că tata e conte. Tații pot fi destul de alunecoși când vor.

Toate cele patru femei râseră.

– Vestea bună este că Lady Julianna e unul dintre cei mai respectați membri ai societății și e logodită cu un duce. Cu ea alături, o să fii imediat acceptată în societate, spuse domnișoara Wharton.

– Nu am de gând să permit societății să te dea la o parte, Frances, îi spuse Lady Julianna prietenei ei. Și fiind logodnica unui conte, ai numele lui Kendall, numele lui Worthington și sprijinul meu.

– Și al meu, se oferi Lady Courtney. Dumnezeu știe că am avut câteva rude care au făcut lucruri pe care nu le-aș putea îngădui.

– Mulțumesc atât de mult, Lady Courtney, răspunse domnișoara Wharton. L-am uitat și pe lordul Bellingham. Lucas mi-a spus că și el și-a oferit sprijinul.

La auzul numelui lui Beau, Marianne se tensionă. Lady Courtney o privi îngrijorată pe Marianne, apoi se întoarse din nou spre Julianna.

– Ai spus că mai e un motiv pentru care ați venit. Care e?

– Da, răspunse Lady Julianna, care se întoarse din nou spre Marianne. Apropo de lordul Bellingham, am venit să-ți spunem că a tot încercat să te găsească și am vrea permisiunea ta să-i spunem unde ești.

Capitolul 41

Beau stătea la birou, în camera lui de studiu. Își pusese în față carafa cu brandy și un pahar. Se uita la lichid de aproape o oră, dar încă nu se hotărâse dacă să ia o gură. Singurul lucru pe care-l știa era că niciodată nu fusese mai tentat să facă asta.

Aproape întorsese Londra pe dos în ultimele două zile în căutarea lui Marianne. Mai întâi, se dusese la Clayton, ca să-și viziteze fratele. David nu mai era îmbrăcat ca un soldat și arăta mult mai bine decât ultima oară când îl văzuse. Contele arăta destul de bine. Părea să fie de-o vârstă cu Beau, iar acesta era încântat să-l vadă pe căpitan atât de sănătos.

Beau reușise să vadă în sfârșit asemănarea cu Marianne. Deși noul conte avea păr șaten-închis și nu avea pistrui, avea ochii albaștri ai lui Marianne și genele închise la culoare. Iar zâmbetul pe care i-l oferise lui Beau când acesta intrase în camera de studiu a lui Clayton îi adusese aminte de cel al surorii lui.

Dar David îi fusese ridicol de loial acesteia, refuzând să-i spună lui Beau unde era tânăra, nici măcar când îi explicase că era îndrăgostit de ea și că voia s-o ceară în căsătorie. David îi promisese că o să-i spună că Beau voia s-o vadă, dar bărbatul plecase de la Clayton destul de frustrat cât să lovească un zid.

Apoi, se dusesee din nou la Grimaldi. Generalul știa exact unde era tânăra, Beau era convins de asta. Grim însă fusese și mai puțin deschis decât David. Cel puțin David păruse să regrete când când îi spuse lui Beau că nu îl putea ajuta. Grim părea să se bucure de suferința lui.

– Dacă nici unul dintre cei mai buni spioni ai mei nu poate să găsească o femeie în Londra, nu sunt sigur că vreau să aflu despre asta, îi zisese Grim.

Beau plecase din biroul generalului. Voia să-i dea un pumn în față acestuia.

Beau se dusese la fiecare tavernă, fiecare club și fiecare loc de întâlnire la care se putea gândi, ca să încerce să audă bârfe care să-l ducă la Marianne. Toată elita societății vorbea despre cum moștenitorul contelui de Elmwood se întorsese și că avea o soră. Tot orașul părea să vorbească despre Marianne, dar nimeni nu părea să știe unde era tânăra. Situația îl înnebunea.

Chiar îi trimisese o scrisoare lui Lady Wilhelmina, dar în afară de faptul că femeia se arătase șocată să afle că fosta ei servitoare era sora unui conte, nici ea nu știa unde locuiește.

Într-un final, Beau ajunsese în casa lui Worth, unde Julianna, Frances și Kendall erau în vizită. Beau se afundase într-un scaun din salon, unde stăteau toți, și își declarase înfrângerea.

– De ce nu știe nimeni unde e? Cum e posibil? mormăise el, îngropându-și fața în mâini.

– Cineva știe, spusese Julianna. Nu trebuie decât să vorbești cu oamenii potriviți.

– Ei bine, cei cu care am vorbit fie nu știu, fie nu vor să-mi spună, bombănise Beau.

Julianna și Frances se uitaseră una la alta, dar Beau abia observase asta. Se ridicase și se întorsese înapoi în casa lui, unde căzuse epuizat în pat.

Azi nu făcuse nimic altceva decât să stea în camera lui de studiu și să se uite la afurisita de carafă cu brandy. Bărbatul ridică lent mâna ca să scoată capacul, când o bătaie în ușă îl sperie.

– Milord, se auzi vocea majordomului. Ai doi vizitatori.

– Poți să deschizi ușa, Maxwell, spuse Beau și dădu carafa și paharul la o parte.

Ușa camerei se deschise și majordomul lui păși înăuntru.

– Cine sunt vizitatorii?

– Lady Julianna Montgomery și domnișoara Frances Wharton.

Beau se încruntă.

– Sunt singure?

– Însoțitoarele lor sunt cu ele, dacă asta întrebați.

– Cheamă-le înăuntru.

Peste câteva minute, Julianna și Frances apărură în ușă fără însoțitoare.

– Aici erai, Lord Bellingham, spuse Frances.

Beau ridică privirea spre ea și-și aminti dimineața când îi spusese o poveste despre Kendall în librăria lui Clayton. Îi plăcea foarte mult de tânără. Era o brunetă drăguță, cu personalitate, care era hotărâtă să-l ajute pe Kendall să introducă legi noi în Camera Lorzilor, legi care să sprijine clasele muncitoare. Beau nu avea nimic împotriva ei din cauza tatălui tinerei.

Apoi, privirea i se mută la Lady Julianna. Era o blondă superbă, cu maniere perfecte și un nume de familie cu greutate. Era și singura persoană din lume care părea să fie la fel de încăpățânată și competitivă ca și prietenul lui, Worth. Cei doi formau un cuplu perfect.

– Mă bucur să vă văd pe amândouă.

Cele două tinere se așezară în fața lui.

– Niciodată nu am mai fost invitată într-o cameră de studiu, spuse Frances, în timp ce se uita în jur. Îmi place. Pot să beau niște brandy, milord?

Beau îi aruncă o privire ironică.

– Nu știu de ce, dar am impresia că nu ați venit ca să beți brandy cu mine.

– Poate că nu, oftă Julianna, dar nu sunt împotrivă.

Frances râse.

– Hai să-i punem punct suferinței, Julianna.

Aceasta oftă din nou.

– Foarte bine, dacă trebuie.

Dar zâmbetul larg de pe fața ei diminuă conținutul cuvintelor. Frances se aplecă în față, cu un zâmbet șiret pe față.

– Am venit cu niște vești care credem că te interesează, Lord Bellingham.

Beau ridică din umeri.

– Nu mă interesează prea multe în momentul de față, dar continuați. Cele două se priviră cu subînțeles. Ei bine, ce e?

Julianna inspiră adânc.

– Știm unde stă Lady Marianne și am primit binecuvântarea ei să-ți spunem și ție.

Beau se ridică în picioare.

– Știți unde e Marianne?

Inima îi bătea atât de tare, că-l durea.

– Da, spuse Frances și râse.

– Vrea să mă vadă? spuse Beau, aproape țipând.

– Nu am spus niciodată asta. Dar a fost de acord să-ți spunem unde e. Dacă vrei să-i faci o vizită, asta e în întregime alegerea ta, răspunse Frances, care-i făcu cu ochiul.

Beau aproape sări peste birou.

– Unde e?

– În casa lui Lady Courtney, din Hanover Square.

– Bineînțeles. Dumnezeule, de ce nu m-am gândit la asta? Nu sunt bun de nimic ca spion.

– Nu e asta. Ești un bărbat îndrăgostit și nu gândești clar, răspunse Julianna.

– Mai e și asta, râse Beau. Dar trebuie să vă întreb, cum ați aflat atât de repede?

Julianna și Frances făcură iar un schimb de priviri.

– Dacă vrei să afli bârfe, nu îi întrebi pe bărbați, răspunse Julianna, cu un zâmbet dulce pe față.

– Corect. Beau dădu din cap, în timp ce se îndrepta spre ușă. Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să plec acum.

Cele două tinere râseră.

– Ne așteptam să scurtezi vizita, răspunse Frances.

Bărbatul le zâmbi.

– Vă mulțumesc că mi-ați spus. Vă consider pe amândouă prietene.

– Și noi pe tine, Lord Bellingham, spuse Frances. Și noi pe tine.

Jumătate de oră mai târziu, Beau bătea la ușa casei lui Lady Courtney. Vântul rece de noiembrie îi înfiora pielea, dar abia dacă observa temperatura scăzută. Un majordom derutat deschise ușa, ca să vadă cauza agitației.

– Sunt lordul Bellingham, am venit s-o vizitez pe Lady Marianne Ellsworth, zise el repede.

– Nu e aici, milord.

– Pe naiba nu e, începu Beau, pregătit să dărâme ușa dacă trebuia. Știu sigur că stă aici.

– Nu. Voiam să spun că nu e aici pentru moment. Ea și Lady Courtney s-au dus să călărească în parc.

– În Rotten Row?

– Da.

Beau nu mai pierdu nici o clipă. Coborî scările în grabă, sări pe cal și o luă spre Hyde Park. Ajunse în parc în câteva minute și începu să se plimbe pe aglomeratul Rotten Row, drumul popular, unde membrii elitei se etalau în fiecare seară.

„La naiba, la naiba, la naiba!" Cum putea s-o găsească în ditamai mulțimea? Trăsurile erau pline cu persoane acoperite cu pături și haine. Abia-și dădea seama cine era cine.Într-un final, se opri în mijlocul drumului.

– Lady Marianne! strigă el cât de tare putu. Lady Marianne Ellsworth!

Ocupanții trăsurilor din apropiere îl priveau nedumeriți.

– Bellingham a înnebunit?

– Cine e Marianne Ellsworth?

Beau galopă pe drum.

– Lady Marianne! Lady Marianne Ellsworth!

– Pentru numele lui Dumnezeu, se auzi vocea unei femei. Nu mai tot țipa. Sunt în trăsura cu patru cai gri, puțin mai în spate.

Beau găsi trăsura respectivă.

– Lady Marianne? spuse el, sperând că avea s-o găsească.

Trăsura lui Lady Courtney se opri câțiva metri mai în față. Beau sări de pe cal și legă animalul de un stâlp din apropiere, apoi traversă drumul, ocolind trăsuri și cai. Ușa trăsurii lui Lady Courtney se deschise când el se apropia.

– Tu strigai, Bellingham? întrebă Lady Courtney. Încercăm să ne bucurăm de o plimbare civilizată prin parc. Lady Marianne nu are nevoie de nici un scandal cu care să fie asociată. Acum uite ce-ai făcut.

Beau se uită în urmă pentru o clipă și văzu că toate trăsurile de pe Rotten Row se opriseră, iar ocupanții lor se uitau la ei ca și cum era o piesă de teatru. Făcea, într-adevăr, o scenă, dar în acel moment, nu-i păsa câtuși de puțin.

– Îmi cer scuze, Lady Courtney, spuse Beau, în timp ce privirea lui se întâlni cu a lui Marianne, care era uimită. Dar nu mai puteam să aștept nici o clipă ca să-i spun ce am de spus lui Lady Marianne.

Lady Courtney își ascunse zâmbetul.

– În regulă, băiete. Spune ce ai de spus.

– Poți să vii afară? o întrebă Beau pe Marianne. Te rog.

Marianne încuviință și marchizul o ajută să coboare. În clipa în care păși pe pământ, Beau se lăsă în genunchi.

– Știu că ești sora unui conte, dar nu-mi pasă câtuși de puțin. Te iubesc, Marianne. Ar fi trebuit să te cer în căsătorie din noaptea în care m-ai lăsat în Franța, dar am fost un fraier. Te rog, spune că o să fii soția mea.

– Excelentă decizie, spuse Lady Courtney din trăsură.

Pe fața lui Marianne se citi îngrijorarea.

– Ești sigur că nu mă întrebi doar din cauza schimbării statutului meu?

– Îți promit, draga mea. Te-aș cere în căsătorie și dacă ai fi spălătoreasă. Nu-mi pasă de scandal. Se uită apoi la trăsurile oprite. Ți se pare că-mi pasă câtuși de puțin de scandal?

Marianne râse.

– David mi-a spus că mă cauți. Ca și Julianna și Frances.

– Da, și dacă-i întrebi pe Kendall și pe Worth, îți vor spune că am zis că vreau să mă căsătoresc cu tine chiar înainte să-mi spună Kendall că fratele tău e un conte.

– Eu îl cred, Marianne, zise Lady Courtney din trăsură.

– Te rog, Marianne, șopti el, în timp ce o strângea de mâini. Spune că o să te căsătorești cu mine. Te-am iubit din momentul în care m-ai găsit trăgând cu urechea la ușa dormitorului lordului Copperpot și mi-ai spus să mă opresc.

– Cum rămâne cu funcția ta de la Ministerul de Interne? O să renunți la asta? întrebă ea încet.

– Putem să spionăm împreună dacă vrei, zise el la fel de încet, apoi spuse din nou tare: Sau o să fiu un om la casa mea și o să avem o mulțime de copii.

– Par să fie o mulțime de copii, zise Lady Courtney din trăsură.

Marianne râse.

– Sunt de acord, Lady Courtney.

– Bine atunci.

– Nu știu cum să fiu marchiză, Beau. Dacă te fac de râs, și pe tine, și familia ta?

– O să te învățăm. O să te învățăm și poți să fii ce tip de marchiză vrei. Nimic din ce ai face nu m-ar face niciodată de râs. Nu înțelegi, Marianne? Te ador.

– Tot ce se întâmplă e foarte nou pentru mine, Lady Courtney, zise Marianne. Mai e ceva ce ar trebui să întreb înainte să fiu de acord?

– Hmmm, cere o lună de miere extinsă și invită-ți prietenii.

– Nu e nici o problemă, spuse Beau imediat. Cu banii pe care i-am câștigat la un pariu de mai demult, sunt pregătit să mergem toți în cea mai plăcută lună de miere posibilă.

– Sună promițător, Lady Courtney, răspunse Marianne, în timp ce-i zâmbi lui Beau cu lacrimi în ochi.

– Sunt de acord, draga mea, răspunse Lady Courtney. Sunt de acord. Chiar dacă e un nebun, e unul eligibil.

– Cere mai multe bijuterii! strigă o altă femeie dintr-o trăsură din apropiere.

– Nu pot să schimb faptul că sunt marchiz, continuă Beau, încercând să nu râdă la comentariul femeii. Și nu pot să te învinovățesc că nu vrei să joci rolul de marchiză, dar te iubesc nebunește. Te rog, te rog, spune da. O să fac tot ce pot ca să te fac fericită. Dacă ajută, o să mă prefac că sunt valet.

– Pare inutil, zise Lady Courtney.

– Da, Beau, răspunse Marianne. De o mie de ori, da. O să mă căsătoresc cu tine.

– Spune-i că-l iubești, fato! o sfătui Lady Courtney.

– A, da, și eu te iubesc, adăugă Marianne, râzând.

Beau se ridică în picioare. O luă în brațe și o învârti, în timp ce toți cei din trăsuri aplaudau.

– Te iubesc, Marianne, șopti el când o puse jos și o sărută apăsat.

– Și eu te iubesc, Beau. Mereu o să am un loc special în inima mea pentru valetul care m-a iubit.